

MUSIC BOX

MERLINS

ΤΕΥΧΟΣ 5
ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ 1990
ΤΙΜΗ 350 Δρχ.

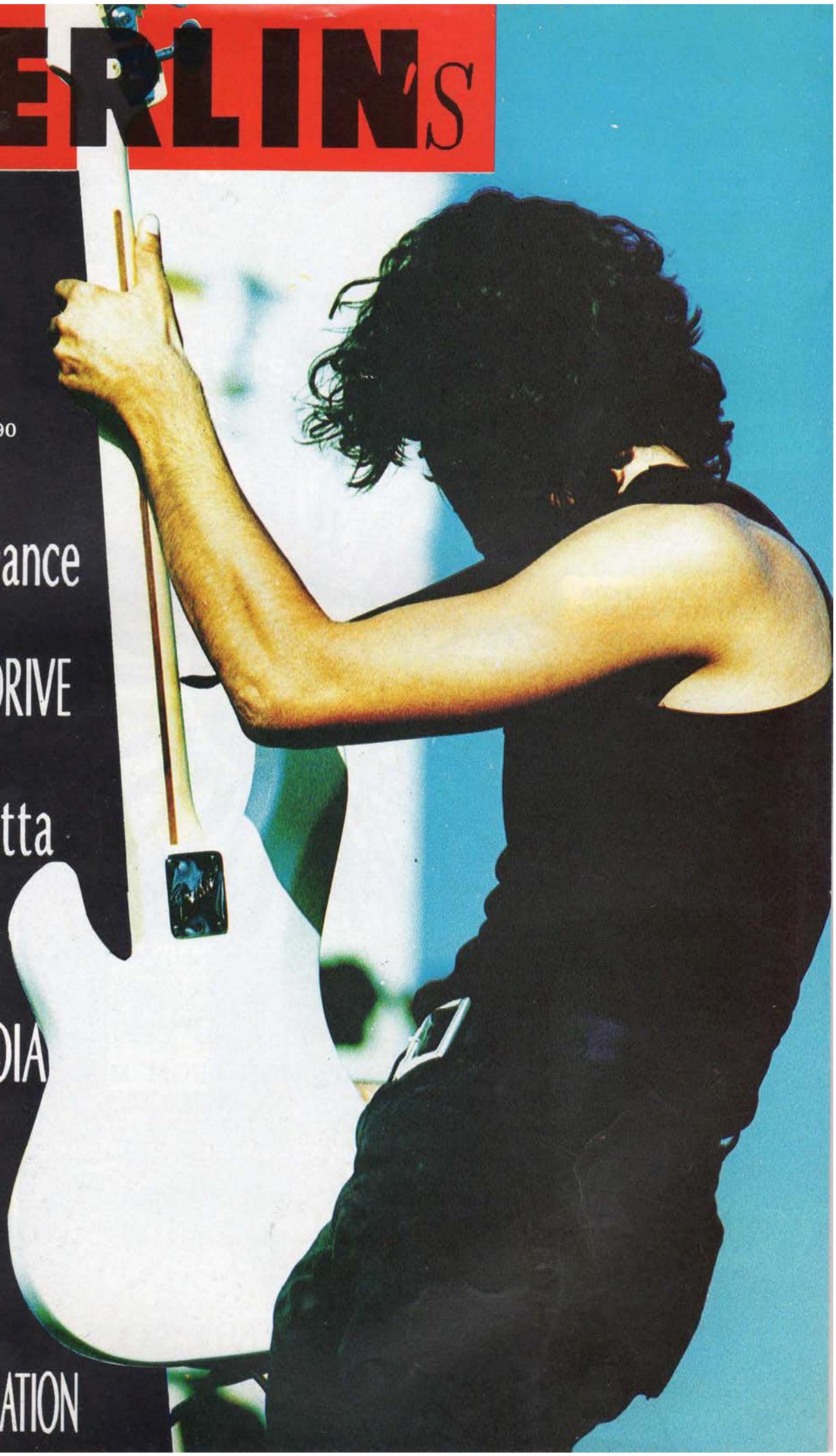
Dead Can Dance

THE LAST DRIVE

Mark Enbatta

ΠΟΡΝΟΓΡΑΦΙΑ

MISSING FOUNDATION

NSG 001 SHIVA BURLESQUE - Shiva Burlesque NSG 002 RED TEMPLE SPIRITS - Dancing To Restore An Eclipsed Moon NSG 003 SAVAGE REPUBLIC - Customs NSG 004 WHITE GLOVE TEST - Look NSG MAN FROM MISSOURI - BWaYer TaTaliNgus, Debase NSG 006 17PYGMIES - Missyfish NSG 007 ΥΠΟΓΕΙΑ TPOXIA - Υπογεία Τροχιά NSG 008 HUGO RACE - Rue Morgue Blues NSG 009 GOTHIC HUT - Big Holes! NSG 011 WRECKERY - Here At Pains Insistense NSG 012 MARC JEFFREY - Playtime NSG 010 ? NSG 001 SHIVA BURLESQUE - Shiva Burlesque NSG 002 RED TEMPLE SPIRITS - Dancing To Restore An Eclipsed Moon NSG 003 SAVAGE REPUBLIC - Customs NSG 004 WHITE GLOVE TEST - Look NSG 005 MAN FROM MISSOURI - BWaYer TaTaliNgus, Debase NSG 006 17PYGMIES - Missyfish NSG 007 ΥΠΟΓΕΙΑ TPOXIA - Υπογεία Τροχιά NSG 008 HUGO RACE - Rue Morgue Blues NSG 009 GOTHIC HUT - Big Holes! NSG 011 WRECKERY - Here At Pains Insistense NSG 012 MARC JEFFREY - Playtime NSG 010 ? NSG 001 SHIVA BURLESQUE - Shiva Burlesque NSG 002 RED TEMPLE SPIRITS - Dancing To Restore An Eclipsed Moon NSG 003 SAVAGE REPUBLIC - Customs NSG 004 WHITE GLOVE TEST - Look NSG 005 MAN FROM MISSOURI - BWaYer TaTaliNgus, Debase NSG 006 17PYGMIES - Missyfish NSG 007 ΥΠΟΓΕΙΑ TPOXIA - Υπογεία Τροχιά NSG 008 HUGO RACE - Rue Morgue Blues NSG 009 GOTHIC HUT - Big Holes! NSG 011 WRECKERY - Here At Pains Insistense NSG 012 MARC JEFFREY - Playtime NSG 010 ?

NATE STARKMAN AND SON GREECE
ΔΙΑΝΟΜΗ HITCH-HYKE

Η ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΟΥ ΑΓΚΑΛΙΑΣΕ ΤΑ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΑ
ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΣΥΓΚΡΟΤΗΜΑΤΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΙ:

PANX-ROMANA

PANX ROMANA ΠΑΙΔΙΑ ΣΤΑ ΟΠΛΑ

ΤΟ ΦΩΣ ΚΑΙ Η ΣΚΙΑ ΤΟΥ

KBO!

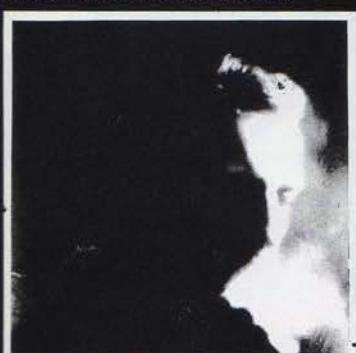

FOREVER PUNK

KBO! FOREVER PUNK

ANTI / KOINONIKA ΑΠΟΒΛΗΤΑ;

FLOWERS OF ROMANCE DORIAN GREY

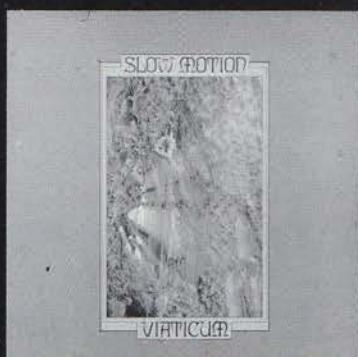
PANX ROMANA

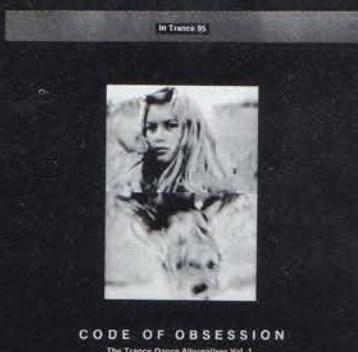
PANX ROMANA ΑΝΤΑΡΤΕΣ ΠΟΛΕΩΝ

SPANKS STACKED!

SLOW MOTION VIATICUM

IN TRANCE 95 CODE OF OBSESSION

XRYSOΟΘΡΕΣ ΙΣΩΣ ΑΥΡΙΟ

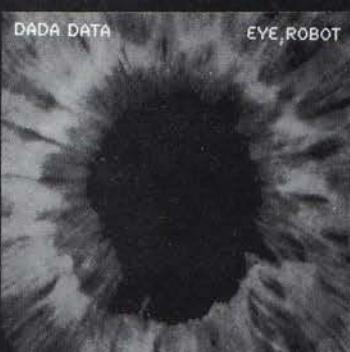
SOUTH OF NO NORTH

BRUSH BRISTLES

ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΚΙΝΔΥΝΟΥ

DADA DATA EYE, ROBOT

MIDNIGHT MEN MIDNIGHT CONFIDENTIAL

ΕΠΙΣΗΣ ΥΠΑΡΧΟΥΝ:

BLUE JEANS - 12" EP
VILLA 21 - ELECTRIC POISON
VILLA 21 - HOUSE OF
THE DAMNED
VIRIDIN GREEN - ΗΩ
INTRANCE 95 - 7"
ΧΡΥΣΟΘΡΕΣ 7"
ΣΤΙΣ ΣΚΙΕΣ ΤΟΥ Β-23 7"
SONY E+ IN TRANCE 95 - 12"

ΣΤΕΛΝΟΥΜΕ ΠΑΝΤΟΥ
ΜΕ ΑΝΤΙΚΑΤΑΒΟΛΗ

ΔΙΣΚΟΙ ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ ΣΕ
ΜΕΙΩΜΕΝΗ ΤΙΜΗ !

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΔΙΑΝΟΜΗ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ
(ΚΑΙ ΟΧΙ ΜΟΝΟ)

ART OF PARTIES
ELEMENTS (PULSE REC)

NO MAN'S LAND
REALITY TRIP (BRUMMEL REC)

HTAN EINAI KAI ΘΑ EINAI
(LAZY DOG REC)

ΓΚΟΥΛΑΓΚ
ΣΤΗΝ ΑΥΛΗ ΤΩΝ ΘΑΥΜΑΤΩΝ
(LAZY DOG REC)

WILD CITY
RECORDS

ΑΡΚΑΔΙΟΥ 6
185 34 ΠΕΙΡΑΙΑΣ
ΤΗΛ. (01) 4122458
(01) 6927417

Το κυνήγι των μαγισσών άρχισε. Δυσοίωνα τα σημάδια. Τα λαγωνικά έχουν ξεχυθεί παντού. Πότε θα σταματήσουν; Πώς; Ο χειμώνας χτυπάει ύπουλα. Η άνοιξη στις φυλακές μετατράπηκε σε ουρλιαχτά πίσω από τις πόρτες των κελλιών της απομόνωσης. Δίπλα τώρα χτίζονται άλλα κελλιά. Λευκά κελλιά. Στην Ινδία δεκάδες φοιτητές πυρπολούνται ενάντια στην απόφαση της κυβέρνησης να προσλαμβάνει στις δημόσιες υπηρεσίες και άτομα από τις κατώτερες κάστες. Στην άλλη μεριά του κόσμου, οι ινδιάνοι του Καναδά ξέθαψαν το τομαχόκ του πολέμου για να προστατέψουν τη λατρεία τους από ένα γήπεδο golf. Οι Θεοί όμως τους έχουν εγκαταλείψει προ πολλού. Η τρύπα του όζοντος συνέχεια μεγαλώνει, ενώ η αντίδραση του κόσμου περιορίζεται σε σχόλια του τύπου "ποιός την γαμεί την τρύπα;" Από την άλλη τα νερά ανεβαίνουν ενώ ο Αμαζόνιος φλέγεται για να γίνει χωράφια. Στο "κέντρο" του κόσμου, τα πάντα είναι καθορισμένα. Οι επτά αδερφές δεν χάνουν ποτέ το παιχνίδι. Η μπάνκα δεν χάνει ποτέ. Χάνουν οι παίκτες. Χάνουν οι ονειροπόλοι, οι επαναστάτες, τα πρεζόνια και οι οπαδοί. Και τί γίνεται δίπλα μας; Οι συντοπίτες μας συνωστίζονται σε ουρές, περιμένοντας να αγοράσουν το καινούργιο καταλυτικό I.X. τους, πλέοντας σε πελάγη μακαριότητας, ενώ το κράτος δείχνει την πυγμή του φτιάχνοντας νόμους "υπέρ της εργασιακής ειρήνης" και καταργώντας το σπουδαστικό και μαθητικό συνδικαλισμό έχοντας την πλήρη συναίνεση της αντιπολίτευσης.

Και τώρα... ΑΣ ΑΡΧΙΣΕΙ Η ΜΟΥΣΙΚΗ

Ιδιοκτησία Εκδοση

I. Καστανάρας
B. Τζάνογλος Ο.Ε.

Αρχισυντάκτης
Γιάννης Καστανάρας

Art Director
Βασίλης Τζάνογλος

Υπεύθυνος
Φωτογραφίας
Σπύρος Τσακίρης

Διαφημίσεις
Δημήτρης Μπεξής

Ατελιέ
Βασίλης Τζάνογλος
Κάτια Φυντανίδη

Φωτογραφίες
Σπύρος Τσακίρης
Θανάσης Ταμβάκος

Comix
Μαρία Ζογλοπίτου

Συνεργάτες
Παντελής Βαλασσόπουλος
Αντώνης Διλιντάς
Σωκράτης Καμενόπουλος
Σωτήρης Καραλής
Γιάννα Μπαλάτσα

V T Merlin
Πινόκια
Ηρακλής Ρενιέρης
Ιωάννα Σωτήρχου
Γιώργος Χλωρός
Θοδωρής Κούτσης

Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο

Γιάννης Καστανάρας

Κεντρική διάθεση

Βιβλιοπωλείο "ΠΑΡΟΥΣΙΑ"
Σόλωνος 94, Αθήνα

THANX TO

Θοδωρής Κρίθαρης, Νίκος Ταχτσίδης, Μιχάλης Παπαγεωργίου, Bart Kennish, Missing Foundation, Mark Enbatta, Γιάννης Κοκκίνης, Deus X Machina, Δημήτρης Βόλος, Flowers of Romance, The Midnight Men, Αντζι Λιόλιου, Δημήτρης Δημητράκας

Η εργασία για την παραγωγή αυτού του εντύπου έγινε από τις "Τραφικές Τέχνες" Βασίλης Τζάνογλος" τηλ: 83 19 359

merlin's music box

Εντυπο προώθησης της ανεξάρτητης μουσικής σκηνής (και όχι μόνο)

Alternative & independent magazine

Π E R I E X O M E N A

THE PHILISTEINS

Είναι άγριοι, βρώμικοι, γριυσσούζηδες, γκρινιάρηδες. Τους αρέσει το ποτό, πίνουν σαν νεροφίδες, κάπου κάπου ντοπάρονται, τρώγονται μεταξύ τους, είναι απηλέλητοι, μαλλιάδες, μα όλα αυτά δεν τους εμποδίζουν να είναι σήμερα μια από τις πλέον ελπιδοφόρες μπάντες της Αυστραλίας

8

CITY 68/77/88/2000

Για τον Zav Μποντριγιάρ, το 2000 μπορεί κάλλιστα να είναι "μια ερημωμένη παραλία" μα για πολλούς ανθρώπους θα είναι "ένας κατακλυσμός, μετά από τον οποίο ο κόσμος θα αναδυθεί εντελώς μεταμορφωμένος και λυτρωμένος"

11

THE LAST DRIVE

ο δρόμος έχει πολλά αγκάθια για το rock'n'roll. Μόνο που οι Last Drive φρόντισαν τη φορά αυτή να μας αγοράσουν αρβύλες

17

DEAD CAN DANCE

Πάντα μας εντυπωσίαζε το πως από ένα νεκρό πράγμα μπορεί να γεννηθεί η ζωή ή και το αντίθετο. Αυτή η εναλλαγή ζωής και θανάτου, αυτός ο κύκλος είναι κάτι που πάντα μας ενέπνεε

24

ENTER AT OWN RISK ! WAR ZONE

Καναδάς. Πόλη OKA. Ο δήμαρχος της πόλης έβγαλε απόφαση να επεκτείνει το γήπεδο του γκόλφ προς τους γειτονικούς λόφους. Αμέσως Μοϊκανοί Ινδιάνοι, οπλισμένοι με AK47 Καλασνίκοφ, κατέλαβαν τους λόφους για να προστατέψουν τα χώματα που τους ανήκαν

26

RICHARD HELL

Ο Richard Myers, ένα αγροτόπαιδο από το Κεντάκι, άλλαξε το όνομά του σε Richard Hell, γιατί όπως λέει : "ένοιωθα όπως στην Κόλαση"

30

MARK "VET" ENBATT

Παρότι οι Veterans είναι αρκετά γνωστοί στην Ελλάδα, κανένας δεν φρόντισε μέχρι σήμερα να παρουσιάσει τις απόφεις του Mark, αν και έχουν πολύ μεγαλύτερη αξία από πολλών άλλων που κατά κόρο γεμίζουν στήλες περιοδικών λέγοντας τη μια ανοησία πίσω από την άλλη

32

16 DAYS

Οι 16 days, έχουν ολοκληρώσει έναν κύκλο και τώρα περνούν σε μια φάση προσαρμογής των παλιών κομματιών τους στα καινούργια ακούσματα και επιφρόές που αναδύονται μέσα από το post punk εγγέλεικο κίνημα και που πραγματικά το ελληνικό γκρούπ έχει εντρυφήσει και κυριολεκτικά ρουφήσει

36

LENNY BRUCE

Ο άνθρωπος μπορεί να γίνει μαριονέτα στα χέρια των επιτήδειων που του ζητάνε να ακύψει το κεφάλι και να ρουφήσει το καυλί του κάθε μαλάκα. Υπάρχει η αλήθεια, αλλά όλοι σεσίες την κρύβετε πίσω από τα μακιγιαρισμένα πρόσωπά σας

40

ΕΞΕΓΕΡΘΗΚΑΜΕ ENANTIA ΣΤΟΥΣ ΓΔΑΡΤΕΣ

ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ ΜΑΣ

Φυλακισμένος είναι αυτός που οι όμοιοί σας καταδίκασαν στο όνομα της ελευθερίας απονέμοντας δίκαιοσύνη

42

THE MISSING FOUNDATION

Ζητήσαμε μια προσωπική απόφηση του γκρούπ για μερικά τεκταινόμενα γεγονότα και λάβαμε τις απαντήσεις που αξίζαμε

44

ΠΟΡΝΟΓΡΑΦΙΑ

Μια επιλογή κειμένων από διάφορα βιβλία του Τσ Μπουκόφσκι

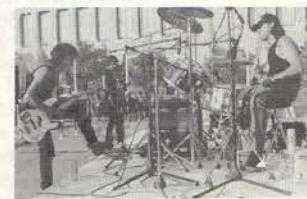
56

ΤΕΥΧΟΣ 5 / Δεκέμβρης 1990

ISSUE 5 / December 1990

φωτογραφία εξωφύλλου:
Last Drive στο φεστιβάλ του Συνασπισμού
© Σπύρος Τσακίρης

Αλληλογραφία:

Γιάννης Καστανάρας
Αργυρουπόλεως 27
Αθήνα, 114 71

Address:

Yannis Kastanaras
Argiroupolos 27
Athens, 114 71
GREECE

NEWS ZINES etc.

- Παραμονή της εμφάνισης του Π. Σιδηρόπουλου στο club AN, για τρείς συνεχόμενες μέρες. Πολλοί περιμέναν να τον ξανακούσουν για άλλη μια φορά. Ομως όχι. Ο Παύλος μας παράτησε γι' αυτό που μισούσε (!) τόσο πολύ. Την πρέζα. Σ' ένα σπίτι στο Ν. Κόσμο. Ετοι. Ετοι σκέτα. Στις 6 του Δεκέμβρη.
- Στα 45 χρόνια του και μετά από μάχη με τον καρκίνο, πέθανε στο Λονδίνο, ο Charley Charles, ντράμερ και βασικό στέλεχος των Blockheads, που είχαν συνοδέψει τον Ian Dury σ' όλες τις ιστορικές ηχογραφήσεις του.
- Οι LARD, το νέο γκρούπ του Jello Biafra, που εκτός από αυτόν απαρτίζονται απ' τους Al Jourgensen (κιθάρα, ex Ministry και Revolting Cocks), Paul Barker (μπάσο) και Jeff Ward (ντράμι). Έβγαλαν στην Alternative Tentacles το άλμπουμ "The Last Temptation of Reed". Το LP, αρχικά κυκλοφορεί μόνο σε 70 καταστήματα σύλλογο τον κόσμο, που αποτελούν το ανεξάρτητο δίκτυο Chain With No Name.
- Πέρασαν 20 χρόνια από τότε που ο μάγος της κιθάρας JIMI HENDRIX, βρέθηκε νεκρός από OD στις 17/9/70, στο Λονδίνο, κάτι που όλοι γνωρίζουν. Εκείνο που ίσως δεν είναι και τόσο γνωστό, είναι πως ο πολύς LEMMY, τέως Hawkwind και vvvv Motorhead, υπήρξε roadie του Jimi, κατά την τουρνέ των Experience, σε Ευρώπη και Αμερική, το 1968.
- Ακόμα ένας γνωστός άγνωστος άφησε την τελευταία του πνοή τον περασμένο Σεπτέμβρη. Η καρδιά του RICKY SOHL, σταμάτησε να χτυπάει στον ύπνο του και ένας από τους καλύτερους αμερικανούς κημπορντίστες πήγε να συναντήσει στον Παράδεισο τους υπόλοιπους rock'n'roll νεκρούς δημιουργούς. Ο Sohl, έπαιξε στο συγκρότημα της Patti Smith και είχε συνεργαστεί με διάφορους άλλους μουσικούς, όπως ο Iggy Pop, και ή

Leine Lovich. Η κηδεία του έγινε στο Μανχάταν και την παρακολούθησαν εκατοντάδες άτομα, αφού ο Ricky ήταν ιδιαίτερα αγαπητός σαν άνθρωπος και μουσικός.

■ Και στην Αμερική, ο θεσμός του σίνγκλ αρχίζει να χάνεται κάτι που ενεργοποίησε την SUB POP την συνεχώς ανερχόμενη δύναμη από το Seattle. Οσοι ενδιαφέρεστε γιά σπάνιες εγγραφές από νέες μπάντες (Mudhoney Fugazi, Lazy Cowgirls κλπ), μπορείτε να γίνετε συνδρομητές της εταιρίας και με 35 \$ το χρόνο να λαμβάνετε κάθε μήνα 12 σινγκλάκια που θα βγαίνουν μόνο για σας και σε χρωματιστό βινύλιο. Η διεύθυνση γιά περαιτέρω πληροφορίες (εννοείται ότι θα βάζετε κάτι παραπάνω στα ταχυδρομικά) Sub Pop Singles Club, PO BOX 20654, Seattle, WA 98102

■ Τα νέα για τους Ούγγρους VHK, που παρουσιάσαμε στο προηγούμενο τεύχος, είναι καλά. Παίξαν στη Νέα Υόρκη στο 11ο Μουσικό Σεμινάριο Τηλεόραστης και Ραδιοφώνου και εμφανίστηκαν μαζί με του γκρούπ του Henry Rollins, σε ένη κονσέρτα στην Ολλανδία, Γερμανία και Βιέννη

σπίτι σας. Αξίζει τον κόπο, κυκλοφόρησε τον Ιούλη και μπορείτε να το παραγγείλετε στη διεύθυνση Bantam Books, 666 Fifth Avenue, New York, NY 10103, USA. Φαίνεται πάντως ότι το γκρούπ δεν χάνει τον καιρό του και μείναμε έκπληκτοι, όταν το χειρόγραφο σημείωμα που συνόδευε το πακέτο του γράμματος, είχε την υπογραφή του Mike Mills, μπασίστα του γκρούπ και όχι κάποιας γραμματέας, όπως συνηθίζουν οι περισσότεροι "σταρ". Οι πληροφορίες που μας έστειλε ο Mick, λένε ακόμα ότι ο R.E.M. εργάζονται σε ένα καινούργιο άλμπουμ, με παραγωγό τον Scott Litt, που αναμένεται στις αρχές του 1991. Στο μεταξύ στις 25 Σεπτέμβρη έγινε η πρεμιέρα του video φιλμ "Tourfilm" γυρισμένη από τον Jim McCay και αποτελεί επιλογή από τις καλύτερες στιγμές των R.E.M. κατά τη διάρκεια τριών ημερών της Green World Tour του 1989. Περιλαμβάνει 17 κομμάτια του συγκροτήματος.

■ Μην ξεχνάτε να διαβάζετε και να διαδίδετε τον ΑΝΑΡΧΙΚΟ, που αισίως έφτασε στο παρά ένα τεσσαράκοντα τεύχος του. Διανέμεται δωρεάν και περιέχει πληροφορίες

R.E.M.

■ Είχαμε καιρό να μάθουμε ειδήσεις από τους R.E.M. Μας θυμήθηκε όμως το fun club τους από την άλλη Αθήνα της Georgia, και λάβαμε ένα βιβλίο του Tony Fletcher που ουσιαστικά αποτελεί και την πρώτη ολοκληρωμένη βιογραφία του συγκροτήματος. Ομορφο, Ιλουστρασίον έγχρωμες και ασπρόμαυρες φωτογραφίες και 130 σελίδες. Λέγεται "REMARCS, THE STORY OF R.E.M." και συμπεριλαμβάνει τα πάντα που θα θέλατε να μάθετε για το σπουδαίο αυτό συγκρότημα. Κοστίζει 9.95 \$, προσθέστε και μερικά ακόμα για ταχυδρομικά και σε λίγες μέρες θα το έχετε στο

που αξίζει να διαβαστούν από όλους μας.

■ Κυκλοφόρησε και το 7ο τεύχος του "πιο και μαζί και μόνου αυτοκατευθυνόμενου εναλλακτικού δελτίου πληροφόρησης" ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ, που εκδίδεται στην Κόρινθο. Αναζητήστε το στην διεύθυνση του FM ΔΙΑΣΤΑΣΗ, (Τ.Θ. 5, 20200, Κιάτο), φωτοτυπήστε το και μοιράστε το στους φίλους σας.

■ Επίσης, μην αγνοείτε για κανένα λόγο το Τ V EYE (Τ.Θ. 17562, 54009, Θεσ/νίκη). Ο Βαγγέλης Λιβιεράτος, συνεχίζει την πολύ καλή προσπάθειά του γιά μιά μηνιαία

underground εφημερίδα που έφτασε στο 80 τεύχος της, γεμάτη από Ned's Atomic Dustbin, Tom Verlaine, Bullet LaVolta, Γοτθικό Rock, πολλές ειδήσεις και άλλα ενδιαφέροντα περιεχόμενα.

■ **ΟΙ ΠΕΙΡΑΤΕΣ ΤΗΣ ΗΜΙΣΕΛΗΝΟΥ** (Τ.Θ. 31362, Αθήνα 10035), είναι το "επίσημο" όργανο των Καταλήψεων και κυκλοφορεί αρκετά συχνά, σε διάφορα γνωστά στέκια, αλλά μπορείτε να το βρείτε κάνοντας και μιά επίσκεψη στα καταλειμένα σπίτια, οπότε θα διαπιστώσετε με τα ίδια σας τα μάτια την ανάγκη περισσότερων χώρων εναλλακτικής ή αντιεξουσιαστικής ουσίας.

■ Για τους Γερμανομαθείς βασικά, στην τέως Ανατολική Γερμανία, υπάρχει μιά καλή μηνιαία εφημερίδα που ασχολείται με το rock, περιλαμβάνοντας και πλήθος ανεξάρτητων To NEUE MUSIK INFORMATION, (Oranienburg Stra. 67/68, PF 114, Berlin 1040, DDR).

■ Οι GO BETWEENS, ένα από τα ομορφότερα σύνολα που εμφανίστηκαν στη δεκαετία του '80, από το Σίδνευ, έπαψαν να υπάρχουν την περασμένη άνοιξη, μετά από μερικές εκρηκτικές εμφανίσεις. Ο εγκέφαλος του γκρούπ, ROBERT FORSTER, ετοίμασε αμέσως ένα σόλο άλμπουμ με τίτλο "Danger in the Past" Κυκλοφορεί από την Beggars Banquet στην Αγγλία και τον συνοδεύουν οι Bad Seeds, Mick Harvey και Thomas Wylder καθώς και ο τέως Bad Seed, Hugo Race. Περιττό να πούμε ότι πήρε εκπληκτικές κριτικές κι έτσι έχετε το νου σας.

■ **"ΦΗΣΤΑΡΙΑ ΓΙΑ ΠΕΡΙΠΤΕΡΑΔΕΣ"** Το νέο prank του ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΥ MAXAIPIOY από τα Χανιά που βομβαρδίζει σε μερικές πολύ πετυχημένες φωτοτυπίες, τα τεκτενόμενα της ελληνικής και διεθνούς πραγματικότητας. Το χιούμορ του ευκολύνει τη ζωή μας και μας κάνει πιο σοφούς. Ξέρετε που θα το βρείτε!

■ Πληροφορίες από το Λονδίνο, μας αναφέρουν ότι ο NICK SALOMAN, εμπνευστής των BEVIS FROND (δείτε τον τρίτο MERLIN) και άλλων περίφημων και περίεργων σχημάτων στις 28 Οχτώβρη, έδωσε την τελευταία του συναυλία στο Town and Country Club του Λονδίνου και αποφάσισε να αποσυρθεί τουλάχιστον από τη σκηνή. Ευχόμενοι να είναι λάθος η πληροφορία αν και προέρχεται από την Reckless μόλις μάθουμε νεώτερα θα σας ενημερώσουμε.

■ Στη Νέα Υόρκη κυκλοφορεί μιά πάρα πολύ ενδιαφέρουσα εφημερίδα που έρχεται κάθε δύο μήνες. Λέγεται SHADOW και αποτελεί το

όργανο των αντιεξουσιαστών καταληψιών της πόλης με πολλά και διάφορα νέα. (Shadow Press, P.O. Box 20298, New York, NY 10009, USA). Η ετήσια συνδρομή κοστίζει 15 \$. Η ίδια εφημερίδα ασχολείται και με πολλές άλλες ενδιαφέρουσες εκδόσεις.

■ Οι MISSING FOUNDATION, που σας γνωρίσαμε στο περασμένο τεύχος, έπαιξαν στις 28 Ιούλη στο περιβόητο Marquee Club της Νέας Υόρκης. Από νωρίς MAT και μυστικοί μπάτσοι είχαν κυκλώσει την περιοχή και πλήθος από χαφιέδες βρίσκονταν ανάμεσα στο κοινό, περιμένοντας από το γκρούπ να προκαλέσει τον κόσμο σε έκτροπα. Ομως αυτή τη φορά στάθηκαν άτυχοι γιατί οι Foundation, βλέποντας την παγίδα, έπαιξαν σαν "κύριοι" περνώντας στο ενθουσιασμένο ακροατήριο το μήνυμά τους. Τα όργανα της "Τάξης" λυσσασμένα που απότυχε το σχέδιό τους προκαλούσαν και δέρναν απομνημόνους φίλους του γκρούπ

■ Ισως η σοβαρότερη ανά τον κόσμο αντιεξουσιαστική εφημερίδα να είναι η ANARCHY (CAL, POB 1446, Columbia, MO 65205 1446, USA). Μιά δίμηνη εφημερίδα με άφογο κασέ και ύλη που σπάει κόκκαλα. Παράδειγμα προς μίμηση, η αλληλεγγύη και η εναρμόνιση με άλλες αναρχικές ομάδες, προβάλλοντας τις απόψεις τους. (Οχι όπως κάνουν Ηερικοί σε κάποια χώρα της. EOK μη λέμε ονόματα που κυτάν πως να βγάλουν ο ένας το μάτι του άλλου). Στο 250 τεύχος αφιέρωμα στον Freddy Perlman και την Ανατολική Ευρώπη.

■ Ακόμα ένα τεύχος της ΒΡΩΜΙΑΣ (Τ.Θ. 9, Πτολεμαΐδα, 50200), το δωδέκατο αυτή τη φορά. Με Virgin Prunes, Flowers of Romance. Metro Decay και άλλα συναρπαστικά, κυλά αποφασιστικά στον έκτο χρόνο παρουσίας της στην ανεξάρτητη έκφραση.

■ Ο STIV BATORS, πρωτοπόρος punker της Νεουορκέζικης σκηνής, τραγουδιστής και συνθέτης των Dead Boys και των Lords of The New Church, πέθανε στις 4 Ιούνη στο Παρίσι. Το Merlin's Music Box, σαν ελάχιστο φόρο τιμής, του θυμίζει στον Παράδεισο που βρίσκεται, το δικό του "It's Trash"

■ Άλλη μιά σοβαρή σκευωρία του κράτους έπεσε στο κενό. Μιλάμε για την υπόθεση του αντιπυρηνικού διασηλωτή ΓΙΑΝΝΗ ΜΠΑΛΗ, που στην ουσία αθωώθηκε από τις βαριές κατηγορίες για διάφορα κακουργήματα που του φόρτωναν οι ανεγκέφαλοι της Ασφάλειας. Μερικοί μήνες για πλειμελήματα προσπάθησαν να δικαιολογήσουν τον προ τεσσάρων χρόνων τρίμηνο εγκλεισμό του στον Κορυδαλλό που

είχε σαν αποτέλεσμα τότε και τώρα ένα ευρύ κίνημα συμπαράστασης.

■ Το SPIN, στην ουσία είναι ένα περιοδικό official κατα κάποιον τρόπο στην Αμερική. Αυτό όμως το γεγονός, δεν το εμποδίζει στα τελευταία του τεύχη να ασχολείται εκτενώς με το θέμα της λογοκρισίας που μαστίζει αυτή την εποχή τις ΕΠΙΑ και να καλεί τους αναγνώστες του να υποστηρίξουν με κάθε τρόπο τους διωκόμενους καλλιτέχνες. Αφορμή έδωσαν οι διώξεις δύο γκρούπ, των rap 2 LIVE CREW και των heavy metal JUDAS PRIEST με τη δικαιολογία ότι το rock "καταστρέφει" "οι στίχοι τους είναι ασεμνοί" και διάφορες άλλες κρετίνικες κατηγορίες. Το SPIN ακολουθεί μια σοβαρή γενικά γραμμή, ανάμεσα στα άλλα αμερικάνικα μουσικά περιοδικά και κάθε φορά στις σελίδες του φιλοξενεί άρθρα ριζοσπαστικά. Μπορείτε να το βρείτε στα περίπτερα ξένου τύπου στην Αθήνα και Θεσ/νίκη και η διεύθυνσή του είναι: SPIN, 6 West 18th st. New York, NY 10011, USA.

■ Σις 27 Αυγούστου, το ελικόπτερο που μετέφερε τον κιθαρίστα STEVIE RAY VAUGHAN στο Alpine Music Theatre, όπου επρόκειτο να πάξει παρέα με τον Eric Clapton, συγκρούστηκε με λόφο. Αποτέλεσμα να χάσουν τη ζωή τους ο Stevie και οι υπόλοιποι επιβάτες. Ένας από τους πιό ταλαντούχους μάστορες της Stratocaster, ο Vaughan, σχημάτισε το 1981 τους Double Trouble, έχοντας μά δοσμένη αφοσίωση στο blues και ο θάνατός του σίγουρα αφήνει ένα μεγάλο κενό στο στυλ που αγαπούσε.

■ Επι τέλους, ο φίλτατος Γιάννης Κοκκίνης από την Πάτρα, κυκλοφόρησε το αναμενόμενο εδώ και καιρό φανζίν του, MARY JANE, στα χνάρια του πρώιμου "Ψυχαγωγού" Cynics, Brood, Purle Overdose, Robert Wyatt και άλλα πολλά. (Γιάννης Κοκκίνης, Τ.Θ. 1099, Πάτρα 26110, τηλ. 061 271203). Στο επόμενο Merlin μπορείτε (αν φυσικά θέλετε) να στείλετε τις μικρές αγγελίες σας για δημοσίευση.

■ Η WIPE OUT RECORDS πολύ σύντομα θα αρχίσει την εισαγωγή των δίσκων της BOOM Records, ενώ παράλληλα ετοιμάζει και την έκδοση μιάς συλλογής με βέλγικα γκρουπ, από την οποία δεν θα λείπουν φυσικά και οι αγαπητοί μας MIDNIGHT MEN. Εν αναμονή.

■ Τα όρια της χώρας μας είναι πολύ μικρά για μερικούς. Ετσι οι EKTOS ΕΛΕΓΧΟΥ ξεκινάνε μέσα στο Δεκέμβρη για μια μεγάλη τουρνέ στην Ευρώπη.

Μέχρι τώρα, το περιοδικό μας δεν είχε ασχοληθεί ιδιαίτερα με την καθόλου μικρής σημασίας Αυστραλέζικη σκηνή, χωρίς αυτό να σημαίνει πως τη συνημπάρουμε, ή οτιδήποτε άλλο. Και ρώφαχναμε να αποφασίσουμε με τι να ασχοληθούμε, σχεδόν όλοι οι καλλιτέχνες μας άρεσαν και τα πράγματα έδειχναν δύσκολα, ώσπου. *deus ex machina* -όχι το γκρούπ- ο φίλτατος Γιάννης Κοκκίνης από την Πάτρα μας έβγαλε από τα διλλήματά μας, προτείνοντας τους PHILISTEINS, ένα συγκρότημα που παρά την αξία του, δεν έχει δρέψει ακόμα, τις δάφνες που αξίζει και γιαυτό υπαχούν πολλές δικαιολογίες, οι οποίες ίσως διευκρινίστούν παρακάτω. Δεν είχαμε κανένα λόγο να απορρίψουμε την ιδέα του Γιάννη και τον ευχαριστούμε γιά το άρθρο που θα ήταν απραγματοποίητο χωρίς την πολύτιμη βοήθειά του.

Οι PHILISTEINS είναι άγιοι. Βρώμικοι. Γρουσούζηδες, γκρινιάρηδες. Τους αρέσει το ποτό, πίνουν σαν νεροφίδες, κάπου κάπου ντοπάρονται, τρώγονται μεταξύ τους, είναι ατημέλητοι, μαλλιάδες, μα όλα αυτά δεν τους εμποδίζουν να είναι σήμερα μιά από τις πλέον ελπιδοφόρες μπάντες της αποπυρηνικοποιημένης ηπείρου. Το rock'n'roll τους, χαρακτηρίζεται από το σύνολο της κοινωνικής συμπεριφοράς του γκρούπ και μιά ακρόαση -με τέρμα τον ενισχυτή- στα δύο mini LP που έχουν επίσημα κυκλοφορήσει, θα σας πείσει. Κατάγονται, μουσικά, και αυτοί από την αστείρευτη πηγή των 60's, ακούν και διασκευάζουν Stooges, Stangells, Chocolate Watch Band, Sonics και φτάνουν σε πιο "εξελιγμένες" μορφές του σύγχρονου rock, παίζοντας κομμάτια των Radio Birdman, Barracudas και Plasticland.

"Παίζουμε αυτά που μας εκφράζουν Άκρα κι αν το ακροατήριο δε γουστάρει, εμείς προβάλλουμε αυτά που μας αρέσουν"

TASMANIAN DEVILS - OXI ΤΟ ΓΚΡΟΥΠ!

Το Χόμπαρτ είναι η μεγαλύτερη πόλη της Τασμανίας. Και γιά να τα λέμε σωστά, η Τασμανία, είναι ένα μικρό -σε σχέση με τον όγκο της Αυστραλίας- νησί στα νότια της ηπείρου, του οποίου οι κατοίκοι σε γενικές γραμμές, ασχολούνται με το διόλου οικολογικό σπορ του ψαρέματος. Η Τασμανία είναι ακόμα γνωστή γιά τον περιβότο "Διάβολο" της, ένα.. ζωάκι που στα cartoons, συνήθως ταλαιπωρείται από τον σαδιστή κούνελο Bugs Bunny

Στο Χόμπαρτ λοιπόν αρχίζει και η ιστορία των PHILISTEINS και συγκεκριμένα από τρεις φίλους, τον κιθαρίστα AYDN HIBBERD, τον ντράμερ CHARLIE SHACKLOTH και τον μπασίστα SCOTT HARRISON, που άρχι-

σαν τζαμαρίσματα στο σπίτι του τελευταίου, με 60's διασκευές συν Ramones, Wipers και Radio Birdman. Ξεκινούσε το 1985 και η πόλη διήγε ήσυχο σχετικά βίο, που μερικές φορές διακοπτόταν από θορυβώδεις συναυλίες garage συγκροτημάτων, στα κλαμπς και μπαρς της περιοχής.

Δεν έρουμε κατά πόσο οι μελλοντικοί PHILISTEINS σκόπευαν τότε να γίνουν αντισταρς του rock, αλλά δούλευαν σοβαρά τα κομμάτια τους, ευφεύρισκαν τρόπους παιξίματος και περιμέναν κάποια εμφάνιση.

Στην ανατολική ακτή του νησιού, στην πόλη St. Helens, ζούσε ο Kevin O'Grady τέως Satans Rider, που είχε αποσυρθεί και ασκούσε το καθόλου -είπαμε- ευγενικό επάγγελμα του αλιέως. Εκλεινε τα 28 τον Αύγουστο και ζήτησε από τους τρεις φίλους να πάιξουν στο γενέθλιο πάρτι που σκόπευε να διοργανώσει.

Τα παιδιά δέχτηκαν, μα όταν το καλοσκέφτηκαν διαπίστωσαν πως κανείς τους δεν ήθελε να αναλάβει τα φωνητικά, επιδή τραγουδούσαν απαί-

σια. Το πρόβλημα λύθηκε γρήγορα, μόλις ο Aydn έφερε στο συγκρότημα τον κιθαρίστα και τραγουδιστή Guy Lucas, μιά θρυλική σχεδόν μορφή, αφού είχε στους Deviants και τους Arnold Layne. Το πόσο απαράιτητος ήταν φάνηκε από την πρώτη στιγμή, αφενός επιδή έφερε νέο αέρα και ιδέες, και αφετέρου γιατί έμαθε ταχύτατα τα κομμάτια που έπαιζαν οι υπόλοιποι. Τέλη Αυγούστου, το κουαρτέτο εμφανίζεται να παρουσιάσει την δουλειά του γιά πρώτη φορά σε κόσμο, στο πάρτι του Kevin, μπροστά σε ένα κοινό από bikers, χειμεταλάδες και νεαρούς ψωφαρίδες. Τα πηγαίνουν πολύ καλά, όλοι περνάνε ένα υπέροχο βράδι και το γκρούπ αποφασίζει να εντείνει τις προσπάθειές του για καλύτερο ήχο.

Γρήγορα απλώθηκε η φήμη τους και γίναν περιζήτητοι στα διάφορα πάρτι. Το δυνατό rock'n'roll τους μπορούσε να κουνήσει τα πόδια και του πιό μπλαζέ ακροατή. Στο μεταξύ άλλαζαν ονόματα: Cheesemongers, Blue Veins, Reptiles, πρόβαραν και νούργιες διασκευές και το ρεπερτόριο τους μέρα

THE RAILERS

με τη μέρα μεγάλωνε Το φθινόπωρο του 1985, ο Charlie αντικαθίσταται από τον KONRAD PARKER, ένα ντράμερ με επαγγελματικό ύφος και στυλ, που είχε συνεργαστεί με τον Lucas στους Arnold Layne. Την πρωτοχρονιά του 1986, είναι πάλι αρκετά δυνατοί για την ηχογράφηση μιάς -σπάνιας πλέον- κασέτας, που περιείχε όλο το υλικό τους εκτός από μιά διασκευή των Stooges που σεβάστηκαν ιδιαίτερα.

Είναι και η εποχή που γίνονται PHILISTEINS, όνομα που τους ενέπνευσε ο τσακωμός ενός φίλου τους με τη μάνα του, όταν τον έβρισε επειδή στις 3μ.μ. άκουγε τέρμα το "Black Album" των Damned.

Εχοντας βρει το όνομα που τους ταιριάζει, οι PHILISTEINS, κλείνουν δύο βραδιές στο κλαμπ Caribbean Room το Μάρτη του 1986. Παίζουν σε φίλους τους κυρίως, αλλά το fun τους πετυχαίνει απόλυτα. Εχουν ήδη "προσλάβει" και μάνατζέρ, ένα φίλο που ακούει στο όνομα Marcus "Looy" Lew, που αρχικά παίρνει σοβαρά το ρόλο του, πολλές φορές φτάνοντας στα άκρα, δημιουρ-

γώντας τσαμπουκάδες με διάφορους περίεργους τύπους.

LUCAS KAI HARRISON

Τα πράγματα όμως, δεν ήταν και τόσο ρόδινα. Η αιτία γιά αυτό ήταν το γεγονός πως μέσα στους PHILISTEINS συγκρούονταν δύο ισχυρά "εγώ" του Guy και του Scott. Υπήρχαν και άλλα καθημερινά προβλήματα βέβαια, που δένουν τα πνεύματα ανάμεσα στα μέλη, μα με λίγο πιοτό ή κανένα τσιγαριλίκι, τα πράγματα μπαίναν στη θέση τους.

"Μιά φορά τη βδομάδα διαλύουμε" (Aydn)
"Διαλύουμε κάθε μέρα!! (Guy)

Ακολουθούν και άλλες εμφανίσεις στην ευρύτερη περιφέρεια του Χόμπαρτ ανάμεσα σε απερίγραπτες τραγελαφικές καταστάσεις, μα γενικά το όλο σύστημα δούλευε. Η γραμμή του Guy

του Γιάννη Καστανάρα

ΟΙ
ΤΑΣΜΑΝΟΙ
ΑΙΓΑΒΩΛΟΙ

σε σχέση με την μουσική κατεύθυνση των PHILISTEINS, ήταν σχεδόν απόλυτη, κάτι που έκανε έξω φρενών τον Scott, ο οποίος τη μιά ξέσπαγε και την άλλη κατάπινε τα λόγια του.

Ηδη όμως, οι εμφανίσεις του γκρούπ έτρεχαν και μετά από ένα εκκρηκτικό βράδι στο Bunker Club, πάρε με τους "γοτθικούς" Cryptics, εξασφαλίζουν έξη εβδομάδες καθημερινών εμφανίσεων στο κλαμπ. Γίναν πάλι κλασσικοί στην περιοχή τους.

Στο μεταξύ, ο Scott, που ένοιωθε σαν ο αρχηγός της μπάντας (κάτι που αναμφισβήτητα ήταν πριν την άφιξη του Lucas), δε δεχόταν το δικτατορικό ύφος που ασκούσε ο Guy στη διάρκεια της πρόβας, μα ουσιαστικά, ήταν ο μόνος που διαμαρτυρόταν αφού ο Konrad έμοιωθε session μουσικός και ο Aydn ενδιαφερόταν απλά να παίζει κιθάρα, ακολουθώντας πιστά τις ιδέες και τις οδηγίες του Guy.

ΦΥΛΑΚΙΣΕΙΣ, ΑΤΥΧΙΕΣ. ΟΙ PHILISTEINS ΠΡΟΚΑΛΟΥΝ ΤΗΝ ΤΥΧΗ ΤΟΥΣ

Ακολουθούν νέα γεγονότα: Ο Aydn, τσακώνεται στο δρόμο με έναν τύπο, ο τύπος είναι αξιοπρεπής ιατρός και ο Aydn καταδικάζεται 15 μέρες στη "στενή" για άδικη επίθεση!

Και μετά, ένα νέο κλαμπ ανοίγει στην πόλη και το διευθύνει ο μάνατζέρ του γκρούπ ο Looy. Στο "Moloko Veloce" αρχίζουν εμφανίσεις μετά την αποφυλάκιση του Hibberd, αλλά στη διάρκεια ενός gig, ο Scott, αναγκάζεται να πουλήσει το καλό του Voxx μπάσσο για να ξοφλήσει ένα από τα πολλά χρέο του. Δανειζεται ένα άλλο. άγδου χειρού και αισθάνεται ντροπιασμένος, πράγμα όμως που δεν τον κάνει να κόψει τις κακές του συνήθειες.

Η συνεργασία των PHILISTEINS με τον μάνατζέρ τους λήγει, λίγες μέρες μετά και ακολουθεί μιά περίοδος αδράνειας. Όλον αυτό τον καιρό ο Scott και ο Guy τσακώνονται συνέχεια, καταλώνουν άπειρες ποσότητες αλκοόλ και άλλων ουσιών πάνω ακίνδυνων και η τρέλα τους που δεν έχει όρια. .κάπου ξεσπάει σε κακό: Ο Guy ενώ κάνει Kung Fu πρακτική σε ένα ντενεκέ σκουπιδιών κόβει το χέρι του σε ένα μπουκαλί και ο Aydn, μη θέλοντας να υστερήσει, σπάει σχεδόν το δεξί του αντίχειρα, προαπαθώντας να ανοίξει μάταια, ένα καταραμένο μπουκάλι κρασί, πράγμα που τον αναγκάζει να μείνει εκτός. γηπέδου έχη ολόκληρες βδομάδες!

Κλείνουν 35 μέρες σερί στο κλαμπ "Winston" και οι εμφανίσεις αυτές μέλλεται να είναι οι τελευταίες τους στην Τασμανία, για αρκετό καιρό. Το φθινόπωρο έχει μπει, το 1986 κυλαίται προς το τέλος του και ο τόπος δεν τους χωράει. Στο μεταξύ, όπως όπως, έχουν ηχογραφήσει ακόμα μιά δυσεύρετη κασέτα με τίτλο "Reverberation". Περιέχει μερικά δικά τους κομματια και αρκετές

ΕΙΝΕΣ

διασκευές. Μία live πλευρά και μία studio.

O Scott Harrison εγκαταλείπει την Τασμανία το Νοέμβρη του 1986 και ο Aydn τον ακολουθεί το Γενάρη του 1987. Αρχικός σκοπός τους το Περθ, αλλά στη Μελβούρνη κολλάνε στο σπίτι του **IAN WETTENHALL**, ενός κιθαρίστα που είχε στους Tin Soldiers και στους Evolution Revolution. Κι αυτός ήταν Τασμανός και είχε φύγει από το Χόμπαρτ προς ανεύρεση καλύτερης τύχης.

O Konrad αρνήθηκε να τους ακολουθήσει στην κυρίως ήπειρο κι έτσι οι δύο τους με τον Ian, πάνε στην Αδελαΐδα όπου μαζί με τον ντράμερ Mark Coombes, σχηματίζουν τους **ANIMAL 5**. Επιζούν για ένα επισοδειακό κονσέρτο σε κάποιο πάρτι. Εκεί πλάκωσαν bikers και αφού οι κοπελλιές τους δεν γούσταραν το γκρούπ, έκριναν σωστό να τους κλείσουν τους ενισχυτές.

Μετά από λίγες μέρες, η απώλεια του Guy είναι κάτι παραπάνω από αισθητή. Ενα τηλεφώνημα του Aydn στο Χόμπαρτ είναι αρκετό και ο Lucas, μέσα στο Φλεβάρη κάνει την εμφάνισή του στην Αδελαΐδα.

Tον Ιούνη κλείνουν μιά συναυλία στο Royal Admiral και αυτή είναι η πρώτη επίσημη εμφάνιση των **PHILISTEINS** στην Αδελαΐδα και στην Αυστραλία ουσιαστικά. Δυό μέρες μετά το σώου, ο Mark ανακοινώνει την αποχώρησή του από το γκρούπ, εξ αιτίας ενός χρέους 500\$ που του οφείλει -ποιός άλλος- ο Scott. Πάντως δηλώνει πως θα παραμείνει γιά την επόμενη συναυλία που είχε προγραμματιστεί μερικές μέρες μετά.

To σώου, ήταν να γίνει στο "Century Hotel" και ενώ οι Love Gods παίζαν στη σκηνή, οι **PHILISTEINS** έτρωγαν τα νύχια τους περιμένοντας το δικό τους σετ: O Mark είχε εξαφανιστεί όλη τη μέρα και κάθε προσπάθεια να τον ανακαλύψουν υπήρξε άκαρπη. Αγχωμένοι ως το κόκκαλο, ζητούν από τον **NICK BRUER**, ντράμερ των Love Gods, να τους συνοδέψει. Και παρόλο που ο τελευταίος ήξερε μόνο δύο από τα κομμάτια των **PHILISTEINS**, τα πήγαν τόσο καλά που του ζήτησαν να μείνει σε μόνιμη βάση στο συγκρότημα. Εκείνος δέχεται και όλα δείχνουν πάλι μέλι-γάλα.

H ποιότητα ολοκληρώνεται και στον ήχο της μπάντας, από τη στιγμή που την κονσόλα αναλαμβάνει ο Peter Ruffin, συνεργάτης με τους Lizard Train, Mad Turks From Istanbul και άλλους πολλούς. Εκτοτε τα live του γκρούπ αποκτούν την "ενταση" που χρειάζονται και ο μουντός ήχος χάνεται οριστικά.

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΟΞΑ ΕΙΝΑΙ ΣΤΡΩΜΕΝΟΣ ΜΕ ΚΑΚΕΣ ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ...

.Ιδιαίτερα όταν έχεις να κάνεις με τύπους σαν τον Scott Harrison. O Scott, όταν δεν μπεκρουλάζει, δουλεύει στα

In Time στούντιο του Lenny Fender Μιά νύχτα και ενώ οι **PHILISTEINS** ετοιμάζονται να τα δώσουν όλα στη σκηνή, ο Fender με την παρέα του ορμάν στο Woodman's Inn, Σεπτέμβρης του 1987 ήταν και απαιτεί από τον Scott 1200 \$ που του είχε δανείσει. Πανικόβλητος ο Harrison, πηδάει από το παράθυρο, αποφεύγοντας τα ρόπαλα της αντίπαλης παρέας και την κοπανάει, αφήνοντας τους υπόλοιπους να προσπαθούν να καλμάρουν τα νεύρα του Fender. O Aydn, τον πείθει τελικά ότι θα τον πληρώσουν μετά το σώου και ο Scott επιστρέφει σαν βρεγμένη γάτα, πίσω από το μπάσσο του. Εννοείται ότι δεν σκόπευαν να δώσουν σεντ και επίτηδες τραβούσαν το κονσέρτο σε μπόλικα encore, ώσπου να βρει πάλι ο Scott την ευκαιρία να φύγει. Μα μόλις το κατορθώνει, ο Fender κατάσχει το μπάσσο και τον δανεικό ενισχυτή του, απειλώντας ότι θα επιστρέψει γιά να πάρει και τα όργανα των υπόλοιπων

Αυτή τη φορά, το πράγμα είχε παρατραβήσει. Ο Guy κι ο Aydn, κουρασμένοι από τις συνεχείς σπατάλες του φίλου τους και την όλο και πιό συχνή κατανάλωση ναρκωτικών του ζητάν να εγκαταλείψει το γκρούπ έως ότου τα βρει με τον εαυτό του. Τώρα πιά, ήταν αποφασισμένοι να μην αφήσουν τίποτε και κανένα, να τους αποκλείσει από τον στόχο τους που ήταν η γενική αναγνώριση των **PHILISTEINS**. Το μπάσσο αναλαμβάνει ο Ian και μέσα σε τέσσερις μέρες υποχρεώνεται να μάθει το σετ του Scott. Τα πάει καλά και η συναυλία τους στο Rock Cave σημειώνει άλλη μιά επιτυχία για τους Τασμανούς.

Έχει φτάσει πλέον η στιγμή να τουράρουν σ'ολόκληρη τη χώρα, αφού η φήμη τους έχει απλωθεί παντού στην Αυστραλία. Ομως ο Mark έχει σταθερή δουλειά και δεν μπορεί να ακολουθήσει τους υπόλοιπους. Θεωρεί καλύτερο να εγκαταλείψει το συγκρότημα, σε θλιψή των υπόλοιπων που ήξεραν πολύ καλά την προσφορά του και ότι το σχήμα των **PHILISTEINS** τη στιγμή εκείνη, ήταν στην καλύτερη μορφή. O Mark φεύγει, αφού προηγουμένως γράφουν ένα demo.

GREASY POP KAI PHILISTEINS

το οποίο ακροάζεται ο Doug Thomas, αφεντικό της Greasy Pop, σημαντικότερης εταιρίας στην ανεξάρτητη σκηνή της Αδελαΐδας και εντυπωσιάζεται, ώστε τους ζητάει ένα κομμάτι γιά τη συλλογή "Oasis 2" της εταιρίας του. Ta Bartel Studios υποδέχονται τους **PHILISTEINS** το Μάη του 1988, όπου γράφουν τέσερα κομμάτια και λίγο μετά, άλλα τέσσερα οπου θα ολοκληρώσουν το πρώτο πίνι LP τους με τίτλο "Bloody Convict" που χαρακτηρίζει ένα ακόμα βήμα του Τασμανίου γκρούπ.

Μα η αυχιά δε λέει να αφήσει το

γκρούπ και απότι φαίνεται, τους επισκέπτεται κάθε φορά που τα πράγματα δείχνουν να μπαίνουν σε κάποιο δρόμο. Στις 27 Ιούνη ο Aydn και ο Ian, ενώ πήγαιναν με τη μηχανή του πρώτου στη φωτογράφιση γιά το δίσκο, συγκρούονται με ένα αυτοκίνητο που έκιναν παράνομα. Και οι δυό καταλήγουν στο νοσοκομείο και μιά βδομάδα χρειάζεται να επουλωθούν οι πληγές τους, αλλά γιά τρεις ακόμα μήνες χρησιμοποιούν πατερίτσες.

Σ'αυτό το διάστημα παροπλισμού του συγκροτήματος, ο Guy πηγαίνει στο Περθ να φέρει τον αντικαταστάτη του Mark. Πρόκειται γιά τον **STEWART TEBERT**. Το γεγονός του αυτού μάτιο, δεν κολώνει τον Aydn και τον Ian που δε χάνουν ευκαιρία να τριγυρίζουν μέσα στο σπίτι του Guy, "εκπαιδεύοντας" το νεοφερμένο, στο σετ του γκρούπ.

Η νέα περίοδος γιά τους **PHILISTEINS**, αρχίζει στις 4 Νοέμβρη του 1988 σε ένα κονσέρτο με τους **Exploding White Mice**. Η κυκλοφορία του "Bloody Convict" γίνεται το Δεκέμβρη, με ένα εξώφυλλο σχεδιασμένο από τον τέως μάνατζέρ τους, Looy. Λίγο καιρό μετά, ο δίσκος κυκλοφορεί και από την Sympathy for the Record Industry στην Καλιφόρνια, με κόκκινο βινύλιο.

Ακολουθούν πολλαπλές δραστηριότητες, συναυλίες, τουρνέ, ένα ακόμα 7" EP κυκλοφορεί από τη Sympathy for the Record και τον Ιούλη του '89 επιστρέφουν θριαμβευτές στο Χόμπαρ γιά 5 εμφανίσεις στη γενέτειρά τους.

Ενας ακόμα σοβαρός τραυματισμός (!) του Aydn στο χέρι τους αναγκάζει σε τρίμηνο διάλειμμα, αλλά ήδη απ' το Μάη έχουν ηχογραφήσει ακόμα μερικά κομμάτια γιά ένα πίνι που κυκλοφορεί τον περασμένο Γενάρη, με τίτλο "Some Kind of Philisteins". Χάρη στο "Some Kind" ένα υπέροχο κομμάτι και άλλα ανάλογα, τους ολοκληρώνει σαν μουσικούς και όλος ο κόσμος περιμένει το νέο βήμα τους.

Ολόκληρο το 1990, το καταναλώνουν σε εμφανίσεις, καλύτεροι από ποτέ, τον Απρίλη ξαναμπαίνουν στα στούντιο για ηχογραφήσεις, τα αποτέλεσματα των οποίων αναμένονται σύντομα.

Οι **PHILISTEINS**, έχοντας έντονο μέσα τους όλο το άγιο συναίσθημα των 60's, προχωρούν ακάθετοι στο δρόμο του Rock'n'roll, με όλα τα πρόσόντα ομορφιάς που χρειάζεται καποιος γιά να ανέβει ψηλά στο βάθρο της επιτυχίας. Το κακό είναι ότι ο κόσμος βομβαρδίσμενος από τις χιλιάδες καταναλωτικές ανοησίες, αρνείται να δει τι συμβαίνει παραπέρα. Αυτό λίγο ενδιαφέρει τους **PHILISTEINS**. Η μουσική τους θα συνεχίζει να ξερνά, τόνους από τεσιμπέλ, έως ότου, ο Aydn, κόψει το χέρι του, ή ο Guy σπάσει το πόδι του. Εξ'αλλου, κάτι τέτοια γεγονότα είναι ότι πρέπει γιά λίγη ανάπauση.

JOHN SAVAGE

μετάφραση Ηρακλή Ρενιέρη

Στοιχείο 1 Εγκαταλειμμένο γκαράζ στο Κέντις Τάουν, Βόρειο Λονδίνο. Στον χώρο που βρίσκεται μπροστά στο γκαράζ, υπάρχει ένα παλιό αμάξι που έχει μεταλλάχτει σ' ένα εφιαλτικό τέρας σε στυλ Mad Max, με πρόσθετα κέρατα και λοφία. Η MUTOID WASTE COMPANY (Εταιρία Μεταλλαγμένων Αποβλήτων), έχει δουλέψει για

ρίζοντα χρώματα και εκτυφλωτικά υπεριώδη φώτα.

Αυτή είναι η SKIP CULTURE η Κουλτούρα της Περιπλάνησης (2).

Η MUTOID WASTE COMPANY είναι ένας πυρήνας από καλλιτέχνες, γλύπτες, κηπουρούς και μουσικούς, που μετακινούνται συνεχώς ανά τον κόσμο, μετατρέποντας τα σκουπίδια ή ότι άλλο πετούν οι άνθρω-

τών, και έτσι, όσον αφορά τα media, δεν υπάρχουν. Κι όμως και μόνο το γεγονός της ύπαρξής τους είναι μια απειλή. Οι οργανωτές της MUTOID προσέχουν στις σχέσεις τους με την αστυνομία και το αποφύλο συμβάν έχει κάποια λανθάνουσα σύνδεση με το Comic Relief

που είναι ένα πανεθνικό φιλανθρωπικό συμβάν του στυλ "Live Aid". Ομως, ο ελεύθερος χώρος είναι τόσο περιορισμένος σ' αυτή τη χώρα, όπως και σ' όλη την Ευρώπη, που η παρουσία λίγων εκατοντάδων φαινομενικά άξεστων πανκ / χίπις, τραβάει ανεπιθύμητη προσοχή. Καθώς εκδηλώνονται παράπονα για θόρυβο, η αστυνομία εισβάλλει με χαρακτηριστική σκληρότητα, με αποτέλεσμα μια μικρή διαδήλωση, πενήντα συλλήψεις και πολύ περισσότερους τραυματισμούς. Κι όμως, ακόμα κι έτσι, δεν υπάρχει αναφορά στα media, σαν να ήταν αόρατοι.

Στοιχείο 2: Ενα γκρούπ καλλιτεχνών με έδρα το Χιούστον που ονομάζονται CULTURCIDE, κυκλοφορούν το πρώτο τους LP στα τέλη του 1987. Με τίτλο "Tacky Souvenirs of Prerevolutionary America" (Πρόστυχα Ενθύμια της Προεπαναστατικής Αμερικής), το άλμπουμ έχει 14 κομμάτια, αλλά καμιά ένδειξη για την εταιρία. Ο λόγος γίνεται γρήγορα αντιληπτός. Αυτό που κάνουν οι CULTURCIDE, είναι να παίρνουν υπάρχουσες pop επιτυχίες, κλασσικά χίτς, όπως το "Dancing in the Dark" του Bruce Springsteen ή το "Let's Dance" του David Bowie, και να ηχογραφούν τα δικά τους σκληρά φωνητικά και τις θορυβώδεις κιθάρες τους. Οι καινούργιοι τους στίχοι (κι εδώ βρίσκεται η "τέχνη"), δένουν πολύ καλά με τις ήδη γνωστές ηχογραφήσεις και αποτελούν βίαιες κριτικές της μουσικής βιομηχανίας και της pop επεξεργασίας και διαδικασίας. Πάνω από το ανούσιο κομμάτι "Ebony and Ivory" των Michael Jackson και Paul MacCartney οι CULTURCIDE φωνάζουν

There's Media in Everyone/ Manufactured by Experienced Prostitutes/ Marketing Smug Hippie Platitudes,/ Stevie and McCartney in perfect Whore Money.

"Τα Media υπάρχουν μέ-

σα σ' όλους/ κατασκευασμένα από πεπειραμένες πόρνες/ που εμπορεύονται chic χίπικες καινοτοπίες/ ο Stevie και ο McCartney/ με όμορφα βρώμικα λεφτά.

Ενώ το "Let's Dance" εξετάζει τη σχέση μεταξύ του "σταρ" και του ακροατηρίου

And if you say "dance" I'll dance with you and if you'll say "buy" I'll buy/ Because my love for you/ degrades me through and through.

Κι αν μου πεις "χόρεψε" θα χορέψω/ κι αν μου πεις "αγόρασε" θ' αγοράσω/ για τί η αγάπη μου για σένα/ με υποβαθμίζει σιγά σιγά.

Αυτό το πράγμα είναι αρκετά διαφορετικό από την μανία του sampling (όπου αποσπάσματα από προηπόρχοντες δίσκους κόβονται και ράβονται σ' ένα νέο κομμάτι), που σαρώνει τη μουσική βιομηχανία. Η μορφή αυτή, έχει ήδη απορροφηθεί από την mainstream μουσική βιομηχανία και το δεξί της χέρι τη διαφήμιση: Μια από τις μεγαλύτερες επιτυχίες του 1987, ήταν το "Pump Up the Volume" των M/A/R/R/S, ένα τραγούδι cut up από James Brown και Eric B. & Rakim.

Η μεταστροφή των CULTURCIDE είναι πέρα από αισθητικές. Στο εξώφυλλο του LP παραθέτουν μια ρήση του Λωτρεαμόν: "Η λογοκλόπη είναι αναγκαία. Η πρόδος την επιβάλλει" Οι CULTURCIDE προσθέτουν: "Οι οι κιακές ηχογραφήσεις σε κασέτες, σκοτώνουν τη μουσική βιομηχανία. .συνεχίστε τις" (3) Αυτές οι ηχογραφήσεις, παραβάζουν το κοπυράϊτ στον βαθμό που δεν υπήρχε περίπτωση να δοθεί άδεια, επειδή το γκρούπ δεν χρησιμοποιεί ένα δείγμα αλλά μια ολόκληρη δημιουργία, και γιατί επιπρόσθετα οι νέοι στίχοι επιτίθενται στους κατόχους των πνευματικών δικαιωμάτων με τόσο σκληρό τρόπο: Ενας από τους κυριώτερους στόχους είναι ο Michael Jackson, ο οποίος δεν είναι μόνο ένας pop star της Pepsi Cola, αλλά και ο πνευματικός δικαιούχος όσων τραγουδιών είχαν οι Beatles στην Northern και για τα οποία πλήρωσε 47 εκατομμύρια δολάρια. Οι CULTURCIDE έχουν θητική γι' αυτούς, η pop μουσική έχει γίνει αιχμή στο δόρυ που αποτελεί:

The big lie/ the big dream/

μια βδομάδα μέσα στο γκαράζ. Αυτό το υγρό και σκοτεινό μέρος, έχει μεταμορφωθεί σε μιά αποκαλυπτική

περιπτετειώδη παιδική χαρά. Υπάρχει ένα πράσινο Σημάκι, κομμένο ολοκληρωτικά στη μέση: Η μηχανή δουλεύει ακόμα και στο αποκορύφωφα μεταξεύεται στο πάτωμα, μέσα σε μια βροχή από σπίθες. Στους γύρω τοίχους, υπάρχει μια σειρά από παραστάσεις σε μια πλευρά, μια μικρή δεξαμενή γεμάτη με λάστιχα αυτοκινήτων σκάλες, πέτρες κι ένα αλεξίπτωτο. Σε μια άλλη πλευρά, τριάντα ουροδόχοι έχουν στοιβαχτεί ψηλά, φόρος τιμής στον Ντυσάν (1) κι από πάνω τους, μια μικρή πηγή σε λειτουργία. Μπροστά από τη σκηνή, που έχει εγκατασταθεί σαν μια μεταλλική μυρμηγκοφωλιά, υπάρχουν σχοινιά, κούνιες και μια κάμερα για τις "ριψοκίνδυνες ψυχές" που θα τίθελαν να ρίξουν μια πιο κοντινή ματιά. Για τους περισσότερο ερευνητικούς, υπάρχει και ένα δωμάτιο διακοσμημένο απ' άκρη σ' άκρη με φωσφο-

ποι, σε λειτουργικά αντικείμενα. Αυτό το συμβάν είναι χαρακτηριστικό του τρόπου με τον οποίο δουλεύουν Βρίσκουν ένα "κατάλληλο" χώρο, τον καταλαμβάνουν (συνήθως) και τον μεταποιούν με διάφορα υλικά που βρίσκονται πρόχειρα. Μετά διοργανώνουν μια συναυλία ή ένα πάρτι για να μαζέψουν μερικά χρήματα. Το ακροατήριο που προσελκύουν είναι ένα παράξενο, ανάμικτο συνοθύλευμα Χίππις, πανκς και οι με ιονδήποτε τρόπο εξεγερμένοι. Φοράνε πρακτικά ρούχα παντελόνια παραλλαγής, πουλόβερ, άρβυλα Doc Martens με λαμπερά χρώματα ή υπερτονισμένες εικόνες παρακμής.

Αυτοί όλοι είναι η κορυφή ενός μεγάλου παγόβουνου ενάντια στο Νόμο που έχουν αποσυνδεθεί, είτε από ανάγκη, είτε από επιλογή, από αυτό που οι ίδιοι βλέπουν σαν ένα ψυχοκαταναλωτικό τρόπο ζωής. Επειδή αρνούνται την κατανάλωση, δεν είναι αναγνωρίσιμοι σαν ομάδα καταναλω-

© Σπύρος Τσακίρης

the big nauseating screaming/
sweating nightmare of
business America/ consumer
America/ Corporate America/
Fascist America.

Το μεγάλο ψέμμα/ το
μεγάλο όνειρο/ τον μεγάλο
εμετικό φωνακλάδικο και
ιδρωμένο εφιάλτη της Αμερι-
κής των μπίζνες/ της κατα-
ναλωτικής Αμερικής/ της πο-
λυεθνικής Αμερικής/ της φα-
σιστικής Αμερικής.

(στίχοι που τραγουδιώ-
νται πάνω από τη διασκευή
του Εθνικού Ύμνου των ΕΠΑ)

Στοιχείο 3 Ένα "Φεστι-
βάλ Λογοκλοπής" γίνεται
στο Λονδίνο για τους μήνες
Ιανουάριο και Φεβρουάριο
του 1988. Στο γεγονός αυτό
(που από τα MME τυγχάνει
ελάχιστης προσοχής), υπάρ-
χουν: "Αντάρτικες" περφόρ-
μανς στη γραμμή Circle του
Λονδρέζικου Υπόγειου σιδη-
ρόδρομου, εκδηλώσεις "Εθνι-
κή Μέρα Οικιακών Ηχογρα-
φήσεων Αρωγή Στη Δολο-
φονία Της Μουσικής Βιομη-
χανίας" διάφορες βίντεο ε-
γκαταστάσεις και καλλιτε-
χνικά "περιβάλλοντα"
πα-
ραστάσεις επρεσασμένες α-
πό το Fluxus, ταμπλώ και
απομιμήσεις γνωστών πι-
νάκων. Η κεντρική εκδή-
λωση του φεστιβάλ είναι
το "Κάρεν Ελιοτ Από-
κρυψα" μια ομαδική
δουλειά από διάφο-
ρους ανθρώπους που
χρησιμοποιούν το
όνομα Κάρεν Ελιοτ
Σύμφωνα με το
φυλλάδιο του
φεστιβάλ "Κά-
ρεν Ελιοτ εί-
ναι το όνομα
που παραπέ-
μπει σε ένα

άτομο, έναν άν-
θρωπο που μπορεί όμως
να είναι ο οποιοσδήποτε.
Το όνομα είναι συγκεκρι-
μένο, ενώ οι άνθρωποι
που το χρησιμοποιούν δεν
είναι. Ο καθένας μπορεί
να γίνει Κάρεν Ελιοτ, α-
πλά και μόνο με το να
υιοθετήσει το όνομα αυ-
τό, αλλά θα είναι Κάρεν
Ελιοτ μόνο για όσο χρονι-
κό διάστημα θα φέρει αυ-
τό το όνομα. Ο σκοπός
της χρησιμοποίησης του
ίδιου ονόματος από τόσα
πολλά και διαφορετικά
μεταξύ τους πρόσωπα,
είναι η δημιουργία μιας
κατάστασης για την ο-
ποία μπορεί να μην υπάρ-
χει κανένας συγκεκριμέ-
νος υπεύθυνος, και η πρα-

κτική έρευνα Δυτικών φιλοσοφικών εννοιών όπως η ταυτότητα, η ατομικότητα, οι αξίες και η αλήθεια.

"Η λογοκλοπή"(4), συνέχιζε το φυλλάδιο, "είναι έμφυτη σε όλες τις καλλιτεχνικές δραστηριότητες. Στην αρχή του 20ου αιώνα, ο τρόπος με τον οποίο προυπάρχοντα στοιχεία χρησιμοποιούνταν στις καλλιτεχνικές παραγωγές, διαφοροποιήθηκε με την "ανακάλυψη" του κολάζ. Αυτή η ανάπτυξη είχε προεπιθεί στα γραπτά του Ιζιντρό Ντυκάς (γνωστότερου με το ψευδώνυμο Λωτρεαμόν). Στα "Ποιήματά του, ο Ντυκάς έγραφε: Η λογοκλοπή είναι αναγκαία. Η πρόδος την επιβάλλει. Αυτό το απόφθεγμα συνοψίζει από τότε τη χρήση της λογοκλοπής. Δύο ή περισσότερα διαφορετικά μεταξύ τους στοιχεία, συνδυάζονται για να δημιουργήσουν νέες έννοιες. Οι Λετριστές και αργότερα οι Καταστασιακοί αποκάλεσαν αυτή τη διαδικασία, μεταστροφή, αλλά η δραστηριότητα αυτή είναι ευρύτερα γνωστή σαν λογοκλοπή(5). Η λογοκλοπή εμπλουτίζει την ανθρώπινη γλώσσα, είναι ένα συλλογικό επιχείρημα πολύ απομακρυσμένο από τις μεταμοντέρνες "θεωρίες" περί ιδιοποίησης. Η λογοκλοπή προυποθέτει μια αίσθηση της Ιστορίας και οδηγεί σε ένα προσδετικό κοινωνικό μετασχηματισμό. Αντίθετα, η ιδιοποίηση των μεταμοντέρνων ιδεολογιών, είναι ατομοκιντική και αποξενωμένη. Η λογοκλοπή είναι για τη ζωή, ενώ ο μεταμοντερνισμός είναι επικεντρωμένος στο θάνατο"

"1976 77 -81 -78 82
79 83 80 -77 78 79 80
86 76 86 77 -77 78 -
79 80 76 81 -82 83 77
78 79 80 79 86 76
86 76 -86 76 77 77
77 77 78 77 78 80
1986"

(STRAFE FUR REBELLION:
NOT FOR RADIO 1986)

Από τα τέλη της δεκαετίας του '70 και την αποτυχία του πανκ, μια μεταμοντέρνα ανάλυση και φιλοσοφία της κουλτούρας που εν μέρει αναδύθηκε από τη θεωρία της αχιτεκτονικής

και τους μεταστρουκτουραλιστές σαν τον Zav Mpontrigialάρη έχει εμφανιστεί στην Αμερική και την Αγγλία, για να περιγράψει το σύνολο των media που αποτελούν τη γνωστική, πολιτική, αισθηματική και φυσική συνθήκη του τέλους του 20ου αιώνα.

Αυτή η ανάλυση διαφέρει από τις προηγούμενες κριτικές της καθημερινής ζωής, που βρίσκει κανείς στο Νταντά, στο πανκ, ή στα Καταστασιακά κείμενα του Γκυ Ντεμπόρ και του Ραούλ Βανεγκέμ. Απ' όσο γίνεται κατανοτό και ουσιαστικά εφαρμόζεται, ο μεταμοντερνισμός συνδέει μεταξύ τους μιά σειρά από συμπτώματα με τέτοια ακρίβεια, που προκαλεί παράλυση. Το μεταμοντέρνο αυτό σχήμα είναι ένα κλειστό κύκλωμα, ένας περιφραγμένος οπωρώνας όπου όλα τα δέντρα είναι ίδια. Μια τυπική πολιτιστική δομή θα ήταν ένα τηλεοπτικό καλωδιακό κανάλι που θα λειτουργούσε επί 24ώρους με προγράμματα που δεν θα ξεχωρίζουν από τις διαφημίσεις, που δε θα διαφημίζουν προϊόντα, αλλά τον ίδιο τους το εαυτό (δηλ. τις διαφημίσεις) και τα δυο μαζί θα κατασπάραζαν την Ιστορία σαν ολότητα σ' ένα σειραικό χορό είτε σαν αιώνες είτε σαν ατέρμονα μεταπανκ αραβουργήματα, όπως αυτό των STRAFE FUR REBELLION από το Ντυσελντορφ.

Οι μεταμοντέρνες αναλύσεις αυτών των εφαρμοστών επιδοκιμάζουν αυτή την ολοκληρωτική προσέγγιση της Ιστορίας, παραλείπουν όμως κάθε δομική ή πολιτική ανάλυση κι αυτό είναι μάλλον το σύμπτωμα, παρά η αιτία ή η αντιμετώπιση. Το ερώτημα παραμένει: Ποιόν εξυπηρετούν όλα αυτά που γίνονται.

Όπως σημειώνει ο Γκυ Ντεμπόρ στο βιβλίο του "Η Κοινωνία του Θεάματος" το Δεκέμβρη του 1967: "Από την στιγμή που η κουλτούρα μετατράπηκε εξ ολοκλήρου σε εμπόρευμα, πρέπει να γίνει το εμπόρευμα, η βεντέτα της θεαματικής κοι-

νωνίας. Ο Κλαρκ Κερ, ένας από τους πλέον πρωτόπορους ιδεολόγους αυτής της τάσης, υπολόγισε ότι το πολύπλοκο προτέσ σ παραγωγής, διανομής και κατανάλωσης γνώσεων απορροφά ήδη το 29% του ετήσιου εθνικού προϊόντος των Ηνωμένων Πολιτειών και προβλέπει ότι η κουλτούρα θα παίξει το ρόλο κινητήριας δύναμης στην οικονομική ανάπτυξη κατά το δεύτερο ήμισι του αιώνα (20ου), παρόμοιο με το ρόλο του αυτοκινήτου στο πρώτο ήμισι του και του σιδηροδρόμου στο δεύτερο ήμισι του προηγούμενου"

Αυτό που στην πραγματικότητα περιγράφει ο μεταμοντερνισμός, είναι μια νέα βιομηχανική μαζική συγκεντρωση της παγκόσμιας βιομηχανίας των media. Τα media εξαπλώνονται και ταυτόχρονα συγκεντρώνονται σε καρτέλ λίγων πολυεθνικών εταιριών Αυτό έχει σαν αποτέλεσμα όχι περισσότερα media της ίδιας ποιότητας, αλλά περισσότερα χειρότερης ποιότητας καθώς η υπάρχουσα οικονομία των media τείνει να αδυνατίζει. Ο χαρακτηριστικός κανιβαλισμός της Ιστορίας και της Τέχνης που γίνεται από τον Μεταμοντερνισμό, είναι ένα από τα αποτέλεσμα των νέων τεχνικών παραγωγής των MME. Ενα άλλο αποτέλεσμα είναι ότι τα media (που επυμολογικά προέρχονται από τη λατινική γλώσσα και σημαίνουν μέσον κανάλι δίσιλος), γίνονται αυτοσκοπός και όχι μέσον για κάτι. Αυτή η μαύρη τρύπα είναι ένα είδος μηδενισμού που τα

(κραυγαλέα και υπερεκτιμένα) στοιχεία του Μεταμονταρνισμού, δεν αποδίδουν στον εαυτό τους.

Διάφορες αναδιοργανώσεις έχουν ενσκύψει σ' αυτήν την νέα οικολογία των MME. Η πιό συνηθισμένη είναι εκίνη του newsroom (του δωματίου όπου "γίνονται" οι ειδήσεις), όπου τεμπέληδες ή κουρασμένοι δημοσιογράφοι κυρίως έχουν ένας πάνω από τον ώμο του άλλου, ψάχνοντας για την αφορμή ή την επέτειο. Τα δύο τελευταία χρόνια, έχουμε δει διάφορα κινήματα μετασχηματισμού, να διαστρέφονται μέσω του τρόπου με τον οποίο ενσωματώνονται και αφομοιώνονται σε διάφορες τεχνητές επετείους Τους πρώτους μήνες του 1986, η δεκάτη επέτειος του πανκ, το 1987 η εικοστή επέτειος του flower power το Μάη του 1988 η εικοστή επέτειος του γαλλικού Μάη. Τα προβλήματα εδώ είναι αρκετά Ποιά ήταν η αφρμή για την επέτειο του πανκ; Είναι εξακριβωμένο ότι δεν είχε γίνει τίποτε τον Φλεβάρη του 1986, απλά κάποιος έπρεπε να προλάβει την είδηση (5).

Η flower power είναι κι αυτή μια έννοια δημιουργημένη εξ ολοκλήρου απ' τα media και η εικοστή της επέτειος βασίστηκε κυρίως στην επανακυκλοφορία του LP "Sergeant Pepper's Lonely Heart Club Band" των Beatles σε CD. Οσο για το Μάη του '68, ένα πρόσφατο άρδη διατύπων την άποψη ότι "η γενιά του '68 οδήγησε στη Θάτσερ"

Οπως οι πρόσφατες κυβερνητικές διαφημίσεις κατά του AIDS, χρωστάνε πολλά στις καταστασιακές τεχνικές, φιλτραρισμένες από το

πανκ, έτσι και αυτή η πολιτικά επανασυγγραφή της Ιστορίας (που επικεντρώνεται στην επιφάνεια του σήμερα και όχι εκείνης της περιόδου), αφαιρεί την αναμφισβήτητη δύναμη αυτών των φαινομενικά μόνς διαφορετικών γεγονότων τα οποία επαναπροσδιορίζονται πια σαν εντελώς ξεχωριστοί περίοδοι και ιδεολογίες. Είναι όμως, πολύ πιό διαφωτιστικό να κυτάξει κανείς στις συνδέσεις μεταξύ 1967/68, 1976 και σήμερα, παρά στις διαφορές τους (πολλές από τις οποίες υπαγορεύτηκαν κατ' αρχήν από τα media).

Ο Αντρέ Μαλρώ έγραψε ότι "η ιστορία γράφεται από αυτούς που λένε OXI" και υπαρχει μια συνδετική γραμμή που μπορεί να βρει κάποιος από τις απαρχές του καπιταλισμού στο μέσο του 19ου αιώνα: Από τους Ρώσους Νιχιλιστές (μηδενιστές), τους Γάλλους "καταραμένους" ποιητές, τους Φουτουριστές, το Νταντά της Ζυρίχης, τον Καμύ, τον Σαρτρ και συνεχίζοντας, στους Λετριστές, τους Καταστασιακούς, τους "Λυσαρμένους" τους Μαιοκούς, έως το πανκ, τις διάφορες cults, τους Ranters (6) και τους Pranksters (7) του σήμερα.

"Η άρνηση δεν είναι μηδενισμός" έγραφε ο Greil Marcus στο ARTFORUM, το Νοέμβρη του 1983. "Ο μηδενισμός είναι η πίστη στο τίποτα και η επιθυμία να μεταβληθείς σε τίποτα. Η άρνηση είναι η πράξη με την οποία γίνεται αυταπόδεικτο στον καθένα, διτι ο κόσμος δεν είναι αυτό που φαίνεται να είναι. Μόνον όμως, όταν η πράξη είναι τόσο αναμφισβήτητα ολοκληρωμένη που να αφήνει ανοικτή την πιθανότητα ότι ο κόσμος δεν είναι τίποτα, μόνο τότε ο νιχιλισμός και η δημιουργία θα εκπληρώσουν το πεδίο που μόλις "άδειασε".

Οταν οι SEX PISTOLS εγιναν γνωστοί με την κραυγή "No Future", στα τέλη του 1976, εκτελούσαν μια φιλοσοφική άρνηση που δεν είχε εμφανιστεί στην Αγγλία το 1968. Αν οι ουτοπιστικές φιλοδοξίες και η κριτική αίσθηση των media που είχαν μερικοί Καταστασιακοί, βοήθησαν να πυροδοτηθούν τα

© Σπύρος Τσακίρης

γεγονότα του Μάη του '68, στο Παρίσι, στην Αγγλία ελάχιστα επέδρασαν Εκείνη η χρονιά (1968), ήταν μιά χρονιά πολιτικής φάρσας. Το φιάσκο της πλατείας Γκρόσβενορ και οι φανφαρονισμοί κάποιων ροκ σταρς σαν τον John Lennon ("Revolution") και του Mick Jagger ("Street Fighting Man"). Οι SEX PISTOLS έπρεπε να εκφράσουν πρώτα μια άρνηση σ' αυτού του είδους τη ροκ μουσική και στην μουσική βιομηχανία. Οταν μέχρι τον Μάρτη του 1977 αυτό είχε συντελεστεί επιχείρησαν να πάνε πιό μακριά, επιτιθέμενοι στην καρδιά της αγγλικής κοινωνίας μέσω του χαρακτηριστικότερου συμβόλου της Της Βασίλισσας.

Σε μιά χώρα με βαθειά κρυμμένη παράδοση φιλοσοφικής και πολιτικής σκέψης και συμπεριφοράς ενάντια στο Νόμο, χρειάστικαν οι δραστηριότητες ενός ροπ συγκροτήματος για να έρθουν στην επιφάνεια μαζικές αρνήσεις στην Αγγλία, προερχόμενες από το τελευταίο μοντέλο, τον Καταστασιασμό (8). Λόγω της μεγάλης πίεσης της αγγλικής κοι-

νωνίας, συχνά μόνο στην ρορ αφήνεται το περιθώριο να εκφράσει κάποια αίσθηση του παρόντος ή του μέλλοντος και κάποια επαναστατική πολιτική. Τα οποιαδήποτε καταστασιακά στοιχεία του πανκ είναι τώρα αρκετά γνωστά, αλλά το 1977 που έγιναν ευρύτερα γνωστά μέσα από το εξώφυλλο του "Holidays in The Sun" -ήταν αποκαλυπτικά. Η καταστασιακή δραστηριότητα είχε μεταφερθεί στην Αγγλία από μέλη της Καταστασιακής Διεθνούς, σαν τον Alex Trocchi (που έφυγε το 1964) και αργότερα από μια νέα γενιά αγκιτάρων. Η ομάδα King Mob, επηρεασμένη από τους MOTHERFUCKERS της Νέας Υόρκης, επιχείρησε συμβάντα, όπως το μοίρασμα αγαθών στους πελάτες του πολυκαταστήματος "Selfridges". Ο Chris Gray μετέφρασε το πρώτο καταστασιακό βιβλίο στην Αγγλία, το "Leaving the 20th Century" (1974) με τον τίτλο παρμένο από το βο τεύχος της Καταστασιακής Διεθνούς που είχε κυκλοφορήσει τον Αύγουστο του 1964.

Πέρα από τις διάφορες παραλλαγές του OXI, η λέ-

ξη κλειδί ήταν ANIA η βαρεμάρα, η "επηνή" του Μποντέρ, η προτίμηση του Σαρτρ, του Καμύ, της Βαλερί Σολάνας και θεμελιώδεις καταστασιακή αρχή: "Βαριόμαστε στην πόλη, δεν υπάρχει πιά βωμός του Ήλιου", έγραφε τον Οκτώβρη του 1953 ο Ivan Chtcheglov. Η ANGRY BRIGADE (Οργισμένη Ταξιαρχία), το αγγλικό "τρομοκρατικό" αντίστοιχο των Baader Meinhof (9) αναφέρει στο δελτίο της "Η ζωή είναι τόσο βαρετή, δεν υπάρχει τίποτε να κάνεις πέρα από το να ξοδεύεις το μισθό σου στις φούστες ή τα πουκάμισα της μόδας. Το μέλλον είναι δικό μας". Η ανία έγινε και η λέξη κλειδί για το πανκ το 1976. Ο Malcolm McLaren κατασκεύασε τους Sex Pistols για να θέσει το ερώτημα: Ποιές είναι οι πολιτικές της Ανίας; και η λέξη εξαπλώθηκε σαν επιδημία μέσα από τα τργούδια των CLASH, των BUZZCOCKS, των ADVERTS, των SLITS κλπ. Υπήρξε επίσης ο αντίκτυπος στα ρούχα που φορούσαν οι Sex Pistols. Στο "Sex" (το κατάστημα ρούχων της Vivienne Westwood και του MacLaren), συνθήματα του Μάη του '68 και τοιτάτα της Valeri Solanas, ήταν γραμμένα με σπρέι στους τοίχους, ενώ άλλα ήταν ραμμένα σε ρούχα όπως έκαναν οι Λετριστές στις αρχές της δεκαετίας του '50 "Γίνετε ρεαλιστές

Απαιτείστε το Αδύνατο", "Κάτω η Coca Cola", "Πραγματοποιήστε τις επιθυμίες σας".

"Το πανκ είναι μέχρι σήμερα, το τελευταίο "μεγάλο" πολιτισμικό κίνημα" γράφει ο συγγραφέας του βιβλίου "Plagiarism". "Οι άνθρωποι που το πραγματοποίησαν πήραν πολλά στυλ και ίδεες από το παρελθόν και τα ανασυνθέσαν για να δημιουργήσουν κάτι που ήταν σχεδόν νέο. Το στυλ εδώ έχει την πρόθεση να τραβήξει την προσοχή των media. Με τον τρόπο που το πανκ αποτελούνταν από μια σειρά αναφορών, με τον ίδιο τρόπο ήταν από μόνο του, μια αναφορά εξ ου και η επιτυχία του". Από τη στιγμή που το

πανκ έχασε την άρνησή του (έως τον Ιούλη του 1977) και αφομοιώθηκε αναπόφευκτα από τη μουσική βιομηχανία, αυτές οι διαμάχες των διαφόρων στυλ, διευκόλυναν την είσοδο του μεταμοντερνισμού μέσα σε μια αγγλική κουλτούρα που ακόμα οδηγούνταν από τη μουσική βιομηχανία. Απ' όλα τα κυκλικά παραδείγματα στυλ χωρίς πολιτική, ένα είναι το πιό χτυπτό: Η υιοθέτηση του στίχου "War Hide Yourself" του Λωτρεάμοντ από τους FRANKIE GOES TO HOLLYWOOD που το εμφάνισαν σε ένα T -Shirt το 1984. Το σχέδιο κλέφτηκε κατά κόρο, έγινε μόδα κι εξαφανίστηκε μέσα σ' ένα μήνα. Ολες οι παράμετροι του πανκ έχουν τόσο πολύ αφομοιωθεί που το "Rolling Stone" αυτό το προπύργιο της αμερικάνικης ροκ βιομηχανίας, ονόμασε το "Never Mind The Bollocks" των Sex Pistols, σαν το δεύτερο καλύτερο LP της 20ετίας, μετά το "Sgt. Pepper's" των Beatles. Ετσι εγκαθίδρυεται μια λανθασμένη αλληλουχία.

Υπάρχει ωστόσο μια άλλη είδους αλληλουχία. Είναι ξεκάθαρο ότι τα γεγονότα του Μάη του 1968 ή του 76/77 στην Αγγλία, ήταν μερικές εκφράσεις της ίδιας αρχέτυπης ιδέας Του ιού της Ουτοπίας που εμφανίζεται στη διάρκεια της Ιστορίας. Υπάρχουν για παράδειγμα, στην κραυγή του Johnny Rotten, "είμαι αντίχριστος!" στοιχεία της χιλιαστικής (10) τάσης που βρίσκεται βαθειά κρυμένη στην αγγλική ιστορία στους Diggers και στους Ranters των μέσων του 17ου αιώνα. Οπως λέει ο Νόρμαν Κον στο "The Pursuit of the Millennium". "Είναι χαρακτηριστικό αυτού του κινήματος (επαναστατικού / χιλιαστικού), ότι οι στόχοι και οι προυποθέσεις του, δεν έχουν ώρια. Μια κοινωνική πάλη δεν δείχνει σαν μια πάλη για συγκεκριμένα και περιορισμένα αντικείμενα, αλλά σαν ένα γεγονός μοναδικής σημασίας, διαφορετικό από τις ιστορικές μορφές πάλης". Ο χιλιασμός αυτός επανασκήπτει. Μας χωρίζουν 11 χρόνια από το τέλος του αιώνα και της χιλιετίας, συμφωνα με το Δυτικό Ημερολόγιο. Ισως είναι κάτι αφηρημένα οργανωμένο, αλλά προσφέρει τη δυνατότη-

τα να ξεφύγει απ' τα δεσμά του παρελθόντος και να συνδεθεί για άλλη μια φορά, με το παρόν και το μέλλον

Η φράση που εξακολουθεί να εμφανίζεται είναι "Αφήνοντας τον 20ο αιώνα" Υπάρχουν νέες καλλιτεχνικές και πολιτικές διασυνδέσεις ανάμεσα στους αρνητές, των media, τους οπαδούς των διαφόρων cults, τους Ranters, τους λογοκλόπους, τους ποιητές και τους pranksters που μπανοβγάινουν σ' όλες τις ιστορικές περιόδους και τις ελευθεριακές Ιστορίες των τελευταίων χρόνων. Μαζί με την "πολιτική του Ουράνιου Τόξου" των ροζ, κίτρινων μαυροκόκκινων και πράσινων προσφέρουν κατευθύνσεις έξω από το σημερινό αδιέξοδο. Όσο είναι αναπόφευκτο το γεγονός ότι μια ολοκληρωτικά εναλλακτική συνείδηση θα αναδυθεί από την δοκιμασία μιας εντεινόμενης αλλοτριωσης, τόσο και θα υπάρχει μιά δυναμική και φιλοσοφική πάλη, τα επόμενα 11 χρόνια ανάμεσα στις μεταμοντέρνες και χιλιαστικές απόψεις για τον κόσμο, που θα συνοδεύει τις οικολογικο-πολιτικές διαμάχες οι οποίες θα κάνουν κι αυτές την εμφάνισή τους.

Για τον Zav Μποντριγάρ, το 2000 μπορεί κάλλιστα να είναι "μια ερημωμένη παραλία" μα για πολλούς ανθρώπους θα είναι, για να χρησιμοποιήσουμε τα λόγια του Νόρμαν Κον "ένας κατακλυσμός, μετά από τον οποίο ο κόσμος θα αναδυθεί εντελώς μεταμορφωμένος και λυτρωμένος"

1989

(από το περιοδικό VAGUE, BCM BOX 7207 LONDON WC1N 3XX, ENGLAND)

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Αναφορά στον Γάλλο Ντανταιστή καλλιτέχνη που έκθετε ουρδοχεία, παρουσιάζοντάς τα σαν μορφή τέχνης.

2. Υπονοεί κάτι ανάλογο της derive των Σιτουασιονιστών

3. Ειρωνεύονται ολοφάνερα το σλόγκαν των πολυεθνικών δισκογραφικών εταιριών που λέει ότι πρέπει να αποφεύγονται οι πηχυραφήσεις στο σπίτι γιατί σκοτώνουν τη μουσική βιομηχανία.

4. Στο αγγλικό κείμενο, χρησιμοποιείται η λέξη plagiarism, που στην Ελλάδα οι μεταφραστές Καταστασιακών κειμένων έδωσαν τον όρο "μεταστροφή" ή "εκτροπή οικιοποίησης" βάσει του γαλλικού όρου "detournement".

5. Στο πρωτότυπο, ο εκδότης του VAGUE, σημειώνει πως το περιοδικό ΖΙΓΚ ΖΑΓΚ, είχε πρώτο κάνει αναφορά στην επέτειο του πανκ.

6. RANTERS: Πιθανόν ομάδα του 17ου αιώνα που σκόπευε στη δημιουργία αναταραχής και επεισοδίων ενάντια στην εξουσία.

7. PRANKSTERS: Γενικά οι τύποι που προκαλούν φάρσες.

8. Ο Savage, λανθασμένα χρησιμοποιεί τον ορισμό situationism, τη στιγμή που οι ίδιοι οι sitū, υποστήριζαν πως πρέπει να μιλάμε για Καταστασιακή Θεωρία και όχι για Καταστα-

σιασμό.

9. Η ANGRY BRIGADE, δεν έχει κοινή ιδεολογία με την γερμανική RAF Μπορούμε να πούμε πως αυτή η παράνομη ομάδα που έδρασε στη δεκαετία του '70 στην Βρετανία, ασπάζοταν περισσότερο την αντεξουσιαστική θεωρία και όχι τον μαρξισμό.

10. Εννοείται πως δεν μιλά για τον χιλιασμό με τη θρησκευτική του έννοια αλλά με την μεσαιωνική θεωρία που ανέφερε ότι μετά την Παγκόσμια Επανάσταση θα επικρατήσει μιά χιλιετία ευτυχισμένη για τον κόσμο.

* Η παρουσίαση αυτού του κειμένου, δεν σημαίνει απαραίτητη ταύτιση με τις απόψεις του John Savage. Διαλέχτηκε όμως επειδή θίγει ορισμένα πολύ ενδιαφέροντα -κατά τη γνώμη μας- θέματα

** Ο Ηρακλής Ρενιέρης είναι εκδότης του φαντίν "Κτήνος" (Τ.Θ 30653 100 33 Αθήνα)

Οι RIDE, κατεύθανσαν πάνω στην ώρα. Πάνω στην ώρα που οι εντυπώσεις της για μιά ακόμα φοράς νέας αγγλικής σκηνής, δεν είναι και τόσο πολύ αίσιες. Βέβαια, όλα αυτά τα γκρούπς που αναρτίζουν στίς σημαίες τους την ψυχεδελική ρορ, έχουν ένα σοβαρό λόγο να αρθρώσουν με τη μουσική τους, που αν μη τι άλλο, προσεγγίζει τους ίδιους τους εαυτούς τους. Μα οι RIDE κατά πάντα φαίνεται έρχονται μακράν πρώτοι. Φυσικά, ο πανέξυπνος και πανταχού παρόν εγγλέζικος Τύπος, τους άδραξε αμέσως και τους καθιέρωσε. Κι αυτή τη φορά, δεν μπορούμε να τον κατηγορήσουμε.

Ο άλλος έύπνιος της υπόθεσης είναι ο Alan McGee, αφεντικό της Creation. Εκείνος έχει μάθει πιά να ξεχωρίζει τους ανθρώπους που κλείνουν στην ανερχόμενη συνεχώς εταιρία του και οι RIDE από την Οξφόρδη είναι ό, τι πρέπει για την περίπτωση.

Και μόνο το γεγονός ότι οι Mike Gardner (κιθάρα, φωνή), Andy Bell (κιθάρα), Lawrence (ντραμς) και Steve (μπάσος), χωρίς να έχουν ακόμα συμπληρώσει δύο χρόνια σαν ομάδα, έχουν κυκλοφορήσει τρία EP και ένα άλμπουμ, το ένα καλύτερο από το άλλο, ίσως να μην λέει και πολλά πράγματα. Ωστόσο κανένας δεν μπορεί να γράψει κάτι εναντίον τους και μάλλον αυτό είναι το σημαντικό.

Τα κονσέρτα τους σφίζουν από ζωντάνια και ο ήχος τους μοιάζει να συμπληρώνει το υπνωτιστικό κενό που άφησε η διάλυση των Spacemen 3 και την ξεκάθαρη rock των My Bloody Valentine. Μα μην νομίσετε ότι οι συγκρίσεις είναι αναπόφευκτες. Απλά θέλω να συνδιάσω στο κεφάλι μου αυτό που θα ήθελα να είναι η αγγλική σκηνή. Και οι τέσσερεις RIDE κρατάνε στα χέρια τους την σωστή απάντηση και προοπτική.

Οι RIDE είναι αισιόδοξοι για τα νέα πράγματα.

"Τα 90's θα είναι σπουδαία. Υπάρχουν ένα κάρο από μπάντες που κάνουν καιούργια πράγματα με τις κιθάρες τους. Οι Pale Saits και οι Lush είναι διαφορετικοί από μας, αλλά υπάρχει κάποια ομοιότητα στην προσέγγιση. Κι αυτό είναι παράξενο. Είναι σα να φεύγει μιά γενιά και να έρχεται η νέα" δήλωσαν στην πρώτη τους συνέντευξη στο Melody Maker. Εχουν τελικά ξεκάθαρες απόψεις, παρότι κανένας δεν έχει ίσως ακόμα ξεπεράσει τα 20 χρόνια;

Η μουσική των RIDE είναι ένα καλοσχηματισμένο μενού από γευστικότατες προτάσεις. Είναι αδύνατο να μη γευτείς ένα κομμάτι κι όσο πιό πολύ μπαίνεις μέσα τους, τόσο πιό καλά καταλαβαίνεις τη διαφορά. Δεν έχουν περιττές εξάρσεις, καταλαβαίνουν που να βάλουν τη δύναμή τους, που να αργοπορήσουν τους ρυθμούς και πως να ψυχεδελοποιήσουν την οντότητα των τραγουδών τους.

Σχηματίστηκαν το 1989 στο Κολλέγιο Τέχνης της Οξφόρδης. Θέλησαν

RIDE

RIDE

RIDE

αμέσως να μην γράψουν κομμάτια που θα μένουν σ' ένα πρώτο άκουσμα. Με βάση το ότι η μουσική είναι τέχνη, οι RIDE άρχισαν την παράστασή τους που η Creation βρήκε μοναδική και τα κομμάτια τους παραξένεψαν τον McGee που αμέσως τους έδωσε την ευκαιρία να βγάλουν το πρώτο τους EP

To "Ride" αποτελούσε ένα κύκλο τεσσάρων τραγουδιών το εξώφυλλο το έκλειναν τριαντάφυλλα, μερικοί φίλοι τους βοήθησαν και το πρώτο τους βήμα ήταν ενδεικτικό για την μελλοντική τους καριέρα.

Προχωράμε, αλλά δεν ξέρουμε που θα φτάσουμε. Θέλουμε να γράψουμε το τέλειο κομμάτι των RIDE, κάτι που δεν έχει γίνει ακόμα"

Μέσα στα χρώματα που έκλειναν από παντού την πρώτη τους προσπάθεια, ξεπετάγονταν κιθαριστικές παντοτινές τριβές. To Chelsea Girl μην το μπερδεύετε με το γνωστό, το Drive Blind, το Close my eye και το All I can See, παρότρυναν τον ακροατή να τοιτώνεται στη θέση του, περιμένοντας το επόμενο βήμα.

Το "Play" βγήκε στα μαγαζιά την περασμένη άνοιξη και με άλλα τέσσερα κομμάτια καθιέρωνε τους RIDE, σαν την μεγαλύτερη ελπίδα γιά το μέλλον

της βρετανικής σκηνής. Τα παιδιά, τα προφίρισμένα να μειώσουν τις φωνές ενθουσιασμού για τους Happy Flowers, τους Happy Mondays, τους House of Love, την αναίτια φασαρία γύρω από την καινούργια σχολή του Μάντσεστερ και την ρορ φόρμα.

Οι RIDE δεν χαρίζονται καθόλου. Μέσα από τους απόηχους του Silver και του Perfect Time, η μπάντα έμοιαζε σαν μια θύελλα ερωτηματικών Γιατί αυτό, γιατί εκείνο και χρειάστηκε μια δήλωση του Mike ("έτσι μας αρέσει") για να μπουν τα πράγματα στη σωστή τους θέση.

"Προσπαθούμε να βάζουμε σε στίχους, εκείνα που αισθάνονται οι άνθρωποι και νομίζουν αλλά δεν καταλαβαίνουν ότι εκείνο που κάνουμε είναι μιά αποδέσμευση κι όχι μά παράσταση"

Το "Fall EP" τρίτη απόπειρα του γκρούπ, χαρακτηρίστηκε σίνγκλ της εβδομάδας από το SOUNDS, ενώ όλες οι κριτικές ήταν διθυραμβικές. Κυκλοφόρησε μόλις το Σεπτέμβρη του 1990 και το εξώφυλλό του αυτή τη φορά το στολίζουν πιγκούινοι, αντί για τα συνηθισμένα λουλούδια. (Στο "Play" υπήρχαν ασφόδελοι). Τα πράγματα συνεχίζουν να αγριεύουν σε τέσσερεις στιγμές που θα μπορούσαν να είναι soundtrack για τέσσερεις εποχές, Here and Now Taste, Dreams Burn Down, Nowhere. Η ωρίμανση του γκρούπ προχωράει ακάθεκτα. Οι RIDE ήδη σχημάτισαν τον κύκλο των πιστών τους και όλα πάνε καλά, αφού αποθεώνονται σ' όλες τις εμφανίσεις τους και η βρετανική τους περιοδεία έχει να τους διδάξει πολλά.

"Η Κατάσταση Οτιδήποτε Θα μπορούσε Να Είναι Θαυμαστό" Είτε χαρακτηρίζονται από το Melody Maker οι RIDE, τη στιγμή που στις 15 Οχτώβρη κυκλοφορεί το "Nowhere" ένα LP πρότυπο με σχεδιασμό τέλειου. Οχι τόσο επειδή οι RIDE προχωρούν μπροστά την αισθητική της ρορ αυτό το κάνουν κι αλλοί αλλά επειδή φαίνεται να κρατάν στα χέρια τους κρυμμένα χαρτιά που τα εξαφενδονίζουν πάνω στο τραπέζι με τέτοια δύναμη, ώστε ο αντίπαλος είναι σίγουρος ότι έχει χάσει ακόμα κι αν κρατά τέσσερεις άσσους. Είναι δύσκολο να μιλήσεις ξεχωριστά για όλα τα κομμάτια που απαρτίζουν το "Nowhere". Το Dreams Burn Down και το Nowherer είναι τα μόνα "παλιά" κομμάτια που ακούγονται στο άλμπουμ. Καταρράκτες ηχητικής απόλαυσης, τα Kaleidoscope, Vapour Trail, Seagull και όλα τα ρέστα, έχουν την τιμή να απαρτίζουν το πρώτο συνολικό βήμα ενός άκρως δημοιουργικού και δυναμικού γκρούπ που έφτασε στην ώρα για να ξεκαθαρίσει μερικά πράγματα που έπρεπε να ξεκαθαριστούν.

Εντάξει, ζούμε σε μια εποχή που τα MME ανεβάζουν καλλιτέχνες από τη μια στιγμή στην άλλη. Λίγοι από αυτούς έχουν κάτι να πουν. Και για την Αγγλία, οι RIDE είναι ότι πρέπει.

Γ. Κ.

To "Blood Nirvana" είναι ένας δίσκος
που μέσα του ξεσπάν όλοι οι
δαίμονες της Κόλασης και
χαρούμενοι σε οδηγούν ξανά στον
τόπο του εγκλήματος. Και συ γιά μιά
ακόμα φορά αισθάνεσαι περήφανος
που η πράξη σου έμεινε ατιμώρητη
και οι διώκτες μίλια μακριά. Ναι, ο
δρόμος έχει πολλά αγκάθια γιά το
rock'n'roll. Μόνο που οι LAST DRIVE
φρόντισαν την φορά αυτή να μας
αγοράσουν αρβύλες...

THE LAST DRIVE

**Κύριε και Κυρία
Αμερική - κάνετε
λάθος. Ούτε είμαι ο
βασιλιάς των
Ιουδαίων, ούτε ο
ηγέτης κάποιας
χίπικης λατρείας.**

**Είμαι αυτό που
φτιάξατε εσείς και
το τρελό σατανικό
λεπρό σκυλί - φονιάς,
είναι μια
αντανάκλαση της
κοινωνίας σας.
Οποιαδήποτε κι αν
είναι η ετυμηγορία
αυτού που ονομάζετε
τίμια δίκη ή
χριστιανική
δικαιοσύνη, πρέπει να
ξέρετε το εξής: μέσα
στα μάτια του
μυαλού μου, η σκέψη
μου ανάβει φωτιές
στις πόλεις σας...**

Charles M. Manson

Δεκέμβρης 1983. Σε κάποιο Αθηναϊκό κλάμπ κάνει την εμφάνισή του ένα άγνωστο τότε συγκρότημα ονοματι LAST DRIVE που αμέσως κατόρθωσε να τραβήξει την προσοχή του κοινού της νεόκοπης ακόμα ανεξάρτητης σκηνής παίζοντας ένα ακατέργαστο μίγμα rockabilly επιρροών και σπιντάτων κομματιών. Η εξέλιξή τους υπήρξε ταχύτατη, χάρη στα πολλά live και τις πραγματικά δυναμικές εμφανίσεις τους.

Επτά χρόνια από τότε, ένα σινγκλ, δύο LP's ένα EP και πάμπολλες συμμετοχές σε συλλογές ανεξαρτήτων εταιριών σ'όλο τον κόσμο, παρουσιάζουν την καινούργια τους ολοκληρωμένη δουλειά, ένα άλμπουμ δύο κομματιών με γενικό τίτλο "Blood Nirvana" σε παραγωγή του Paul B. Cutler τέως μέλους των Dream Syndicate και άλλων Καλιφορνέζικων συγκροτημάτων και σημερα περιζήτητου παραγωγού. Σε αντίθεση με το προηγούμενο LP τους, οι DRIVE, οδηγούνται στην σκληρή φόρμα του άγριου rock'n'roll που πάντοτε ήθελαν να παίζουν. Αν θεωρητικά, γιά μία μπάντα, ο τρίτος δίσκος είναι καθοριστικός για την εξέλιξή της, σίγουρα ο ALEX K., ο P.E.P.P. ο CHRIS B.I. και ο GEORGE, δεν έχουν τίποτε να φοβούνται στο μέλλον. Το "Blood Nirvana" είναι ένας δίσκος που έχει να πει άπειρα πράγματα γιά το πως παίζεται το σύγχρονο rock και να δώσει επι τέλους ένα στίγμα ότι τα ελληνικά γκρούπς δεν έχουν τίποτα να ζηλέψουν από τους έντονους. Και αυτή τη θεωρία οι LAST DRIVE την έχουν χωνέψει καλά. Μένει να το πιστέψουμε όλοι μας.

Το να πάρεις συνέντευξη από ένα γκρούπ που λίγο πολύ γνωρίζεις αρκετά τα μέλη του, αποτελεί σε τελική ανάλυση άθλο. Είχα όλη τη διάθεση γιά χαβαλέ, τα παιδιά είχαν άλλη τόση και χρειάστηκε κάμποση ώρα γιά να μπουν τα πράγματα στη θέση τους. Τα όσα ειπώθηκαν τα μεταφέρω παρακάτω με την ελπίδα, ότι θα βγάλετε κάποια άκρη, αν και πολύ θάθελα η φαντασία σας να οργιάσει γιά τα όσα ειπώθηκαν περαιτέρω. Η ουσία είναι, πως όταν τελικά πήραμε μπροσ, το γκρούπ φρόντισε να με α-

παλλάξει από πολλές και ενίστε χαζές ερωτήσεις και να μιλήσουν μόνοι τους, μιάς και η μιά κουβέντα φέρνει την άλλη. Οπότε κρίνω καλύτερο να τους αφήσω να μιλήσουν μόνοι τους και σεις βγάλτε τα συμπεράσματά σας.

Πάνος: Εκείνες τις μέρες, στην Αθήνα παρατηρήθηκαν μερικές εξαφανίσεις γυναικών και μικρών παιδιών! (γέλια).

Αλέξης: Η φάση της ηχογράφησης του δίσκου, ομολογουμένως υπήρξε σκληρή εμπειρία για μας.

Πάνος: Δηλαδή, γιά να τα πούμε πιό λαιανά, ήταν ασυνηθιστή με ότι είχαμε κάνει μέχρι σήμερα.

Αλέξης: Πολύ ασυνήθιστη θάλεγα. Δεν είχαμε ποτέ πριν ηχογραφήσει μιά βδομάδα σερί. Στην αρχή νοιώσαμε λιγάκι έξω από τα νερά μας, αλλά γρήγορα το ξεπέρασμε. Ο Zaremba, στο "Heatwave" δεν μας πίεζε σε τίποτα. Στο νέο LP πάντως, το ροκάδικο παίξιμο οφείλεται καθαρά σε μας, γιατί αυτή είναι και η μουσική που γουστάρουμε να παίζουμε.

Χρήστος: Ελα μωρέ, απλά κολλήσαμε με τον Paul επειδή κι αυτός είναι βλαμμένος σαν και μας. Τα είπαμε και τα ξαναλέμε!

Πάνος: Η γνώμη μου είναι ότι όλα μαζί τα τραγούδια, αλλά και καθένα ξεχωριστά, περιέχουν κάτι το ασυνήθιστο. Από κει και πέρα όποιος γουστάρει. Εμεις πάντως γουστάρουμε.

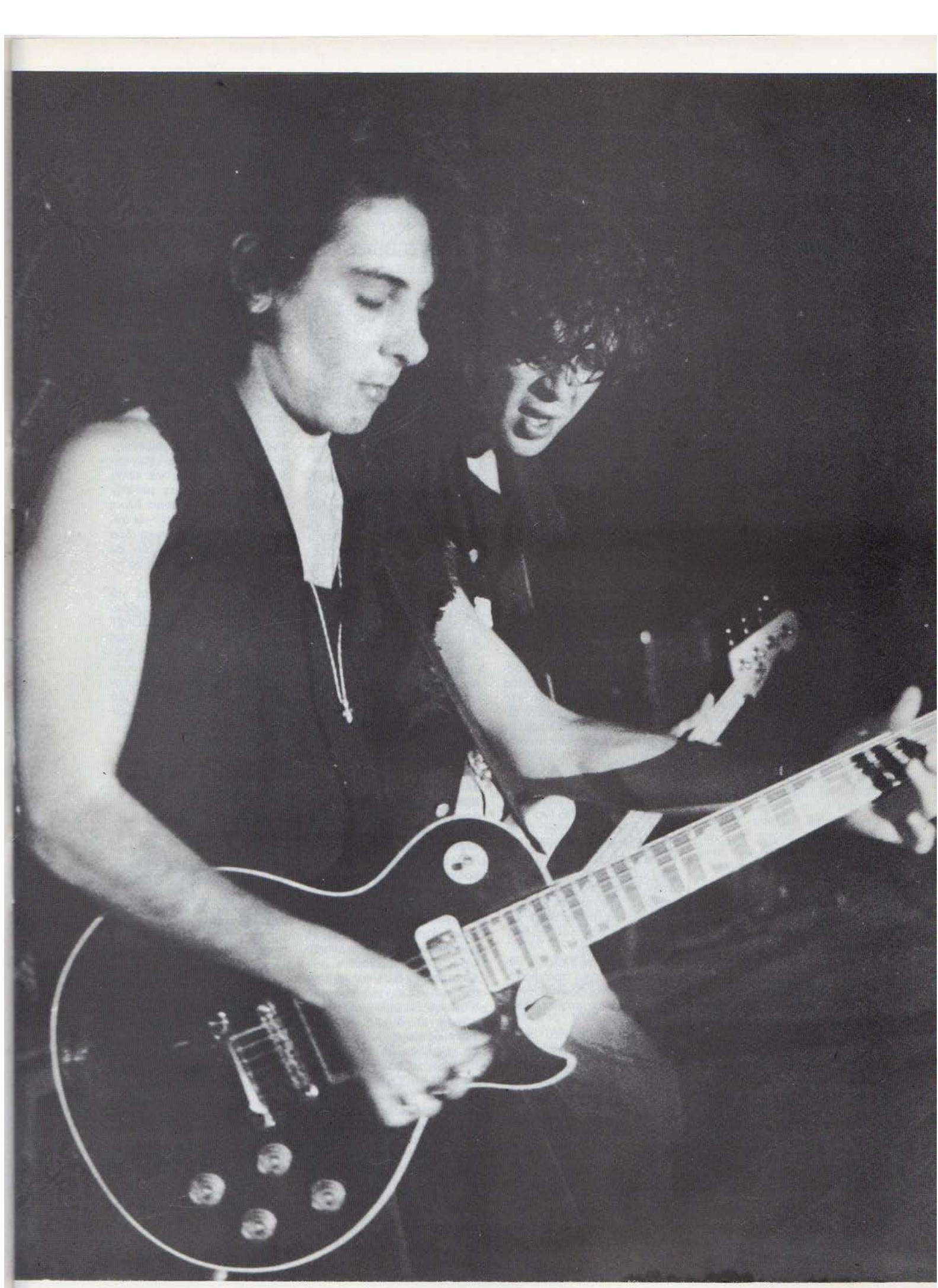
Χρήστος: Θα είναι μιά έκπληξη ο δίσκος αυτός.

Γιώργος: Αφού να σκεφτείς ότι ήταν έκπληξη και γιά μας τους ίδιους.

Πάνος: Ήχογραφούσαμε δύο βδομάδες, δώδεκα ώρες την ημέρα. Μα από πριν να μπούμε στο στούντιο είχε γίνει από τον Paul μά προπαραγωγή και τα κομμάτια είχαν δουλευτεί αρκετές φορές.

Αλέξης: Ο Cutler ήξερε πάνω κάτω πως ήταν η δουλειά μας. Του είχαμε στείλει ένα demo στο Λος Αντζελες, χώρια που είχαμε πάιξει σαπόρτ στους DREAM SYNDICATE την τελευταία φορά που ήρθαν στην Αθήνα. Γά το δίσκο υπάρχει μιά παράξενη ιστορία. Θέλαμε να τον ονομάσουμε "Autoerotic Cannibalism". Ήταν ένα story που μας διηγήθηκε ο Paul και αναφερόταν στην πιό παράξενη διαστροφή που έχει γίνει πρακτικά και την διάβασε σε κάποιο βιβλίο σχετικά με διαστροφές. Υπάρχει, λοιπόν ένας τύπος που φτάνει σε οργασμό δαγκώνοντας τις σάρκες του. Αρχίζει να παρακολουθεί ζευγαράκια και πάνω στις περιπτύ-

"BLOOD NIRVANA", PAUL B. CUTLER KAI LAST DRIVE

**φαντασμένος είναι ο κάθε άνθρωπος που παίζει rock'n'roll.
Διαφορετικά είναι τελειωμένος!**

ξεις τους, εκείνος έκοβε με ένα ψαλίδι κάθε φορά ένα κομμάτι από τη σάρκα του και το έτρωγε. Οταν τον συνέλαβαν πίσω από ένα θάμνο, ήταν κατακομμένος. Αυτό λέγεται Autoerotic Cannibalism και αποτέλεσε τη βασική ιδέα γιά το δίσκο μας. Τελικά το ονομάσαμε "Blood Nirvana" που είναι κάτι παραπλήσιο.

Πάνος: Μπορείς να πεις πως τα βρήκαμε με τον Cutler επιδή του αρέσουν τα ψαλίδια και τα τοιαύτα. Εκείνος μας έβαλε στο λούκι. Ισως εμείς να είμασταν πιο cool. **Γιώργος:** Θέλω να πω ότι το όλο τρέμμο μας άρεσε, επειδή δεν είχαμε δουλέψει ξανά σε τέτοιους ρυθμούς, αλλά και επειδή βρέθηκε ένας άνθρωπος με τον οποίο μπορούσαμε να συνενοθούμε απόλυτα. Γιά να τα πω χύμα, δε νομίζω μέχρι στιγμής να υπήρξε κάποιος στο στούντιο που να μπορούμε να τα βρούμε μαζί του. Και ο Cutler ήταν γιά μας απελευθέρωση. Στο φινάλε κάναμε ότι γουστάραμε και εκείνος το δεχόταν με τον τρόπο του.

Αλέξης: Δίναμε μεγάλη σημασία στην στιγμή. Οι περισσότερες ιδέες που ακούγονται φρέσκες στο "Blood Nirvana" μας ήρθαν μέσα στο στούντιο, ακριβώς γιατί αισθανόμασταν ελεύθεροι.

Χρήστος: Υπάρχουν πολλές αλλαγές στα κομμάτια απόταν τα παρουσιάζαμε live.

Αλέξης: Ο παραγωγός, εξ άλλου, δεν πρέπει να έχει τον "απόλυτο" έλεγχο. Οταν αποφασίζεις να κάνεις μιά παραγωγή, ουσιαστικά γίνεσαι μέλος του γκρουπ. Κι όταν πάλι παίζεις σε κάποιο γκρουπ, σίγουρα δε θα επιτρέψεις να συμμετέχει κάποιος που δεν σου αρέσει, έτσι στην τύχη.

Γιώργος: Στην Ελλάδα δεν υπάρχουν τέτοια πράγματα. Οι παραγωγοί δουλεύουν με βάση κάποια συγκεκριμένη συνταγή.

Αλέξης: Χώρια που σκάνε και οι ρουφιάνοι της πολυθινικής για να διαπιστώσουν αν οι ώρες που πληρώνουν καλύπτονται στην πραγματικότητα.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΑΠΑΙΧΤΑ, ΠΡΟΩΘΗΣΗ ΣΕ ΑΛΛΕΣ ΕΥΓΕΝΕΙΣ ΧΩΡΕΣ ΚΑΙ LAST DRIVE

Γιώργος: Μάλιστα, υπάρχουν τραγούδια που δεν έχουν παιχτεί ζωντανά και κάποια άλλα το "Bad Roads" που είναι κοντά στα τέσσερα χρόνια παλιό. Το ίδιο και το "Holy Wars" και μη φανταστείς πως το γράψαμε με την κρίση στον Περσικό!

Πάνος: Υπάρχουν και άλλα αγνωριστα σε σχέση με το πως τα ξέρει ο κόσμος.

Αλέξης: Ο δίσκος αυτός είναι η απεικόνιση ενός γκρουπ σε μιά συγκεκριμένη του φάση. Το φινάλε ας πούμε, του "Bad Roads" είναι μιά αίσθηση από τα live μας. Και παρότι είναι παλιό κομμάτι των LAST DRIVE, κρίναμε πως αυτή ήταν η κατάλληλη στιγμή να το παρουσιάσουμε σε βινύλιο, αν και ο κόσμος το ζητάει πολύ συχνά.

Γιώργος: Οσον αφορά την προώθηση του δίσκου στο εξωτερικό, ήδη υπάρχουν προτάσεις να κυκλοφορήσει στην Γερμανία, την Ισπανία και την Αγγλία.

Αλέξης: Φοβηθήκαμε ακόμα και να τον κόψουμε στην Ελλάδα..

Χρήστος: Είναι και σχετικά μεγάλος σε διάρκεια και είναι ο πρώτος μας που δεν περιέχει διασκευές.

Γιώργος: Πάντως έχουμε γράψει παραπάνω κομμάτια, ανάμεσα στα οποία υπάρχει η διασκευή του "Outlaw" του Alan Vega. Ο Cutler όμως ήταν κυρίως εκείνος που επέμενε γιά αποκλειστικά δικά μας τραγούδια.

Χρήστος: Εχουμε και κάποια σχέδια γιά σινγκλ πριν το δίσκο, αλλά πιθανόν να βγει μόνο γιά διαφημιστικούς σκοπούς και σε λίγα αντίτυπα. Μάλλον θα περιέχει το "Overloaded" και ίσως flip side να μπει το "Outlaw".

Αλέξης: Κάνουμε και ένα video γεμάτο από ιδέες που έχουμε συγκεντρώσει. Τα περισσότερα video γίνονται γιά να καλύψουν την ανυπαρξία ιδεών σε σχέση με την σκηνοθεσία και το υλικό του καλιτέχνη. Εμείς θέλουμε σίγουρα κάτι το διαφορετικό.

Γιώργος: Προσωπική μου άποψη είναι να βγεί όλος ο δίσκος σε video μάς και είναι concept. Εχει να κάνει πολύ με οπτικά θέματα. Μίλαμε πάντα έξω από το status των video, τη χρησιμότητά του, το πως το βλέπεις.

Αλέξης: Θάλεγα καλύτερα να μπορούσε να αποτελέσει το υλικό ενός soundtrack σε κάποιο φιλμ. Μα ας μην μακρυγορούμε σ'αυτό. Ο δίσκος είναι εκείνο που ουσιαστικά έχει σημασία γιά τους DRIVE. Άλλα να ξέρεις ότι το video θα γίνει σε συνεργασία με άτομα που βρίσκονται μέσα στο δικό μας trip κι όχι με άσχετους.

Γιώργος: Όσον αφορά την προώησή του στο εξωτερικό, αυτό δεν έχει να κάνει ούτε με μας, ούτε με την Hitch Hike. Αν κάποια άλλη εταιρία ενδιαφερθεί γιά αυτό, μα έχει διαφορετική ιδέα γιά την παρουσία του σε άλλη χώρα, μπορούμε να το συζητήσουμε.

Αλέξης: Δεν πρόκειται γιά καμιά μεγαλεπίθολη ιδέα. Θα είναι το πρώτο των LAST DRIVE και πιστεύουμε πως ήρθε το πλήρωμα του χρόνου γιά να πειραματιστούμε σε σχέση με τον ήχο και την εικόνα. Πρόκειται γιά μιά καθαρά πειραματική δουλειά.

ΠΟΛΥΕΘΝΙΚΕΣ ΚΑΙ LAST DRIVE

Αλέξης: Σίγουρα μας έχουν γίνει κατά καιρούς διάφορες προτάσεις από "μεγάλες" εταιρίες, αλλά το πρόβλημά τους είναι ότι δεν πρόκειται ποτέ τους να καταλάβουν ποιοί είμαστε και τι ζητάμε.

Γιώργος: Το θέμα είναι το πως θα μπορούσαν και εάν θέλαν να διευκολύνουν τις ενέργειές μας κάτι που φυσικά δε θα το δέχονταν. Δεν είναι εξάλλου δικό μας θέμα να λύσουμε τα προβλήματα των εταιριών, ούτε και ενδιαφερόμαστε γιά κάτι τέτοιο. Ξέρουμε τις δυνατότητές μας και παίζουμε με βάση αυτές. Ακόμα κι αν είμασταν σε μιά μεγάλη εταιρία, δε χωράει συζήτηση ότι θα φτιάχναμε τον ίδιο ακριβώς δίσκο που κάναμε τώρα και θα δεχόμασταν

μόνο τη δική μας παρέμβαση ή του Cutler

Χρήστος: Στην Ελλάδα, οι πολυεθνικές σίγουρα δε δουλεύουν σε σχέση με το rock. Στο εξωτερικό, όταν αναλυμβάνουν κάποιο συγκρότημα, του δίνουν ένα ποσό, το γκρούπ είναι εκείνο που τρέχει για το δίσκο, γράφει όπου θέλει, κάνει όλα τα έξιδα και εκτός από αυτό, έχουν και τη δυνατότητα να μπούνε στα στούντιο της εταιρίας τους και να κάνουν τις πρόβες που γουστάρουν για την προετοιμασία της ηχογράφησης. Εδώ, το μόνο που μπορούν να κάνουν είναι η διανομή και αυτή όχι και με πολύ "πάθος". Ετσι δεν υπάρχει περίπτωση να πρωθηθεί το ελληνικό rock και οι δυσκολίες να φτάσει έως γίνονται πολύ μεγαλύτερες.

NTIBISMOS KAI LAST DRIVE

Γιώργος (εκνευρισμένος): Αυτή η ιστορία που λέγεται, πως τάχα οι LAST DRIVE το παίζουν ντίβες και τα τοιαύτα, τελικά έχει δημιουργηθεί για κατανάλωση. Κατηγορούμε κάποιον γιά κάτι, όταν έχουμε βάσιμα στοιχεία. Ποιός δηλαδή, είναι ντίβα; Και αν το αναλύσεις το ζήτημα, τι σημαίνει η λέξη ντίβα; Ντίβα σε σχέση με τους άλλους, σε σχέση με τον εαυτό σου; Τι είναι αυτό το πράγμα τέλος πάντων; Αν σημαίνει "φαντασμένος" φαντασμένος είναι ο κάθε άνθρωπος που παίζει rock'n'roll. Διαφορετικά είναι τελειωμένος!

Χρήστος: Πολύς κόσμος ίσως να έχει παρεξηγήσει μερικά στάνταρτος που έχουμε θέσει σ' αυτό που κάνουμε και προσπαθούμε να τα κρατήσουμε παρόλο που πολλές φορές είναι αρκετά ζόρικα. Αν τώρα, καποιοι άλλοι θέλουν να ζουν και να αναπαράγουν μιά μιζέρια, έτσι όπως έχει διαμορφωθεί η φάση, είναι δικό τους πρόβλημα και καθόλου δικό μας. Γιά να σου δώσω να καταλάβεις Εχουμε πρόβλημα όταν πηγαίνουμε να παίζουμε στο AN, γιά παράδειγμα. Τελικά το μόνο που κατορθώνεις είναι να θάψεις τον ήχο σου.

Αλέξης: Και η πλάκα είναι πως το AN ειδικά το γουστάρουμε.

Χρήστος: Σίγουρα, αλλά όταν πηγαίνεις να παρουσιάσεις κάτι καλό και η ίδια ιστορία επαναλαμβάνεται απόφια κάθε φορά, τότε σε κάποια στιγμή φτάνεις στα όριά σου και κουράζεσαι. **Γιώργος:** Εντάξει, δεν υπάρχουν χώρι, αλλά αυτό δεν είναι δικαιολογία. Εχουμε μάθει να βολευόμαστε με δικαιολογίες! Και γιά να επανέρθουμε στο ζήτημα του ντιβισμού, προσωπικά νοιώθω πολλές φορές απέχθεια γιά κάποιο άτομο. Αν αυτό λέγεται ντιβισμός, τελικά δε γουστάρω πολλά πράγματα.

Αλέξης: Τότε που το AN είχε ανοίξει λέγαμε "βάλτε καλά μηχανήματα". Τελικά να τι γίνεται: Το κλαμπ πάει καλά για μιά περίοδο που ο κόσμος έχει ανάγκη γιά live, θέλει να νοιώσει το rock στη γέννησή του και ξαφνικά σταματάει να έρχεται επειδή νομίζει ότι τον δουλεύουν.

Πάνος: Και ίσως γιαυτό μερικοί λένε ότι το παίζουμε φίρμες. Μα ο ήχος στο AN ή οπουδήποτε άλλού δεν είναι τόσο δικό μας πρόβλημα.

MEDIA KAI LAST DRIVE

Αλέξης: Μία κουλτούρα που δε μπορεί να υπερασπίσει τον εαυτό της, είναι καταδικασμένη να πεθάνει. Τυχαίνει άνθρωποι που αυτή τη στιγμή κυριαρχούν στα MME, ή να είναι μεταπολιτευτικά κατάλοιπα, ή γιαπίς με αέρα στο μυαλό τους. Εμείς δεν δίνουμε δεκάρα, καρφάκι δε μας καίγεται ούτε γιά τους μεν ούτε γιά τους δε. Δεν τους έχουμε ανάγκη, ακριβώς επειδή κατορθώσαμε μόνοι μας να λέμε μερικά πράγματα και να υπάρχουν κάποιοι που να μας ακούν και να μας δέχονται σαν δικούς τους. Μα δυστυχώς, το συμπέρασμα που βγαίνει είναι ότι δεν υπάρχει γήπεδο γιά το ελληνικό rock'n'roll. Ποιός άλλωστε, το χρειάζεται; Οι φανατικοί και οι κριτικοί! Κάπως έτσι είναι τα πράγματα.

PROMOTION KAI LAST DRIVE

Αλέξης: Κατ' αρχήν ο καλύτερος τρόπος γιά να πρωθήσεις τη δουλειά με μιά μπάντα είναι αναμφισβήτητα το live. Γιά μένα είναι μιά τελετή. Ενα trans, μεταφέρεσαι κάπου. Ερχεσαι σε άμεση επαφή με τον κόσμο, τον πλησιάζεις να του πεις όσα θέλεις. Επειτα υπάρχει ο δίσκος και το fun που γίνεται μέσα στο στούντιο.

Μιά ηχογράφηση δεν έχει τόσο να κάνει με την κονσόλα ή τον ηχολήπτη, όσο με το κέφι και τη διάθεση της μπάντας. Μετά υπάρχουν οι συνεντεύξεις. Πόσο καλοπροσάρτες θα είναι. Γιατί εμείς, σαν συγκρότημα, έχουμε τραβήξει πολλά από άτομα που δεν είχαν κανένα λόγο να πάρουν συνέντευξη από τους LAST DRIVE. Απλά, κάπου ακούστηκε το όνομά μας και θεώρησαν καλό να μας βρούν, έτσι δηλαδή, γιά να μη μείνουν "έξω" από κάποιο γεγονός.

Μα γιά ολούς μας η πραγματική ουσία προώθησης του υλικού μας και επαφής με τον κόσμο είναι τα live. **Χρήστος:** Μιά και μιλάμε γιά σώου, στην επαρχία υπάρχει μιά άλλη διάσταση στα κονσέρτα. Κάπου στην Αθήνα, το κοινό, δεν έρω γιά ποιό λόγο, έχει βαρεθεί. Είναι περισσότερο μπλαζέ, του λείπει το fun. Ο κόσμος έχει πάψει πιά να συμμετέχει στα live και γιά πολλούς η συναυλία είναι μία τυπική διαδικασία. Ενα μεγάλο ποσοστό λειτουργεί με τον τρόπο αυτό.

Γιώργος: Ο κόσμος στην Αθήνα έχει σαλτάρει σε μιά μυστήρια φάση. Η τρέλα του δεν πάνεται από πουθενά. **Χρήστος:** Εχουν σταματήσει να κάνουν κάτι δημιουργικό!

Γιώργος: Δεν υπάρχουν gigs πλέον. **Αλέξης:** Ετσι και μεις το χειμώνα σκοπεύουμε να τους κουνήσουμε όλους. Θέλουμε να κάνουμε πράγματα στην Αθήνα. Να πιστέψει ξανά ο άνθρωπος στο απρόσποτο. Να πάνε σε κάποιο μπαρ το βράδυ να πούνε και ξαφνικά, μέσα από το πουθενά να σκάσουν οι DRIVE!

Γιώργος: Ολοι έπαφαν να σέβονται τον εαυτό τους με την άποψη πως δε γουστάρουν αυτό που έχουν μέσα τους. Ολα τελούνται κάτω από μία καταστροφή που σε τελική ανάλυση είναι η αυτοκαταστροφή τους. Γίνεται ένα μπέρδεμα, ένας αχταρμάς και όλα κυλάνε close to zero.

Χρήστος: Η ζωή του μέσου την έχει καμάδιασκέδαση. Δεν υπάρχουν gigs, παρά μόνο μιά ηλιθια παθητικότητα. Αρνούνται να εκδηλωθούν.

Αλέξης: Λοβοτομή!

Γιώργος: Πιστεύω πως κάποια μέρα όλοι θα βγαίνουν στους δρόμους και θα πεθάνουν σαν τα σκυλιά, θα κάνουν χαρακίρι ή θα σφάζονται μεταξύ τους. Είναι αδύνατο να αντέξεις μία μη δημιουργική φάση.

Αλέξης: Να ακόμα ένας λόγος που στο "Blood Nirvana" μιλάμε γιά το φόνο. Επειδή τον θεωρούμε ένα στοιχείο πολύ δημιουργικό. Σα να αφαιρείς από τον εαυτό σου ή κάποιον άλλο όλα τα στοιχεία που δε γουστάρεις και από την αυτοκαταστροφή αυτή να κρατάς έναν εαυτό που αποτελεί το πραγματικό "εγώ" σου. Να δίνεις σημασία στο "εγώ" σου. Γιατί στην πόλη μπορεί να κυλήσουν δυό μήνες και να βρεις ότι δεν είχες καμμιά θέση, επιδή δεν κάνεις αυτό που σταλήθεια θέλεις. Ξεχάνας πως ένα μέρος του εαυτού σου είναι τρελαμένο και γουστάρει να κάνει ωραία πράγματα. Εμείς τόσα χρόνια, έχουμε τους DRIVE όπου δινόμαστε και αυτό μας αρέσει. Μπορεί ξαφνικά να βγούμε στους δρόμους και να κουνήσουμε την πόλη, τουλάχιστον όσο μπορούμε!

FUN KAI LAST DRIVE

Αλέξης: Νομίζω ότι υπάρχει ένα ακόμα στοιχείο που μας ξεχωρίζει από τα περισσότερα ελληνικά συγκρότηματα και αυτό είναι το FUN. Δεν υπάρχει ωραιότερο πράγμα από το να περνάς καλά. Εστω και άρρωστο fun. Βγαίνει ένα rock'n'roll γκρούπ και νομίζει πως πρέπει να διαιωνίζει σώνει και καλά όλο το πρεσσάρισμα του κοινού.

Δεν θέλουμε να κάνουμε και μεις το ίδιο. Προτιμάμε να σπρώχνουμε τον κόσμο να δημιουργεί πράγματα που γουστάρει.

Γιώργος: Τέλος πάντων ας κάνει καθένας ότι θέλει, είτε drugs λέγεται αυτό, είτε οιδήποτε άλλο.

Αλέξης: Ακόμα και να κυκλοφορεί χωρίς κράνος. Ας αποφασίσουν εκείνοι που έχουν μηχανές.

Πάνος: Εγώ πάντως πριν λίγες μέρες, είδα ένα τύπο που προχωρούσε στο πεζοδρόμια φορώντας το κράνος, πολύ πριν φτάσει στη μηχανή! (γέλια)

Αλέξης: Ολα αυτά έχουν να κάνουν με την ελληνική νοοτροπία και την κοινωνία της που δημιουργείται σε μιά καρκινωματική βάση μίμησης ευρωπαϊκών προτύπων, σε ένα τόπο που αυτά τα κόλπα δε χωράνε. Μιλάνε για το '92. Γάμησε το το '92! Στο κάτω κάτω ποιός το θέλει το '92;

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ LAST DRIVE

(Συζητάμε για την κατάληψη του Πολυτεχνείου και άλλες κοινωνικές ενδηλώσεις που το γκρούπ έχει συμμετάσχει)

Χρήστος (με. κακία): Ο Πάνος δεν είχε παίξει στο Πολυτεχνείο!

Πάνος: Εγώ έπαιζα ξύλο!

Αλέξης: Θέλουμε τον κόσμο στους δρόμους! Revolution!

Πάνος: Οσο γιά την πολιτική μας στάση, και μόνο η ύπαρξη των LAST DRIVE αποτελεί πολιτική πράξη! Σκέψου μόνο όλη την παραφιλολογία περί αγγλικών στίχων και το γεγονός ότι δεν παίζουμε αμανέδες, από μόνο του, προκαλεί αναταραχή.

Χρήστος: Οπως έχει πει κι ο παραγωγός μας, θέλει να βγάλει ένα δίσκο μόνο και μόνο γιά να δει την επανάσταση στους δρόμους!

Αλέξης: Κύτταξε να δεις πάλι, όλα αυτά γιά το Πολυτεχνείο κλπ, δεν τα θεωρούμε και περγαμηνές μας. Παίξαμε εκεί όπως παίζουμε κι αλλού. Από την άλλη δε θέλουμε να χρησιμοποιούμε αυτές τις φάσεις γιά να δείξουμε μιά συγκεκριμένη πολιτική.

Χρήστος: Δε θέλουμε να

μας καπελώνουν αυτές οι ιστορίες.

Πάνος: Αυτά αφορούν περισσότερο τον κόσμο. Θα μπορούσαμε να δράσουμε κι εμείς εκεί Δεν υπάρχει συγκεκριμένα η ώρα της Επανάστασης, η ώρα της συναυλίας, η ώρα που το πρώι πας στη δουλειά. Ολα έχουν μιά ξεχωριστή έννοια.

Αλέξης: Οταν η ζωή σου έχει νόημα, τα πάντα θα υπάρχουν και η Οργή Θάρθει.

Πάνος: Και η χαρά της καταστροφής.

Αλέξης: Πάντως η τελευταία μας συναυλία στην Κατάληψη του Πολυτεχνείου και το όλο γεγονός, νομίζω πως ήταν η τελευταία γιορτή της νεολαίας στην Ελλάδα!

Χρήστος: Οι LAST DRIVE κάνουν τη δική τους Επανάσταση! We're only in it for the Money! (γέλια)

Πάνος: Peace Love and Money!

Χρήστος: Dope, Guns and Fucking in the Streets!

ΣΥΝΑΥΛΙΕΣ ΚΑΙ LAST DRIVE

Πάνος: Μας έχει ενθουσιάσει μιά προοπτική που υπάρχει να παίξουμε στη Μόσχα, αλλά ακόμα τίποτα δεν είναι σίγουρο.

Αλέξης: Μόνο που τα ρούβλια δε θα μπορούμε να τα χρησιμοποιήσουμε έξω από τη Ρωσία, όποτε θα φωνάξουμε τον Cutler και θα κάνουμε επί τόπου μιά παραγωγή. Πάνος Και τα ρέστα σε βότκα! Αλέξης Και κομμουνιστικά! Χρήστος Χωρίς πλάκα, θέλουμε πολύ να παίξουμε στις Α. Χώρες όπου το κοινό περιμένει τόσα χρόνια να δει επί τέλους ένεας μπάντες να παίζουν rock'n'roll. Αλέξης Μετά το δίσκο εννοείται, ότι θα βγούμε πάλι στην επαρχία. Εχει γίνει status και το γουστάρουμε πολύ. Γιά να καταλάβεις, αρκεί να έρθεις παρέα σε κάποιο ταξίδι μας!

ΕΝ ΚΑΤΑΚΛΕΙΔΙ

Χρήστος: Η καλύτερη live εμπειρία, δεν έχει έρθει ακόμα.

Πάνος: Ολες καλές είναι.

Αλέξης: Πέρσι είμασταν πολύ καλά. Κάναμε μερικά εξωφρενικά live. Και στο Πολυτεχνείο. Παρότι έβρεξε ήταν απίθανα.

ΚΑΙ ΦΙΝΑΛΕ...

φορά αυτή να μας αγοράσουν αρβύλες.

και μεις το χειμώνα σκοπεύουμε να τους κουνήσουμε όλους. Θέλουμε να κάνουμε πράγματα στην Αθήνα. Να πιστέψει ξανά ο άνθρωπος στο απρόοπτο..

the FUN CLUB

από τον

ΑΝΤΩΝΗ ΔΙΛΙΝΤΑ

Οι FAN CLUB δημιουργήθηκαν στο Ρέθυμνο τον Οχτώβρη του 1988 και απαρτίζονται από τον Χρυσό Καβάνη (κιθάρα, φωνή), τον Δημήτρη Κάγκα (μπάσσο) και τον ντράμερ Χρήστο Βαγιόπουλο. Εχουν παίξει σε συναυλίες στο Ρέθυμνο, τα Χανιά και το Ηράκλειο, αλλά και σε κλαμπ του Ρεθύμνου. Τον Ιούλη του 1990, έγραψαν τρία δικά τους κομμάτια σε στούντιο. Όλοι τους σπουδάζουν στο Ρέθυμνο, πράγμα όμως που δεν αποκλείει την εκεί πολλούς ποργάφησή τους.

MMB Τελικά ποιά είναι ακριβώς η σημασία που δίνετε εσείς στο όνομα του γκρούπ;

Χρυσός Είναι Fun Club, Λέσχη Διασκέδασης, αλλά με κάποια έννοια αυτοσαρκασμού μέσα. Δηλαδή, είναι η διασκέδαση που ξεκινάει από εμας και κινείται προς το κοινό, αλλά κάπου θέλουμε να πιστεύουμε ότι προσφέρουμε διασκέδαση, χωρίς την συμβατική έννοια του όρου.

MMB Από που επηρεάζεστε και τι προτιμάτε;

Χρήστος Ιδιαίτερα οι προτιμήσεις μας βρίσκονται στην Αγγλική σκηνή, Αγγλικό new wave, αρχίζοντας από Sound, Gang of Four και Bauhaus.

MMB Δηλαδή η μεταπαν και σε ένα βαθμό η death επιρροή

Χρυσός Ναι, αλλά μας αρέσουν πολύ και οι Police, οι Television, καθώς και η αβαν γκαρντ σκηνή των 70's. Ο Eno, οι Talking Heads, ο Bowie.

MMB Και τι χαρακτήρα θα δίνατε στο ύφος της μουσικής που παίζετε

Χρυσός Εγώ θα το έλεγα νέο rock. Ούτε πολύ σκοτεινό, ούτε και ιδιαίτερα σκληρό.

Χρήστος Είναι λιγάκι περίεργες οι επιρροές μας. Ας πούμε μπορείς να συναντήσεις κομμάτια με reggae στοιχεία, για παράδειγμα.

MMB Ο Αγγλόφωνος στίχος, σας ενδιαφέρει περισσότερο

Χρυσός Προτιμάμε τον ελληνικό στίχο, αλλά παρουσιάζει δυσκολία στο δέσιμό του με τη μουσική μας. Ο αγγλικός, έρχεται και κολλάει πολύ πιο εύκολα.

MMB Δεν κατάγεστε από μεγάλα αστικά κέντρα. (Ο Χρυσός είναι από το Αίγιο, ο Χρήστος από τα Γρεβενά και ο Δημήτρης από την Εδεσσα). Τι έχετε να πείτε για όσους ισχυρίζονται πως το rock είναι αποτέλεσμα της ζωής στις μεγαλουπόλεις Ισχύει κάτι τέτοιο

Χρυσός Το rock ξεκίνησε μέσα στις μεγαλουπόλεις. Το ότι υπάρχουν βέβαια επαρχιακά γκρούπ, σημαίνει ότι η κατάσταση έχει αλλάξει. Εξάλλου σήμερα, οι συνθήκες ζωής στην επαρχία διευκολύνουν τη δουλειά από πολλές απόφεις, σε σχέση με τις μεγαλουπόλεις.

MMB Η ελληνική σκηνή, τι λέει σε σας

Χρήστος Ε, έχουν βγει μερικά συγκροτήματα με κάποιο ενδιαφέρον στον ανεξάρτητο πάντα χώρο, αλλά θάλασσας ότι αποτελούν απομιμήσεις κάποιων άλλων

Χρυσός Το κακό με τα ελληνικά συγκροτήματα είναι ότι αντιγράφουν πολύ, δηλαδή τους λείπει αυτό που λέμε προσωπικότητα.

MMB Κατά τη γνώμη σας, ποιό είναι το πιο ζωντανό κομμάτι του rock σήμερα

Χρήστος Αυτό που μου άρεσε τώρα τελευταία, ήταν κάποια γκρούπ της εταιρίας 4 AD, που έχουν κάτι καινούργιο μέσα τους.

MMB Οι FUN CLUB, παίζουν για το κέφι μας, αλλά αν υπάρξει και κάτι καλύτερο, δε θα λέγαμε όχι. Μιά δισκογραφική δουλειά παρουσιάζει πάντα ξεχωριστό ενδιαφέρον

MMB Είναι καλύτερα για σας, να δίνετε συναυλίες, ή προτιμάτε να αναζητάτε τον ήχο σας μέσα στο στούντιο

Χρήστος : Είναι τελείως διαφορετικά πράγματα. Στο στούντιο έχεις τη δυνατότητα να διορθώσεις και το παραμικρό λάθος, κάτι που δε συμβαίνει στα live. Ομως εκεί είναι που φαίνονται και οι δυνατότητες ενός γκρούπ. Δηλαδή το πόσο καλά αποδίδει αυτό που έπαιξε στο στούντιο.

MMB Που κάνατε την προγράφηση των κομματιών του demo;

Χρήστος Σε ένα στούντιο του Ρέθυμνου. Παραγωγός δεν υπήρχε, απλά τα καταφέραμε μόνοι μας, μαζί με το παιδί που έχει το στούντιο. Καθήσαμε και φτιάχαμε τον ήχο μας.

MMB : Σας αρέσει να παίζετε rock στο Ρέθυμνο Η νοιώθετε αποκλεισμένοι;

Χρυσός Υπάρχει κάποιο κοινό που είναι ένθερμο. Εξάλλου, έχουμε την άνεση να φτιάχνουμε δικά μας πράγματα, αφού υπάρχει χώρος να πάζουμε.

Χρυσός : Θα έλεγα, ότι υπάρχουν κάποιες ευκολίες που σίγουρα δεν έχουν πολλά αθηναϊκά συγκροτήματα.

DEAD

Ο BRENDAN PERRY μπήκε στην αίθουσα συνεντεύξεων του ξενοδοχείου με ένα μποκάλι μπύρα στο χέρι. Ήταν πολύ διαφορετικός από ότι τον είχα δει στις λίγες φωτογραφίες του συγκροτήματος. Οταν άρχισε να μιλάει, η φωνή του έβγαινε φιθυριστή και αργόσυρτη και με δυσκολία τον καταλάβαινες. Προσπαθούσα να συνειδητοποιήσω ότι απέναντι μου είχα μια από τις καλύτερες φωνές που έχω ακούσει τα τελευταία χρόνια, τον Brandan Perry αυτόν που μαζί με την LINDA GERARD αποτελεί τους DEAD CAN DANCE.

Τα όσα είπε ήταν αρκετά ενδιαφέροντα, μιάς και πάντα ήμουν περίεργος να μάθω περισσότερα για τη φιλοσοφία και τον τρόπο σκέψης αυτού του συγκροτήματος, που σίγουρα όμοιά του δεν υπάρχουν και πολλά στη σύγχρονη μουσική σκηνή. Άλλα ας δούμε τα πιο ενδιαφέροντα που είπε ο Perry στους Ελληνες δημοσιο-

CAN

γράφους.

Γιά μας, η δημιουργία του συγκροτήματος ήταν μια βαθειά ανάγκη έκφρασης. Είναι μιά ανάγκη να προσφέρουμε κάτι διαφορετικό και ποιοτικό στο κοινό.

Εμπνεόμαστε από πολύ απλά πράγματα, σχεδόν από τα πάντα. Οι επιρροές μας είναι και θετικές και αρνητικές. Το καλό, όμως, είναι να μπορεί κάποιος να μετετρέπει κάτι αρνητικό σε θετικό.

- Πάντα μας εντυπωσίαζε το πως από ένα νεκρό πράγμα μπορεί να γεννηθεί η ζωή ή και το αντίθετο. Αυτή η εναλλαγή ζωής και θανάτου, αυτός ο κύκλος είναι κάτι που πάντα μας ενέπνεε. Αυτό ακριβώς συμβολίζει και το όνομά μας: DEAD CAN DANCE.

Από ελληνική μουσική δεν έρουμε και πολλά πράγματα, έχω από τη Βυζαντινή.

Δεν νομίζω ότι υπάρχει κάποιο λάθος στη χρήση της τεχνολογίας στη μουσική. Εξαρτάται πάντα όμως, πως θα τη χρησιμοποιεί κανείς. Και μεις

ΚΕΙΜΕΝΟ: ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΒΑΛΑΣΣΟΠΟΥΛΟΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ: ΘΑΝΑΣΗΣ ΤΑΜΒΑΚΟΣ

χρησιμοποιούμε σάμπλερ, αλλά για να φτιάξουμε ήχους που δε μπορούν να παράγουν τα όργανα.

Το να κάνει κάποιος τέχνη για την τέχνη, μόνο χόμπι μπορεί να είναι. Εμείς δεν κάνουμε μουσική γιά την μουσική, αλλά για να την απολαμβάνει το κοινό μας και μέσω αυτής να επικοινωνούμε μαζί του.

Έχω γεννηθεί στο Λονδίνο και η Lisa στη Μελβούρνη. Συναντηθήκαμε στην Αυστραλία, μα τώρα ζούμε στο Λονδίνο.

Τα τελευταία δύο χρόνια ασχολούμαστε με το πως θα προχωρήσουμε βαθύτερα στη Μεσαιωνική μουσική.

Οταν ξεκινάμε να φτιάξουμε ένα κομμάτι, έχουμε πάντα στο μυαλό μας το τέλος του. Εχει ενδιαφέρον να φτάσει στο τελικό αποτέλεσμα και να μετατρέπεις σε μανιφέστο αυτά που αισθάνεσαι μέσα σου. Γιά μας ο πειραματισμός είναι το πως θα φτάσουμε στο τέλος.

Υπάρχει ένα τέλος σ'όλα τα πράγματα που είναι παράλληλα και μιά αρχή για κάτι άλλο.

M I A ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ

Η ιστορία του Brendan Perry και της Lisa Gerrad, άρχισε στα τέλη της δεκαετίας του '70 στην Αυστραλία.

Το 1978 ηχογράφησαν γιά πρώτη φορά μιά σύνθεση με τίτλι "Fatal Impact". Τον Αύγουστο του 1981, έδωσαν στο σχήμα τους το όνομα DEAD CAN DANCE και κυκλοφόρησαν

θείο τρίτος μεγάλος δίσκος τους, το "Whithin the Realm of a dying Sun" και το 1988 το LP "The Serpent's Egg".

Φέτος παρουσίασαν την τελευταία τους δουλειά το άλμπουμ "Aion" ένα ταξίδι στην ατμόσφαιρα και τη μουσική του Μεσαίωνα και της Αναγέννησης.

Το ντουέτο Perry και Gerrard, έχει ακόμα συνθέσει κομμάτια γιά τους This Mortal Coil (σχήμα σύνδεση διαφόρων καλλιτεχνών της 4 AD) και συνεργάστηκαν με το σκηνοθέτη Augustin Vilarangas στην ταινία του "El Nino de La Luna" όπου εμφανίζεται και η Lisa. Μελλοντικά το γκρούπ, σχεδιάζει να συνεργαστεί ξανά με τον Ισπανό σκηνοθέτη σε μιά ταινία του που θα λέγεται "La Muerte e La Primavera".

Η ΣΥΝΑΥΛΙΑ

Οι DEAD CAN DANCE, έπαιξαν γιά το (μεγάλο) Αθηναϊκό κοινό, στις 19 και 20 του Οχτώβρη στο "ΠΑΛΛΑΣ".

Παρ' όλο που ήταν η πρώτη τους συναυλία μετά από πολύ καιρό, αποζημίωσαν με το παραπάνω τους φίλους τους. Στη σκηνή, εκτός από το ντουέτο που αποτελεί και το μόνομο σχήμα, εμφανίστηκαν και άλλοι πέντε μουσικοί, που χρησιμοποιούσαν οργανά, πολλά από τα οποία έχουν φτιάξει τα ίδια τα μέλη του γκρούπ. Η μεσαιωνική ατμόσφαιρα, εκτός από τα όργανα και τη μουσική, συμπληρωνόταν κι από την εμφάνιση της Lisa. (Ανάλογο χτένισμα και ενδυμασία). Το σετ τους περιελάμβανε πιο πολύ κομμάτια από το τελευταίο τους

το "Fatal Impact" σε μία κασέτα που διανέμεται με τη Χριστουγεννιάτικη έκδοση του περιοδικού Fast Forward.

Το 1983 εγκαταλείπουν την Αυστραλία και μεταναστεύουν στο Λονδίνο. Η 4AD είναι η πρώτη εταιρία που τους προσέχει και αφού υπογράφουν μαζί της κυκλοφορούν μετά από λίγο καιρό το πρώτο τους άλμπουμ με τίτλο το όνομά τους.

Το 1984 ηχογραφούν το 12ιντσο "Gardens of the Ar- cane Delights" και την επόμενη χρονιά το LP "Spleen and Ideal".

Δυό χρόνια μετά ακολου-

"Aion" LP και λιγότερα από τις παλιότερες δουλειές τους, και τα οποία έδειχνε να ξέρει καλύτερα το κοινό.

Πραγματικά, η συναυλία των DEAD CAN DANCE, ήταν ένα 2ωρο ταξίδι στο παρελθόν το άγνωστο μέλλον στα όρια της απόλαυσης και εμπειρίας. Η φωνή της ντροπαλής Lisa, που γελούσε αμήχανα στα ενθουσιώδη χειροκροτήματα του κόσμου, ήταν από μονη της μιά ακουστική εμπειρία. Πολύ καλή και η όλη διοργάνωση της συναυλίας, που ήταν γενικά, από τις ομορφότερες που έχουμε δει στην Ελλάδα.

DANCE

WAR ZONE

▼ ENTER AT OWN RISK ▼
▲

του Σπύρου Τσακίρη

σαν τη γέφυρα για να πηγαίνουν στις δουλειές τους, αρχίζουν να θυμούνται τις ρατσιστικές τους θέσεις και με τη σειρά τους συγκεντρώνονται απέναντι από τους Μοικανούς, κρατώντας ομοιώμα-

10. 3. 90. Καναδάς. Πόλη OKA. 30 χιλιόμετρα βόρεια του Μόντρεαλ. Ολα ήσυχα για τις δυό χιλιάδες κατοίκους της. Ολα όμορφα, και τα καταπράσινα λοφάκια στη θέση τους και οι άνθρωποι στις δουλειές τους και το γήπεδο του γκολφ σε θέση που δεν ενοχλούσε κανένα.

11. 3. 90. Καναδάς. Πόλη OKA. Ο κύριος Ουελέτ, δήμαρχος της πόλης, έβγαλε απόφαση να επεκτείνει το γήπεδο του γκολφ προς τους γειτονικούς λόφους. Αμέσως Μοικανοί Ινδιάνοι, οπλισμένοι με AK47 Καλασνίκοφ, κατέλαβαν τους λόφους για να προστατέψουν τα χώματα που τους ανήκαν.

Αυτά τα χώματα το 1717 ο βασιλιάς Λουδοβίκος ΙΕ, με βασιλικό διάταγμα τα παραχώρησε σε ένα τάγμα μοναχών που προσπαθούσαν να εκχριστιανίσουν τους "άγριους κοκκινομούρηδες". Συνεχόμενες μα αν-

μερικά μέτρα με το πρόσχημα ότι αυτή τη γη, θα την παραχωρήσει στους Ινδιάνους.

Τα χρόνια πέρασαν και όλα φαίνονται να έχουν ξεχαστεί. Μέχρι που ο κύριος Ουελέτ θέλησε περισσότερο χώμα για το γκολφ του.

Ο νόμος των Ινδιάνων είναι απλός μα ισχυρός. Οταν πάρεις μέρος από τη γη τους, αυτόματα τους κηρύσσεις τον πόλεμο.

120 μέρες οι νεαροί Ινδιάνοι με καλυμένα τα πρόσωπα και τα Καλασνίκοφ στα χέρια, είχαν πάρει το "μονονότι του πολέμου" χωρίς όμως να εκδηλώσουν κάποια εκδήλωση βίας.

Στις 11 Ιουλίου, ο Δήμαρχος, διέταξε την τοπική αστυνομία να επέμβει. Πάνω από 300 πάνοπλοι αστυνομικοί επιτίθενται στα οδοφράγματα των Μοικανών. Μα οι Ινδιάνοι δεν μένουν απαθείς και η αλήθεια είναι πως έφερουν να χειρίζονται τα όπλα. Αρχίζουν τα "κελαιδίσματα".

τα Ινδιάνων που πέταγαν στη φωτιά. Ο έλεγχος είχε ξεφύγει από τα χέρια όλων. Τίποτε δε θύμιζε την ήρεμη μικρή πόλη των 2000 κατοίκων που η ομορφιά της φύσης την τοποθέτησε ανάμεσα σε καταπράσινους λόφους και στην όχθη της λίμνης των Δύο Ορέων

Οι προειδοποιητικές πινακίδες στα επίμαχα σημεία ήταν σαφείς "WAR ZONE ! ENTER AT OWN RISK."

Οι συγκεντρώσεις συμπαράστασης άσχισαν να πληθαίνουν και να γίνονται δυναμικότερες. Ινδιάνοι αρχηγοί έφταναν από Καναδά και Αμερική. Εκατό γηγέτες των Ινδιάνων ζητούσαν από τη διεθνή Κοινότητα να επιβάλλει οικονομικές κυρώσεις στον Καναδά.

Στις 29 Ιούλη, 3000 Ινδιάνοι διαδήλωναν στην OKA, κάτω από την περιφορά της οπλισμένων Μοικανών. Στο κεφάλι της πορείας,

επιτυχείς κινητοποιήσεις των Ινδιάνων που αμφισβητούσαν την κυριότητα των μοναχών όχι μόνο δεν κατάφεραν τίποτε, αλλά

φτάνοντας στα 1912, το Συμβούλιο του Λονδίνου αναγνωρίζει τους μοναχούς σαν ιδιοκτήτες αυτής της γης. Αργότερα εκείνοι, προφασιζόμενοι οικονομικές δυσκολίες, αρχίζουν να πουλάνε κομμάτια γης σ' άλλους λευκούς. Με τη σειρά της, η Καναδική κυβέρνηση, αγοράζει

ώσπου το κεφάλι του αστυνομικού M. Λαμέ μπαίνει μπροστά σε μιά σφαίρα που τον ξαπλώνει νεκρό.

Το γεγονός αυτό, ήταν αρκετό για ν' αλλάξει τα πράγματα. Την ίδια μέρα η γέφυρα Μερσιέ, καταλαμβάνεται από Ινδιάνους του Καναγουάκι, που διαμαρτύρονται για την επέμβαση των αστυνομικών στην OKA. Από την άλλη πλευρά, οι λευκοί που χρησιμοποιού-

νται βρισκόταν ο περιφήμος αρχηγός της πιό πολεμόχαρης φυλής των Κρι. Ο Ελίγια Χάρπερ, βουλευτής

από την

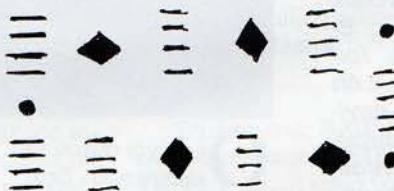
Μανιτόμπα. Αυτή η δυναμική διαδήλωση, έδειξε σ' όλους πως οι Ινδιάνοι δεν αστειεύονται και ότι τούτη τη φορά δε θα παρασύρθουν από τους "ερηνόφιλους" αρχηγούς. Άλλωστε το κύριο σύνθημα των Warriors που καρτερούσαν πίσω από τα αναποδογυρισμένα και φλεγόμενα αυτοκίνητα ήταν ότι "οι παραδοσιακοί αρχηγοί που συνθηκολόγησαν με τους λευκούς, πρέπει να εξοντωθούν".

Η ένταση συνεχίζεται και καμμιά απ' τις δυό πλευρές δεν φαίνεται να είναι διατεθμένη να υποχωρήσει.

Στα τέλη Αυγούστου, κι ενώ οι συνομιλίες συνεχίζονταν 1500 στρατιώτες πήραν τη θέση των αστυνομικών και αναπτύχθηκαν κατά μήκος των οδοφραγμάτων

Από την πλευρά των Ινδιάνων τα πράγματα δεν κυλούσαν διαφορετικά. Σ' ολόκληρο τον Καναδά, οι φυλές αναδιοργανώνονται και ετοιμάζονται, αν χρειαστεί για την μεγάλη επίθεση. Το "τσεκούρι του Πολέμου" κινείται επικίνδυνα πάνω από τα κεφάλια των λευκών. Ο αρχηγός της φυλής Πέγκουις από τη Μανιτόμπα, τονίζει πως αν οι Μοικανού χτυπηθούν, οι Ινδιάνοι θα δράσουν σαν κομμάντος και θα φέρουν καίρια πλήγματα σε στρατηγικής σημασίας σημεία, σ' ολόκληρο τον Καναδά.

Τα γεγονότα, λοιπόν δεν είναι καθόλου ευχάριστα για τους κυβερνητικούς παράγοντες. Με οπλισμένους Ινδιάνους απέναντι σε πάνοπλους στρατιώτες και μη γνωρίζοντας πως θα βρεθεί ειρηνική λύση, ο πρωθυπουργός του Καναδά βρίσκεται σε μειονεκτική θέση. Τέτοια θέση δε, που σκέφτεται να ξαναρχίσει το κάπνισμα και μάλιστα τη φορά αυτή με πίπα!

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΥΠΟΥ ΤΗΣ ΟΜΟΕΘΝΙΑΣ ΤΩΝ ΙΡΟΚΕΖΩΝ

||| ▼ ▲ 6 • ||| ► □ ◀ ||| •

Οι γυναίκες των έξι Εθνών που απαρτίζουν την Ομοεθνία των Ιροκέζων, σαν πρόστατες της γης μας δεν πουλήσαμε, ούτε και παραχωρήσαμε ποτέ κομμάτι της προγονικής μας γης. Σαν κυρίαρχο έθνος, έχει τους δικούς της νόμους, παραδόσεις, έθιμα και περιοχή. Απαιτούμε από τον Καναδά να σταματήσει την ανάμεική του με την γενέτειρα και κυρίαρχη γη μας.

Η Καναδική Κυβέρνηση, συνεχώς με τα δικαστήρια και τις υπηρεσίες της, έχει συνειδητά και εσκεμμένα πρωθήσει μια πολιτική πολιτιστικής και φυλετικής γενοκτονίας στους Ινδιάνους της Ομοεθνίας. Η τοπική Κυβέρνηση (το φυλετικό συμβούλιο), είναι απλά μια επέκταση της Καναδικής Κυβέρνησης. Μέσω αυτού έχουν δημιουργήσει μια πολιτική σχεδιασμένη να καταστρέψει την αυτοκυριαρχία μας.

Η υποκριτική στάση του Καναδά απέναντι στους Mohawks πρέπει να τερματιστεί πριν υπάρξει οποιαδήποτε σχέση ειρήνης και αρμονίας. Επειδή η Καναδική Κυβέρνηση αρνείται να σεβαστεί τι δικαίωμα μας στην προγονική γη, οι Mohawks της Ομοεθνίας των Ιροκέζων αναγκαστήκαμε να στήσουμε οδοφράγματα για να προστατευθούμε από τις παράνομες εισβολές στη γημας. Το δικαίωμα στην αυτοδιάθεση και την αυτοάμυνα είναι θεμελιώδη σύμφωνα με τους διεθνείς, αλλά και τους δικούς σας νόμους. Το ίδιο λοιπόν ισχύει και για την κυρίαρχη Ομοεθνία των Ιροκέζων. Αντιστεκόμαστε και θα συνεχίσουμε να αντιστεκόμαστε σε οποιαδήποτε προσπάθεια απ' όλες τις ξένες αστυνομικές / παραμιλιταριστικές και δυνάμεις πολιτών για εισβολή στην περιοχή μας και την ανάμεική της στο δικαίωμά μας στην προγονική γη. Η ευθύνη για τυχούσα αιματοχυσία, θα βαρύνει το λαό του Καναδά και την Κυβέρνησή του.

Η ιστορία σας της βίας ή οι απειλές της βίας ενάντιά μας στο μέλλον, είναι τα αληθινά οδοφράγματα που εμποδίζουν την αρμονική συμβίωση ανάμεσα στους λαούς μας. Δεν μπορείτε να μας κατηγορήσετε επειδή υπερασπιζόμαστε την διακίρυξη του δικαιώματός μας στην μητέρα γη.

Kinky Sex Makes The World Go Round

...Χαίρετε!...Εδώ ο γραμματέας, υπεύθυνος για θέματα πολέμου του State Department. Εχουμε ένα πρόβλημα. Οι εταιρίες θάθελαν κάτι να γίνει γι' αυτή την αποκαρδιωτική παγκόσμια οικονομική κατάσταση...Τα κέρδη έχουν πέσει τώρα τελευταία και θα πρέπει να τροφοδοτήσουμε κάποια ανάπτυξη...Τώρα ξέρουμε πως υπάρχει ένας ανησυχητικά μεγάλος αριθμός νέων ανθρώπων στη χώρα σας, που γυροφέρνουν χωρίς να κάνουν τίποτε άλλο από το να δημιουργούν φασαρίες για την αστυνομία και να καταστρέφουν την ιδιωτική περιουσία. Επι πλέον δε φαίνεται ότι θα βρουν ποτέ κάποια δουλειά. Καιρός είναι να κάνουμε κάτι δημιουργικό μάυτους τους ανθρώπους. Εχουμε και μεις χιλιάδες από δάιτους εδώ. Τριγυρνάνε εδώ και κει...Οι εταιρίες πιστεύουν ότι είναι καιρός να σκεφτούμε σοβαρά και ν' αρχίσουμε τον Πόλεμο...Ο Πρόεδρος; Βρίσκει υπέροχη την ιδέα. Ολοι αυτοί οι πύραυλοι να πετάνε απ' την μια μεριά στην άλλη και πάλι πίσω...Ναπάλμ...Κόσμος να τρέχει στους δρόμους με το δέρμα του να καίγεται...Οι Σοβιετικοί φαίνεται να το θέλουν επίσης. Το Κρεμλίνο τρώγεται χρόνια τώρα για κάτι καλό. Το Αφγανιστάν δεν είναι της πλάκας. Λοιπόν, τι λες; Δε χρειάζεται καν να κερδίσουμε αυτόν τον πόλεμο. Απλά μπορούμε λιγάκι να μειώσουμε αυτόν τον περισσευόμενο πληθυσμό...Τώρα κοίτα...Ξεκίνησε μια επιστράτευση, επιστράτευσε όσο περισσότερο από αυτόν τον κόσμο μπορείς. Θα καλέσουμε και μεις και τον τελευταίο πιτσιρικά. Θα του δώσουμε λίγο speed, θα του μάθουμε σε κανα δυό ώρες πως να χρησιμοποιεί ένα αυτόματο και θα τον στείλουμε στο καλό...Λιβύη...Ελ Σαλβαντόρ...Τι θάλεγες για Βόρεια Ιρλανδία; Η ένα μετριοπαθές καταπεστικό καθεστώς στη Ν. Αφρική; Θα μαγειρέψουμε μια καλή ιστορία σοβιετικής απειλής στη Μέση Ανατολή. Χρειαζόμαστε αυτό το πετρέλαιο. Είμασταν έτοιμοι για τη Λιβύη, αλλά τα αποσπάσματα του Καντάφι δεν φάνηκαν καν. Σου λέω...αυτός ο άνθρωπος είναι αναξίοπος. Το Κρεμλίνο είχε το δάχτυλο στο κουμπί όπως και μεις. Τώρα, σκέψουν ένα λεπτό. Μπορούμε να κάνουμε αυτόν τον Πόλεμο, τόσο μεγάλο, μα τόσο μεγάλο! Οσους περισσότερους ανθρώπους ξεπαστρέψουμε, τόσο περισσότερο θα αιθίσει η οικονομία. Εχουμε και όλα τα κολλεγιόπαιδά μας τόσο κολλημένα στη μπύρα, που δε θα νοιαστούν αν αρχίσουμε να κατασκευάζουμε χημικά όπλα ξανά. Και στην αυλή να τους βάλεις ένα σιλό πυρηνικών, ούτε θα πάρουν πρέφα! Λοιπόν πως σου φαίνεται, Κοίταξε, Πόλεμος σημαίνει λεφτά. Οι κατασκευαστές όπλων μου λένε ότι αν δεν ξεκινήσουν φουλ παραγωγή τα εργοστάσιά μας, πάει χαμένη η οικονομία. Οι Σοβιετικοί είναι στην ίδια βάρκα. Όλοι συμφωνούμε πως έφτασε η ώρα για κάτι μεγάλο, λοιπόν, τι λες;;, Υπέροχα! Το ξέραμε πως θα συμφωνούσες! Οι εταιρίες θα μείνουν ευχαριστημένες...

Οι στίχοι αυτού του κομματιού δεν πρόκειται ακριβώς για τραγούδι μέσα από μιά τηλεφωνική συνδιάλεξη όπου ακούγεται μόνο ο ένας συνομιλητής, με φόντο την κιθάρα του East Bay Ray γράφτηκαν από τον JELLO BIAFRA γύρω στα 1982. Βρισκόμασταν τότε σε φάση κλιμάκωσης της παγκόσμιας έντασης, ανάμεσα στις δύο υπερδυνάμεις. Λίγο αργότερα (84-85), πύραυλοι φυτεύτηκαν κι απ' τις δύο μεριές του "παραπετάσματος" και οι ευρωπαϊκές χώρες στοιχήθηκαν πίσω από Persing, Cruise και SS-20. Από το στόμα του "Ronnie" - θυμηθείτε ακούστηκαν πρωτότυπες όσο και εφιαλτικές ιδέες για "περιορισμένης κλίμακας πυρηνική αναμέτρηση" Αργότερα είχαμε την περεστρóικα, την κατάρρευση του ανύπαρκτου σοσιαλισμού, δηλ. του Ανατολικού μπλοκ, τη Μάλτα, τη νέα εποχή της ύφεσης που αμετάκλητα πλέον έμπαινε η ανθρωπότητα, σύμφωνα με τις δημοκοπίες των πρωταγωνιστών της εγκαθίδρυσης του νέου παγκόσμιου status (που μόνο status δεν είναι). Ωστόσο

"μια σπίθα αρκεί για να πάρει φωτιά ο κάμπος" κι αυτό ήρθε ξανά να μας το θυμίσει το περιστατικό ΙΡΑΚ KOYBEIT Δοκιμασία για την Pax Americana, ή επισόδειο που ηθελημένα υπέθαλψε ή τουλάχιστον άφησε να εξελιχτεί, η αμερικανική υπερδύναμη; Λόγοι υπάρχουν πολλοί. Κάποιες φωνές που υποστήριζαν αυτή την άποψη (π.χ. Κούρδοι), έμειναν στο περιθώριο των media, χωρίς να μπει κανές στον κόπο να τις αντικρούσει Και ενώ, ήδη βλέπω τον Γιάννη να με κατηγορεί για πολιτικολογία και να με οικτίρει για το μαοϊκό μου παρελθόν (σώπα, Σωτήρη μου, εγώ σ' αγαπάω), παραχωρώ τον λόγο στον Biafra που ακόμα σε μια περίπτωση δείχνει την εξαιρετική διεισδυτικότητά του με το γνωστό του στυλ στην ανάλυση των πραγματικών αιτιών που κινούν τον κόσμο πίσω από τα επιφαινόμενα. Προφητική δύναμη;

ΣΩΤΗΡΗΣ ΚΑΡΑΛΗΣ

BAD

Λοιπόν, ωραία! Αυτοί οι ήρωες εξακολουθούν να υπάρχουν ακόμα και το κοινό συνεχίζει απτότη να ιδρώνει μαζί τους σε κάθε κονσέρτο. Ανάμεσα στον κόσμο υπάρχουν παιδιά με T-Shirts και jeans, ενώ το γκρούπ τα δίνει όλα σ' ένα απρόσμενο και κεφάτο παρτί. Η μελωδία και τα σκληρά κιθαριστικά riffs από δυό φοβερές κιθάρες είναι παρόντα σε ένα τέλειο συνδιασμό που πετυχαίνουν οι 5 Αμερικανοί BAD RELIGION από το Λος Αντζελες.

Οι ρίζες αυτής της μπάντας ξεκινούν από τα τέλη της δεκαε-

Μόνο που αυτή η τρομερή επαφή μεταξύ του κοινού και των BAD RELIGION ίσως πάψει να υπάρχει στην επερχόμενη τουρέ τους, κάτι που ανησυχεί ιδιαίτερα το γκρούπ, αν και κατά βάθος γνωρίζουν ότι θα τα καταφέρουν.

Οι BAD RELIGION σχηματίστηκαν το 1980 από τρεις φιλαράκους, τον GREG GREFFIN (φωνή), τον BRETT GURREWITZ (κιθάρα) και τον JAY BENTLEY (μπάσο). Την εποχή εκείνη περίπου, κυκλοφόρησε και το πρώτο τους bootleg με τίτλο "Aka Bad Religion" ένα EP 2". Από αυτό κόλας φάνηκε το μεγάλο κέφι και η διάθεση του γκρούπ να παίζει μουσική, αν και ακόμα τους έλειπε η τεχνική κατάρτηση.

Σήμερα τους BAD RELIGION συμπληρώνουν ο PETER FINESTONE (ντραμς) και ο τέως Circle Jerk GREG HETSON (κιθάρα).

Βέβαια έχουν και άλλες ασχολίες εκτός από τη μουσική. Για παράδειγμα ο Jay επισκευά-

νυμά τους εν ολίγοις είναι: Κάνετε ότι θέλετε, αλλά σεβαστείτε τα δικαιώματα των γύρω σας. Κριτικάρουν την αμερικάνικη καλωδιακή τηλεόραση και θα εύχονταν οι Αμερικάνοι να ενδιαφέρονταν περισσότερο για την πολιτική. Πάνω απ' όλα όμως θέλουν να κάνουν το κέφι τους.

Μέχρι σήμερα, οι BAD RELIGION, έχουν κυκλοφορήσει τους εξείς δίσκους και στον καθένα βελτιώνονται περισσότερο:

"How Could Hell Be Any Worse" (1982),
"Into The Unknown" (1984),
"Suffer" (1988) και
"No Control" (1990), καθώς κι ένα EP ακόμα, το "Back To The Unknown".

Το "No Control" ήταν το πρώτο τους άλμπουμ που κυκλοφόρησε σε CD. Τον Οχτώβρη κυκλοφόρησε και η νέα μεγάλη δουλειά τους "Against The Grain".

Μετάφραση από τα
Γερμανικά: ΠΑΝΤΕΛΗΣ
ΒΑΛΑΣΣΟΠΟΥΛΟΣ

religion

τίας του '70 από το συγκρότημα του Glen Danzing, τους Misfits. Και είναι κρίμα που η εποχή αυτή έχει περάσει οριστικά. Ευτυχώς όμως, που η παράδοση συνεχίζεται στις μέρες μας σε μεγαλύτερο επίπεδο από μπάντες σαν τους Circle Jerks, τους Gang Green και στην περίπτωσή μας τους BAD RELIGION. Ειδικά η δημοτικότητα των τελευταίων δείχνει να βασίζεται σε μιά έκφραση ολοκλήρωσης. Κι αυτό ίσως είναι η αιτία που καλεί τόσα πολλά "underground" άτομα στα κονσέρτα τους. Φαίνεται ότι πλέον έφτασε ο καιρός που το συγκρότημα είναι έτοιμο να παρουσιάσει τη δουλειά του σε μεγάλες αίθουσες, αφήνοντας την μική ατμόσφαιρα των κλαμπς.

Ζει μηχανές στο L.A. και έχει μιά ανεξάρτητη εταιρία παρέα με τον Peter ενώ ο Greg σπουδάζει Βιολογία και παραδίδει μαθήματα. Οπότε στο γκρούπ συνδυάζονται περίφημα οι "εργάτες" και οι "διανοούμενοι".

Το μουσικό αποτέλεσμα που δίνουν στο συγκρότημα ο Greg κι ο Brett που συνήθως γράφουν τη μουσική, επεξεργάζεται από τους υπόλοιπους στο στούντιο κι έτσι αποκτά μια σκληρή προπτική.

Οι BAD RELIGION, δίνουν ιδιαίτερη σημασία και στους στίχους σαν μέσο επαφής με το κοινό. Θέλουν να τους καταλαβαίνουν όλοι πάλι ο Gregg κι ο Brett είναι υπεύθυνοι και το μή-

Ο Richard Myers, ένα αγροτόπαιδο από το Κεντάκι, στις αρχές των 70'ς, άλλαξε το όνομά του σε Richard Hell γιατί σύμφωνα με δύσα λέει : "άλλαξα το όνομά μου, επειδή ένοιωθα όπως στην Κόλαση" Και ποιός μπορεί να τον κατηγορήσει τη στιγμή που αυτός ο άνθρωπος πέρασε από τρεις μεγάλες μπάντες του νέου κύματος, που παρουσιάστηκαν στην Αμερική. Τους Television, τους Heartbreakers - όχι βέβαια του Tom Petty - και τους Voidoids. Εγραψε ιστορία στο ρυθμό κίνημα των ΕΠΑ και για πολλούς θεωρείται μιά ιδιοφυία.

• • •

Ο Richard Hell, όχι μόνον υπήρξε σπουδαίο κεφάλαιο της Νεουορκέζικης σκη-

για να φτάσει στη Νέα Υόρκη, μαζί με τον παιδικό του φίλο, Tom Verlaine. Και οι δύο τους, ενδιαφέρονταν για ποίηση και μουσική και ήξεραν διά τα ενδιαφέροντά τους, μόνο στη Νέα Υόρκη μπορούσαν να απαντηθούν. Αρχική φιλοδοξία του Hell, ήταν να ασχοληθεί περισσότερο με την ποίηση παρά με τη μουσική. Το 1973, με το ψευδώνυμο Teresa Stern, είχε κυκοφορήσει 17 ποιήματα του με τίτλο "Wanna Go Out", ενώ στα 1977 συνεργάστηκε με την Patti Smith στο βιβλίο "Maladies"

Ο Hell, δούλεψε σε ένα βιβλιοπωλείο και αναμίχθηκε με μποέμηδες ποιητές της Νέας Υόρκης, καθώς και μουσικούς κι αυτό έγινε όχι πολύ καιρό, προτού με τον Verlaine σχηματίσουν ένα γκρούπ, τους Neon Boys. Ο Tom έπαιζε κιθάρα, ο Richard μπάσσο και στα ντράμς τους συνόδευε ένας

τον έπεισαν ότι οι Television, αποτελούσαν το μέλλον του.

Δεν πέρασε καιρός και με την ενίσχυση της Ork Records δημιουργήθηκαν οι Television. Οι πέντε φίλοι, έκαναν το ντεμπούτο τους το Μάρτη του 1974 στο Townhouse Theatre της Νέας Υόρκης. Γρήγορα άρχισαν να παίζουν όλο και πιο συχνά στην πόλη. Ήταν το πρώτο συγκρότημα που έπαιξε στα εγκίνια του πλέον θρυλικού κλαμπ C.B.G.B. και εμφανίζονταν κάθε Κυριακή εκεί, για κάμποσους μήνες. Τράβηξαν την προσοχή της Island και στα τέλη του 1974 μπήκαν στο στούντιο για να ηχογραφήσουν μερικά κομμάτια για την εταιρία, με υπεύθυνο παραγωγής τον Brian Eno. Η Island έχασε γρήγορα το ενδιαφέρον της, λόγω των ανεπάλληλων τσακω-

Love Comes in Spurts, και με τον Thunders συνεργάστηκε στα Can't Keep my Eyes Off You, Hurt me και Chinese Rocks. Οι Heartbreakers πέρασαν από πολλά κλαμπ της Νέας Υόρκης και γρήγορα στη σύνθεση του γκρούπ προστέθηκε και ο κιθαρίστας Walter Lure, τέως Demons, μιάς μπάντας που έκανε πρόβες στον ίδιο χώρο με τον Hell και την παρέα του. Η προσθήκη μιας ακόμα κιθάρας ξεσάλωσε τον ήχο των Heartbreakers και το γκρούπ ταξίδεψε μέχρι τη Βοστώνη για μερικά gigs. Κι ενώ τα δισκογραφικά συμβόλαια άρχισαν να φτάνουν, ο Hell εγκαταλείπει το γκρούπ, όπως είχε κάνει πριν με τους Television. Οι υπόλοιποι τον κατηγορούσαν πως ήθελε να περάσει κάνει στο γκρούπ τις προσωπικές του φιλοδοξίες. Δεν είχαν δε, κλείσει ούτε χρόνο σαν μπάντα. Τρία demos απ' την

richard hell

νής, στα μέσα και τα τέλη της δεκαετίας του '70, μιάς από τις πιο συναρπαστικές και δημιουργικές περιόδους στην ιστορία της μοντέρνας μουσικής που έβγαλε μπάντες σαν τους New York Dolls, τους Talking Heads, τους Blondie ή τους Ramones, αλλά υπήρξε και ο σπινθήρας που έβαλε μπροστά το όχημα του Malcolm McLaren, τους Sex Pistols, πέρα από τον Ατλαντικό.

Τον καιρό που ο McLaren, μανάτζαρε τους New York Dolls, στη διάρκεια της τελευταίας τους προσπάθειας να περάσουν στην εμπορική αγορά, κάλεσε τον Richard Hell να τον συνοδεύσει στο Λονδίνο για να δημιουργήσουν ένα νέο "είδος μπάντας". Ο Hell απέρριψε την προσφορά του, θεωρώντας τον εαυτό του ήδη μέρος της Νέας Υόρκης και έχοντας δει τον τρόπο που ο McLaren μανάτζαρε τους Dolls.

Η ζωή του Hell, άλλαξε την εποχή που άφησε την πόλη του, το Ντελάγουερ,

άλλος φίλος τους απ' τη γενέτειρά τους, ο Billy Ficca. Μοιράζονταν τα φωνητικά. Οι Neon Boys, είχαν σύντομη ζωή και υπήρξαν πειραματική μπάντα που στην ουδία απλά έκανε πρόβες, μια κι ο Hell, μόλις είχε αρχίσει να μαθαίνει μπάσσο. Ήχογράφησαν ένα demo μέσα στο 1973, που αποτέλεσε μέρος ενός 7" EP, το οποίο κυκλοφόρησε το 1980 στην Shake Records. Περιελάμβανε δύο κομμάτια των Neon Boys (All That I Know / Love Comes in Spurts) και δύο των Voidoids (Don't Die / Time). Το demo αυτό έσεδε στην σχετική επιτυχία του σινγκλ "The Kid With the Replaceable Head" του Hell, το 1979. Στη γύρα υπάρχει ακόμα ένα άλμπουμ των Neon Boys, αλλά είναι μάλλον, δυσκολότερο να βρεθεί απ' ότι το 7ιντσο. Το 1974, στο συγκρότημα προστέθηκε ο κιθαρίστας Richard Lloyd, και ο Hell ήταν έτοιμος να παρατήσει το μπάσσο και να αναλάβει το μανατζάρισμα του Verlaine. Εκείνος και ο Lloyd ούμως,

μόνο μεταξύ του Verlaine και του Eno. Οι ηχογραφήσεις αυτές εμφανίστηκαν πρόσφατα σε ένα LP με τίτλο "Double Exposure" και περιλαμβάνουν και τρία ζωντανά γραμμένα κομμάτια στο C.B.G.B. το 1975, καθώς και μια άλλη εκτέλεση του "Blank Generation" του Hell. Λίγο καιρό μετά ο Richard Hell, χωρίζει από τους Television επειδή οι ικανότητές του στο μπάσσο ήταν περιορισμένες, κάτι που και ο ίδιος το παραδέχτηκε. Παρ' ότι πικράθηκε για τον χωρισμό του από τον παλιό του φίλο Tom Verlaine, ο Hell δεν έμεινε στην άκρη για καιρό. Μέσα σε 48 ώρες, επικοινώνησε με τον τέως κιθαρίστα των New York Dolls, Johnny Thunders και με την συμβολή του ντράμερ των Dolls, Jerry Nolan σχημάτισαν τους Heartbreakers, με τον Hell και τον Thunders, να μοιράζονται το γράψιμο των κομματών. Ο Hell συνέθεσε κομμάτια, όπως τα New Pleasure, You gotta Move, Blank Generation και

συνεργασία του Hell και των Heartbreakers (Can't keep my eyes Off You, Hurt me, Love Comes in Spurts), εμφανίστηκαν σε μιά κασέτα της ROR με τίτλο "Richard Hell RIP", που καλύπτει σχεδόν τη δισκογραφική καριέρα του Hell.

Αφού χώρισε με τον Thunders και τον Nolan, ο Hell, άρχισε να προχωράει στην κατεύθυνση του να φτιάξει ένα δικό του συγκρότημα, κάτι που πάντοτε ήθελε. Παρόλο που ο χωρισμός με τους Heartbreakers δεν ήταν τόσο πικρός όσο με τον Verlaine, ο Hell δήλωνε : "Ηταν μιά καλή εμπειρία για μένα, επειδή χωρίς αυτήν δε θα μπορούσα να φτιάξω αυτή την μπάντα" μιά μπάντα που θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει σαν προσωπικό του όχημα, για τις μουσικές του ίδες, μιά μπάντα που θα ακολουθούσε την εκκεντρική του συμπεριφορά.

OHell, μαζί με τον κιθαρίστα Robert Quine, ξεκίνησαν τους RICHARD HELL AND THE VOIDOIDS, στις αρχές του 1976. Ο τέως Wayne County και Electric Chairs, Marc Bell, που αργότερα θήτευσε και στους Ramones, ανέλαβε τα ντραμς, ενώ τη δεύτερη κιθάρα, πήρε ο Ivan Julian. Ο πρώτος τους δίσκος κυκλοφόρησε, ενώ μόλις είχε περάσει μήνας από τον σχηματισμό τους. Ήταν ένα EP με τρία κομμάτια τα Another World / Blank Generation / You Gotta Loose. Βγήκε στην Ork Records στην Αμερική και στη Stiff στην Αγγλία, με διαφορετικό εξώφυλλο. Το EP είχε σαν πρώτο σκοπό του να αποτελέσει ένα demo, προκειμένου να προσελκύσει τις μεγαλύτερες εταιρίες. Πραγματικά μετά την κυκλοφορία του, στα 1977 η μπάντα υπογράφει στην Sire για ένα άλ-

μπουμ. Ηχογραφήθηκε μέσα σε τρεις μήνες με τραγούδια του Hell από την εποχή των Television και των Heartbreakers. Υπήρχε ακόμα, μια διαφορετική βερσιόν του Love Comes in Spurts, από την εποχή των Neon Boys. Το LP περιείχε δέκα τραγούδια, ανάμεσά τους η διασκευή των Creedence Clearwater Revival, "Walking on the Water" και παραγωγός ήταν ο Richard Gottehrer. Κυκλοφόρησε τον Ιούνιο του 1977 στις ΕΠΑ και τον Οχτώβρη στη Βρετανία.

Ο Τύπος αντιμετώπισε πολύ θετικά το άλμπουμ, το δίδιο και το κοινό. (Νο 3 στο Ανεξάρτητο TOP του SOUNDS στις 8/10/77). Ανάλογη υποδοχή είχε το σινγκλ Blank Generation / Love Comes in Spurts και ένα ακόμα 12ιντσο, Liars Beware / Who Says / Love Comes in Spurts. Ο Richard Hell και οι Voidoids, κέρδισαν τόσο ευ-

νοικές κριτικές από τον Βρετανικό Τύπο, ώστε τον Οχτώβρη του 1977 σαπόρταραν τους Clash, για 21 μέρες, στη διάρκεια της White Riot τουρνέ τους, σ' ολόκληρη τη Βρετανία, μέχρι το Νοέμβρη. Ο Richard Hell και η Sire, απότυχαν όμως να συγκεντρωθούν στην επιτυχία του "Blank Generation" LP κι έτσι μέχρι το 1979, οπότε κυκλοφόρησε το σινγκλ The Kid With the Replaceable Head, στην Radar καμμία άλλη κυκλοφορία του γκρούπ δεν γήγεται στο εμπόριο.

Οι Voidoids, επέστρεψαν στην Αμερική μα η επιτυχία τους στα Νεοουρκέζικα κλαμπ, δεν μπόρεσε ν' απλωθεί σ' όλη τη χώρα. Πρόσφατα (1989), κυκλοφόρησε ένα ανεπίσημο 7" σινγκλ, ηχογραφημένο ζωντανά στο C.B.G.B. το 1978 με τίτλο "Into the Void of Hell" με τα κομμάτια I Wanna Be your Dog / You Gotta Loose / Walk on the Water

Eκείνη την εποχή (1978), ο Hell, ανακατεύθυνε σε μιά τανία Συμπρωταγωνίστησε στο φίλμ "Smithereens" την ιστορία ενός νεαρού κοριτσιού που ψάχνει την ταυτότητά της μέσα στο χάος της Νέας Υόρκης. Ο Hell υποδύθηκε ένα μουσικό που προσπαθεί να βρει χρήματα να πάει στην Καλιφόρνια να κάνει ένα δίσκο. Παρ' όλη τη μέτρια εμπορική επιτυχία, το φίλμ απέσπασε πολύ καλές κριτικές, όταν προβλήθηκε στο φεστιβάλ των Καννών

Μέχρι σήμερα το "Smithereens" είναι η μόνη ταινία του Hell και μάλλον δεν σκοπεύει να ασχοληθεί με τον κινηματογράφο. Μέχρι το 1982, τίποτε δεν είχε ακουστεί από την μεριά του Αμερικανού καλλιτέχνη. Τότε κυκλοφόρησε το δεύτερο άλμπουμ των Voidoids, "Destiny Street" στην εταιρία Line. Για μιά ακόμα φορά ο Hell βρέθηκε πίσω από το μπάσσο, ενώ ο Quine, ήταν το μονο original μέλος της σύνθεσης του γκρούπ. Συμπλήρωναν ο Fred Maher στα ντραμς και ο Naux στην δεύτερη κιθάρα. Αν και το LP περιείχε το σινγκλ του '79, The Kid With the Replaceable Head, δεν συνοδευόταν από 7ιντσο. Η μακρά περίοδος του Hell στην αφάνεια, δήλωνε πως ήταν έτοιμος

για ένα νέο ξεκίνημα. Στο δίσκο υπήρχαν τρεις διασκευές, το You Gotta Move των Kinks, το Going Going Gone του Dylan και το I Can Only Give You Everything του Van Morrison. Ακόμα περιείχε και μιά διαφορετική εκτέλεση του Time, παλιότερου κομματιού του γκρούπ, που ο Hell είχε πρωτοπαρουσιάσει με τους Neon Boys.

Οι Voidoids γύρισαν στην Αγγλία για να διαφημίσουν το δίσκο στα 1983 (οι Smiths έπαιξαν μαζί τους στις 21/2 στο Μάντσεστερ). Το "Destiny Street" δεν γνώρισε την επιτυχία του "Blank Generation" και δεν ενέπινευσε τον Hell, ή κάποια εταιρία να χάσουν χρόνο και χρήμα, προσπαθώντας να στήσουν την καριέρα του κι έκτοτε δεν υπήρξε καμμία επίσημη δισκογραφική παρουσία του Richrd Hell. Σήμερα δείχνει να έχει εξορκίσει την ανάγκη του να κάνει μουσική και εργάζεται σαν δημοσιογράφος στη Ν. Υόρκη. Η κασετοεταιρία ROIR κυκλοφόρησε μια χρονολογική ματιά στην καριέρα του Hell από μερικά demos των Heartbreakers, μέχρι το 1984, οπότε είχε ηχογραφήσει τρία νέα κομμάτια, τα I've Been Sleeping on it / Cruel Way To Go Down (διασκευή του Alan Toussaints) / The Hunter. Η κασέτα περιέχει ακόμα μιά διασκευή του I Live My Life του Fats Domino, ηχογραφημένη το 1979 και μιά live εκτέλεση του I Can Only Give You Everything στην Ατλάντα το 1983 κατά τη διάρκεια μιας διαφημιστικής τουρνέ για το "Destiny Street"

On Richard Hell, με δύο άλμπουμ και μερικά σίνγκλς, υπήρξε ένας από τους πατέρες του αμερικανικού new Wave και σίγουρα επηρέασε και την άλλη όχθη του Ατλαντικού. Ποτέ του, μάλλον δεν έγινε κατανοητός, ίσως γιατί έτσι ήταν η πάστα του. Η συμπεριφορά του πολλές φορές ήταν εγωιστική. Μα η φιγούρα του παραμένει αναλλοιώτη, γιατί θέλησε να βρει μόνος του την ουσία του πραγματικού rock 'n' roll.

MARCUS GILL

μετάφραση από το περιοδικό "Spiral Scratch"

Richard Hell

ENBATTÀ στη Βασική
Οκιττανική διάλεκτο ση-
μαίνει τον άνεμο που
προειδοποιεί γιά το ξέ-
σπασμα της καταιγί-
δας. Ο MARK ENBATTÀ
κατάγεται από Βάσκικη
οικογένεια και οι περισ-
σότεροι συγγενείς του,
που κατοικούν πέρα α-
πό τα Πυρηναία, δεν
γνωρίζουν καθόλου
γαλλικά. Παρ' ότι ο
Mark Lebat -όπως είναι
το πραγματικό του όνο-
μα- γεννήθηκε το 1954
κι έζησε τα πρώτα του
χρόνια στη Νότια Γαλ
λία, πάντα μέσα στο αί-
μα του κυλούσε το αίμα
της αμφισβήτησης, της
κοινωνικής δικαιοσύ-
νης και της επαναστα-
τικής αλλαγής, χαρα-
κτηριστικά της καταγω-
γής του. Από το 1967
που, σε ηλικία 14 χρο-
νών πήρε το πρώτο του
"τριπάκι" μεχρι που σχη-
μάτισε στις αρχές των

MARK "VET" ENBATTÀ

80's τους VIETNAM
VETERANS, ένα από τα
μελλοντικά επιδραστι-
κότερα συγκροτήματα
του rock'n'roll, ο ENBAT-

ΤΑ έπαιζε σε μικρά
γκρούπς, αλλά και μό-
νος του με την κιθάρα
του σε απεργίες, διαδη-
λώσεις, τραγουδώντας

τραγούδια διαμαρτυ-
ρίας. Η φωνή του έγινε
κλασσική στους αντιε-
ξουσιαστικούς χώρους.

Οι Vietnam Veterans, σήμερα δεν υπάρχουν. Και για να τα λέμε καλύτερα, ο Enbatta, συνεργάζεται πάντα με τον Martin Joyce και τον Lucas Trouble, με διάφορα ονόματα, που ακόμα διαχρονίζουν τη μουσική των Veterans, η οποία σίγουρα υπήρξε μοναδική σ' ένα ψυχεδελικό "ταξίδι" πολύ διαφορετικό από το σύνολο σχεδόν των νέων γκρουπές. Δεν είχε την έννοια της αναβίωσης των 60's, ήταν και είναι μά σύγχρονη τελετουργική μουσική, ένα μέσο να περάσεις στην άλλη πλευρά της συνείδησης. Κύριος υπεύθυνος, πάντα ο Mark Enbatta, χωρίς να παραγνωρίζεται η δημιουργικότητα των άλλων μελών του γκρουπ που ήταν οι Lucas Trouble (keyboards) Martin Joyce (ντραμς) Greg Jones (κιθάρα) και Angelo Jupp (μπάσο).

Θεωρήσαμε σωστό να βρούμε τον (διο τον Enbatta, μάς και παρότι ο Veterans είναι αρκετά γνωστοί στην Ελλάδα, κανένας δεν φρόντισε μέχρι σήμερα να παρουσιάσει εκτενέστερα τις απόψεις του Mark, αν και όπως θα δείτε παρακάτω, έχουν πολύ μεγαλύτερη αξία από πολλούς άλλους που κατά κόρο γεμίζουν στήλες περιοδικών, λέγοντας τη μία ανοησία πίσω από την άλλη. Γιά την τηλεφωνική επαφή, φρόντισε η PINOKIA, η οποία μίλησε γαλλικά με τον ENBATTΑ και συνέταξε στην ίδια γλώσσα τις ερωτήσεις που του στείλαμε. Το πακέτο των απαντήσεων έφτασε γρήγορα, δείχνοντας ότι η προσπάθειά μας άξιζε τον κόπο.

MMB: Mark, οι πληροφορίες γιά σένα λένε, ότι ξεκίνησες πολύ νωρίς τη φάση με τη μουσική, αλλά μέχρι το σχηματισμό των Vietnam Veterans, δεν έβγαλες δίσκο. Ποιά ήταν η λειτουργία σου μέσα από τη μουσική όλα αυτά τα 15 χρόνια;

ENBATTΑ: Αγόρασα την πρώτη κιθάρα μου, στα 1967 Λίγο αργότερα, άρχισα να παίζω με ένα rythm'n'blues συγκρότημα (μη με ρωτάς όνομα) στο στύλου Ottis Redding και του James Brown. Ήταν το καλο-

καίρι του 1968, που γίνονταν όλα αυτά και εγώ είχα μπει στα 15! Μετά τραγουδούσα σε μιά άλλη μπάντα με το όνομα Scars. Την εποχή εκείνη δεν κάπνιζα πολύ και η φωνή μου έμοιαζε σαν του Robert Plant! Στις αρχές των 70's, κυρίως έπαιζα ακουστική κιθάρα στους δρόμους κατά τη δάρκεια απεργιών Ενας φίλος μου, ονόματι Clovis, έπαιζε αρμόνικα και με συνόδευε στα φωνητικά. Κάπως έτσι ξεκίνησα να γράφω τραγούδια. Κυρίως πολιτικά τραγούδια. Το 1976, έφτιαξα ένα συγκρότημα με το όνομα Vietnam Veterans! Αυτό έγινε στη Λιούν. Το σχήμα δεν κράτησε πολύ καιρό και άρχισα να κάνω πρόβες με άλλες μπάντες, όπως οι Electric Callas και οι Marie et Les Garscons (αργότερα τους έκανε παραγωγή ο John Cale). Ετσι κι αλλιώς, δεν κόλλαγα στα σχήματα αυτά και άρχισα να παίζω σπίτι μου. Τότε γράφτηκαν και τα πρώτα κομμάτια των Vietnam Veterans (μιλάω για το 1978). Την εποχή εκείνη έγραφα σε διάφορα περιοδικά. Κυρίως σε θέματα πάνω στο rock'n'roll. Εγράφα για το Neosorkέζικο "Kicks" το "Big Beat" και πολλά άλλα. Στις αρχές της δεκαετίας του '80, συνάντησα τον Greg (Jones) που τον ήξερα κι ήταν φίλος μου από τα 60's. Μόλις είχε επιστρέψει από τη Νότιο Αφρική, όπου πέρασε όλη σχεδόν τη δεκαετία του '70. Από τότε που τον πρωτοσυνάντησα παίζαμε μαζί. Ο αδερφός του ήταν ντράμερ και ουσιαστικά έπαιξε στην αρχική σύνθεση των Veterans. Για να πω την αλήθεια, προτού ξαναφέρω με τον Greg, δεν είχα ποτέ μου σκεφτεί ότι θα μπορούσα να μπω στο στούντιο. Η απόλαυσή μου ήταν τα live και ζόύσα κυριολεκτικά για να είμαι πάνω στη σκηνή. Κι αυτό είναι σήμερα εκείνο που μου αρέσει να κάνω περισσότερο από κάθε τι!

MMB: Μέσα στον πρωστικό σου δίσκο "Hidden Passions", υπάρχουν έντονες αναφορές σε πολιτικά τραγούδια, όπως συμβαίνει και με το υλικό του γκρουπ. Ποιός είναι ο ρόλος της πολιτικής στην καθημερινή σου ζωή; Είσαι τελικά, όπως

λέγεται από πολλούς, ακτιβιστής;

ENBATTΑ: Πολιτική! Με ενδιαφέρει πάρα πολύ αυτό το θέμα. Άλλα παρόλο που είναι έτσι, δε νομίζω πως η πολιτική μπορεί να βοηθήσει να χτιστεί ο κόσμος στον οποίο ονειρεύομαι να ζήσω. Μερικοί που ανακατεύονται σε τέτοιου είδους πολιτικές δραστηριότητες, ίσως να μπορούσαν να βοηθούσαν στην καλυτέρευση της κατάστασης, δεν πιστεύω όμως ότι η ίδια η πολιτική, μπορεί να αλλάξει τον κόσμο. Ο σκοπός των πολιτικών είναι να βοηθάν τους ανθρώπους να ζουν με αρμόνια, παρά τα λάθη και τα μίση τους. Ετσι λοιπον χρειάζονται τους νόμους να διατάζουν τα κορμιά τους μπάτσους να εμποδίζουν τα κορμιά. Δεν πιστεύουν στην ατομικότητα των ανθρωπίνων πλασμάτων. Εκείνοι αποτελούν το "Λαό". Είναι σαν τη Βίβλο. "Δεν πρέπει να κάνεις ετούτο ή εκείνο. " Δε μ'ενδιαφέρει αν υπήρξε ο Χριστός, αλλά η ιδέα είναι διαχρονική: Αγάπη. Με την αγάπη οι άνθρωποι αλλάζουν η κοινωνία αλλάζει! Η Αγάπη αποτελεί την μοναδική απάντηση σε κάθε πρόβλημα. Πάντοτε υπήρξα Αναρχικός. Είμαι ακτιβιστής. Πολλές φορές, πηγαίνω να μιλήσω και σε δημόσιες συγκεντρώσεις. Μα το φτωχό μήνυμά μου είναι πάντα το ίδιο: Αγάπα τον εαυτό σου, αγάπα και τους άλλους. Όλα τα υπόλοιπα είναι λόγια. Δεν χρειάζομαι νόμους, απλά δεν θέλω να είμαι εγωιστής και φθονερός. Ετσι λύνονται όλες οι διαφορές. Οι πολιτικοί οικονομάνε τόσα χρήματα, ακριβώς επειδή οι άνθρωποι μισούνται μεταξύ τους. Εν τάξει εφόσον υπάρχει δημοκρατία, ανακατεύομαι στον αριστερό χώρο, γιατί η δεξιά είναι αδύνατον να θέλει να κάνει κάτι σωστό. Μα και πάλι είμαι πολύ επιφυλακτικός σχετικά με τους πολιτικούς. Προσπαθούν να τα βρουν μεταξύ τους για να κυριαρχούν σ'ένα σάπιο κό-

σμό. Κι εγώ θέλω αυτός ο κόσμος να ξεκαθαρίσει. Υποτίθεται πως η χώρα που ζω είναι δημοκρατική. Ισως είναι καλά που οι σοσιαλιστές είναι στην κυβέρνηση, μα δεν είναι αυτή η κοινωνία που ονειρεύομαι. Υπάρχουν μερικοί νόμοι που σου επιβάλλουν και τον τρόπο με τον οποίο θα κάνεις έρωτα! Δεν μπορείς να ζεις με δυό γυναίκες μαζί ή με δύο άντρες και να σε αναγνωρίζει ο νόμος. Η πολιτική, μπορεί να ασχοληθεί μονάχα με ευτελή πράγματα. Προσωπικά, ήδη έχω ζήσει σε μά κομμούνα, σ'ένα έρημο τόπο, κι άταν όσοι ζόύσαμε εκεί γυρίσαμε στην πραγματικότητα, σχεδόν φιλιάραμε. Ξέρω ότι ο καθένας

μπορεί να είναι ευτυχισμένος και αυτό τελικά είναι ο Παράδεισος. Οχι στον ουρανό, όπως λένε οι παπάδες, μα στην γη. Πιστέψτε με, μπορείνα γίνει! Μπορείτε να εμπιστευθείτε το ποτισμένο από ασιδ μυαλό μου! (πλάκα κάνω, απλά μιλάτε με κάποιον που σφύζει από αγάπη.)

MMB: Το άλμπουμ "Hidden Passions", για να γυρίσουμε στη μουσική, είναι περισσότερο ακουστικό, θάλεγα σε σχέση με τον βασικά ηλεκτρικό ήχο των Veterans. Εσύ τι προτιμάς;

ENBATTÀ: Ναι, μάλλον πρόκειται για διαφορετικές δουλειές. Το "Hidden Passions" είναι κάπως βαρύ και σκοτεινό, εξ αιτίας της τότε προσωπικής μου ζωής. Κάτι σαν το κομμάτι "Mother" του John Lennon. Ήταν ένα δικό μου ταξίδι και δεν ήθελα να ανακατέψω την μπάντα σ' αυτή μου την αναζήτηση. Τα κομμάτια, πάντοτε τα δουλεύω με την ακουστική μου κιθάρα. Και πολλές φορές το τελικό αποτέλεσμα ηχεί πολύ μακρινό σε σχέση με την ακουστική του πλευρά. Μου αρέσουν εξάλλου πολύ οι μπαλάντες. Πολύ συχνά σε κάποιον δίσκο ο ποιουδήποτε καλλιτέχνη, το τραγούδι που προσέχω περισσότερο είναι η μπαλά-

Νομίζω πως η μουσική πρέπει να ηχεί όπως η ζωή. Δε θα ήθελα να έπαιζα στους Napalm Death. Στη ζωή μου υπάρχουν κάποια αισθήματα. Δεν κοροιδεύω κανένα. Οι δίσκοι μου είναι τίμιοι. Ηχούν τον τρόπο που ζω. Είμαι πολύ γέρος για να παίζω παιχνιδάκια. Αν κάποιος δεν επικοινωνεί με τα τραγούδια μου, δε θα με πειράξει αν στραφεί σε άλλον καλλιτέχνη. Νομίζω πως η προσωπικότητά μου είναι καθαρή. Καθένας που μας έχει δει στη σκηνή μπορεί να το αντιληφθεί αυτό. Δεν πρόκειται για σώου, απλά, πρόκειται για τη ζωή και το θάνατο.

MMB: Πως φτιάχτηκαν οι Vietnam Veterans και γιατί προτιμήσατε αυτό το όνομα;

ENBATTÀ: Οπως είπα και πριν στα τέλη των 60's, έπαιζα μαζί με τον Greg. Οταν ξανασυναντήθηκαμε αμέσως κυttάξαμε πως θα φτιάχναμε ένα νέο συγκρότημα. Στο μαγαζί μου, συνάντησα και τον Αngelio (Jupp). Επαιζε παλιά με τους Snipers (το γκρούπ του Antoine των διάσημων Dogs). Δοκιμάσαμε εννιά διαφορετικούς ντράμερ τρείς απ' αυτούς συμμετέχουν στο πρώτο μας LP! Τελικά ο Martin (Joyce), αποδείχτηκε ο ντράμερ. Κατά τη γνώμη μου, ο καλύτερος στον κόσμο ο Lucas (Trouble), έπαιζε με τους Tango Luger. Ήδη είχε την πείρα μερικών δίσκων και τον συνάντησα σε ένα κονσέρτο που διοργάνωσα το 1982. Ενώθηκε μαζί μας, αμέσως μετά την πρώτη κασέτα και το πρώτο κονσέρτο που κάναμε. Όσο γιά το όνομα. Ήταν το όνομα της προτηγούμενης, όπως είπα, μπάντας μου. Ετσι κι αλλιώς έπρεπε να βρούμε ένα όνομα! Μάλλον για μας σήμανε τους ανθρώπους που δουλεύουν για λογαριασμό άλλων και τελικά δεν κερδίζουν απολύτως τίποτα. Είναι πολύ δύσκολο να διαλέξεις όνομα για συγκρότημα. Αυτό που παίζω με το

νέο σχήμα του γκρούπ, ακόμα δεν έρω το όνομα που θα χρησιμοποιήσουμε και δεν κάνω πλάκα!

MMB: Οι Vietnam Veterans, παρότι στην Ευρώπη έχουν άριστη φήμη στους underground κύκλους, είναι γεγονός ότι στην Αμερική δεν τα πήγαν καλά.

ENBATTÀ: Ναι είναι αλήθεια, ποτέ δεν πήγαμε στις ΕΠΑ. Πριν από αρκετά χρόνια, όταν βρισκόμασταν στην εταιρία Lolita, o Greg Shaw ήρθε να με βρει στο Παρίσι. Βάλαμε μπροστά την κυκλοφορία ενός άλμπουμ για τη Voxx, αλλά το σταμάτησαν, επειδή αντέδρασε τη Lolita. Είδα τον Rodney Bigenheimer τον πλέον διάσημο D.J. του Λος Αντζελες και μου είπε πως παίζει συχνά τη μουσική μας. Άλλα και φίλοι στην Αμερική, μου λένε ότι οι Veterans, ακούγονται συχνά από το ραδιόφωνο. Αυτά είναι και όσα έρω για μας στην άλλη όχθη. Παρόλο που δεν πάιξαμε πολλά κονσέρτα με τους Vets, όλα έγιναν στην Ευρώπη. Ελπίζω ότι με το νέο γκρούπ θα πάμε για μάτια στην Αμερική.

MMB: Το μουσικό ιδίωμα που χρησιμοποίησαν οι Veterans, είναι μοναδικό, αν κρίνουμε αντικειμενικά την προσφορά τους στη δεκαετία του 80. Μα εσύ, αναμφίβολα είσαι ο δημιουργός του. Πώς εμπνέεσαι;

ENBATTÀ: Ναι, δουλεύω σχεδόν ολόκληρο το υλικό του γκρούπ. Μου αρέσουν πολλά είδη μουσικής για να πω από ποιό ακριβώς εμπνέομαι και πάρινα ίδεες. Από πολύ νέος ακούω rock'n'roll. Στις αρχές των 60's, αγόρασα το πρώτο μου 45άρι. Η πρώτη μεγάλη αγάπη μου ήταν οi Them. Έχω ακόμα αυτό το EP και είναι ότι ακριβώς μου αρέσει. Αίσθημα, ψυχή, τραγικότητα. Καθόλου μυστήριο. Ξετρέλαθηκα με τους Beatles, τους Stones, τους Kinks, τους Animals, τον Dylan, όπως τόσοι και τόσοι νέοι στην πρόπροπερασμένη δεκαετία. Αργότερα το γύρισα στο rock'n'roll των fifties και το Doo Wop. Πριν από τα τέλη των 60's, αγνοούσα τα πάντα για τους καλλιτέχνες

των 50's. Δεν τους άκουγαν στην Γαλλία. Οπως και τους Beatles, που ποτέ δεν τα κατάφεραν εδώ. Έχω χιλιάδες δίσκους στο σπίτι μου και ανάμεσά τους πολλοί που εκπλήσσουν οσους με επισκέπτονται. Υπάρχουν δίσκοι από το 50 μέχρι το 90 και το μόνο που μπορώ να πω, είναι πως θα μου ήταν αδύνατο να φτιάξω μιά λίστα με τους δέκα αγαπημένους μου καλλιτέχνες. Εντάξει ο Dylan και ο Lennon, λόγω των στίχων τους. Το ίδιο κι ο Jaques Brel. Και ο Ray Charles! Και ντουζίνες από άλλους. Μα νομίζω πως όλα έχουν μπλεχτεί μέσα στο μυαλό μου. Θεέ μου! Ξέχασα τον McGuinn!!!

MMB: Τα περισσότερα άλμπουμ σας, κυκλοφορούν πά από την Music Maniac, μιά γερμανική εταιρία. Υπάρχει κάποιος συγκεκριμένος λόγος που την προτιμάς;

ENBATTÀ: Εκτός από τα δύο πρώτα άλμπουμ, όλο το υπόλοιπο υλικό βγαίνει, όντως στην Music Maniac. Και τώρα ξανακυκλοφόρησαν και το πρώτο μας. Ο λόγος είναι πως ο Hans Kasteloo είναι φίλος μου. Στην αρχή, ούτε καν ήξερε ότι είμαι τραγουδιστής. Απλά συζητούσαμε για δίσκους κυρίως της εποχής του '60. Είναι νονός του John Winston, του μικρότερου γιου μου. Πάμε συχνά μαζί για ψάρεμα στην Ολλανδία. Ο Hans, παρόλο που ζει στην Γερμανία, είναι Ολλανδός. Ο Vic που τον βοηθά, είναι Αμερικανός. Οχι απλά συνεργάτης, αλλά φίλος με όλη τη σημασία της λέξης. Ο Hans, είδε πως μας φέρθηκε η Lolita και αποφάσισε να ξεκινήσει μιά εταιρία για μας. Ετσι γεννήθηκε η Music Maniac, σε ένα γερμανικό ρεστοράν που παίζαμε τρία κονσέρτα. Είναι η καλύτερη εταιρία, ακριβώς επειδή κυκλοφορεί μόνο ότι αρέσει στα παιδιά που την έχουν. Ακόμα κι αν δεν πουλάει. Αυτός ο άνθρωπος, ο Hans, δείχνει να με καταλαβαίνει απόλυτα.

MMB: Εκτός από σας, τους Dogs, τους Les Thugs και λίγους ακόμα, δεν είναι πολλά πράγματα γνωστά για την ανεξάρτητη σκηνή στη Γαλλία. Υπάρχει

ντα που περιέχει. Πάντως μ' αρέσουν και αρκετά πολύ γρήγορα τραγούδια, μα σίγουρα δεν είναι το ίδιο. Μ' ενδιαφέρουν πολύ οι στίχοι και όταν παίζονται γρήγορα δεν μπορείς να τους καταλάβεις εύκολα. Νομίζω πως γράφω καλύτερες μπαλάντες απ' ότι γρήγορα κομμάτια. Ισως να κάνω και λάθος. Και τέλος πάντων τα πράγματα είναι πολύ διαφορετικά όταν βρίσκεσαι στη σκηνή. Ενα πράγμα έχω να πω: Ακόμα και οι Ramones, που στην πρώτη τους φάση μ' αρέσουν περισσότερο, έγραψαν αργά κομμάτια! Οι speed μπάντες είναι απάτη.

**τελικά χώρος γι'αυτήν
και τι προβλήματα
αντιμετωπίζετε;**

ENBATT. Υπάρχουν πολλές μπάντες στην Γαλλία. Πολλές από αυτές είναι εκείνες που εγώ τις ονομάζω "εθνικές". Το μόνο που θέλουν είναι να τραγουδούν στα γαλλικά, μόνο γιά το γαλλικό ακροατήριο. Για μένα είναι φασίστες. Νομίζουν ότι ανήκουν στην αριστερά, αλλά πιστεύουν σε έννοιες όπως "πατρίδα", (**κάνει λογοπαίγνιο με τη λέξη country, γράφοντάς την KKCountry), ή "σημαία" και όλες αυτές τις αηδίες. Το rock'n'roll δεν έχει σύνορα. Κι αυτό ξεκίνησε με τον Elvis, όταν προσπαθούσε να τραγουδήσει σαν μαύρο. Την ημέρα εκείνη του '54, έπαψαν να υπάρχουν σύνορα. Αυτοί οι μαλάκες θέλουν καινούργια. Τους μισώ. Οι περισσότεροι, αυτονομάζονται punk μπάντες.

Ο αγαπημένος μου Γάλλος καλλιτέχνης, είναι ο Johan Asherton. Μου αρέσουν και οι Dogs. Δεν είμαι όμως, σε θέση να πω πολλά πράγματα γι'αυτή τη χώρα, επειδή, όσον αφορά το rock δεν κάνω και πολλά εδώ. Απλά έρωτα ότι σχεδόν κανένας δεν θέλει να παίζει, γιατί οι γάλλοι promoters, πληρώνουν ψίχουλα. Οι περισσότερες μπάντες, ούτε αφίσες δεν μπορούν να βγάλουν και παίζουν γιά το τίποτα, μπροστά σε μερικές δεκάδες ανθρώπους. Ποτέ δεν παίζω στη Γαλλία. Κάθε φορά που οι Veterans δίνουν μιά συναυλία, το μέρος είναι

πάντα γεμάτο. Κολλάμε εκαποντάδες από όμορφα σχεδιασμένες αφίσες γιά διαφήμιση. Ολοι περνάνε καλά. Άλλα για να το κάνεις αυτό, χρειάζονται χρήματα και όταν οι promoters δεν πληρώνουν, η μπάντα είναι καταδικασμένη να σβήσει. Όλα αυτά συμβαίνουν εδώ. Οι περισσότερες ανεξάρτητες εταιρίες υπογράφουν συνεργασία με μεγαλύτερες και στο τέλος πνίγονται, παρασύροντας τους πάντες μαζί τους. Λίγα συγκροτήματα πουλάνε όπως οι Mano Negra, ή οι Noi Desir Οι υπόλοιποι χάνονται. Κι αυτό με αρρωστάνει. Παρακάτω, παρακαλώ!

MMB: Εκτός από τη μουσική, με τι άλλο ασχολείσαι στη ζωή σου;

ENBATT: Με τι ασχολούμαι; Με πολλά πράγματα! Στην πόλη που ζω έχω ένα δισκάδικο στο οποίο πουλάω μόνο rock δίσκους. Κάνω ακόμα και μιά άλλη δουλειά. Εχω ειδικευτεί στην φροντίδα των κωφαλάλων δουλεύω μαζί τους 4 ώρες την ημέρα και από κει ουσιαστικά κερδίζω τα χρήματα για να ζω. Πέρασα από διάφορα πανεπιστήμια. Από φιλοσοφία μέχρι ιατρική. Μιά δουλειά, που θεωρώ αξιπρεπή. Σκέψου, ένας τύπος σαν και μένα, με μακριά μαλλιά και παράξενα ρούχα! Πρέπει να είμαι ένας πολύ ψυχεδελικός γιατρός! Πέντε ώρες την μέρα τις περνών στο δισκάδικό μου. Τις νύχτες κάνουμε πρόβες, ή γράφω τραγούδια. Είμαι και φαντικός ψαράς. Δε χάνω τον καιρό μου, είμαι πάντα πολύ απασχολημένος. Βέβαια δεν έχω ποτέ πολλά λεφτά, μα είμαι ευτυχισμένος, επειδή κάνω όλα όσα έχω ονειρευτεί πραγματικότητα.

MMB: Εχουν περάσει σχεδόν δέκα χρόνια που δουλεύεις με τους Trouble, Jupp, Joyce και Jones. Τι έχεις να πεις γι'αυτούς που σίγουρα μαζί σου αποτέλεσαν τους Vietnam Veterans, άσχετα αν εσύ έγραφες το υλικό.

ENBATT. Αυτό είναι αναμφισβήτητο!

Ακόμα δουλεύω με τον Lucas και τον Martin. Εμείς γράφαμε και τους δίσκους. Ο Angelo και ο Greg, έπαιζαν μαζί μας μόνο στα κονσέρτα. Σήμερα ο Angelo παίζει κιθάρα σε μιά μπάντα, τους Yellow Stone. Ο Greg σταμάτησε τα πάντα. Ο γιός του έχει συγκρότημα. Ο Greg έκανε τον γιό του όταν ήταν πολύ μικρός. Το μόνο που μπορώ να πω εγώ, είναι ότι αγαπάμε ο ένας τον άλλο. Είμαστε πολύ διαφορετικές προσωπικότητες, αλλά η σχέση μας είναι μοναδική και σπουδαία. Βρίσκομαστε ακόμα όλοι μαζί αλλά είχαμε αποφασίσιμε να διαλύσουμε ένα χρόνο πριν το κάνουμε τελικά. Ετοι τα πάντα είναι O.K. Απλά θεωρήσαμε καλό να σταματήσουμε στην καλύτερη φάση μας. Ο Martin, ο Lucas κι εγώ, τα βρίσκουμε περισσότερο μεταξύ μας. Το έρωτα ότι και ο νέος μας κιθαρίστας είναι φτιαγμένος για το γκρούπ μας. Τον συνάντησα πριν από 15 χρόνια και ήξερα πάντοτε ότι ήταν ο σωστός άνθρωπος για μας. Ο Charly έπαιζε σε ένα άλλο γκρούπ Ετοι ήμουν αναγκασμένος να τον περιμένων! Τώρα είναι μέλος του νέου μας συγκροτήματος. Οπως και μπασίστας που έπαιζε στο γκρούπ του Lucas τους Temple Gates. Ο Lucas δεν είναι junkie πα. Ο Martin είναι ακόμα τρελαμένος. Ολα, για όλους πάνε μιά χαρά. Τους αγαπώ. Είναι αδύνατο να μείνω με κάποιον που δεν είναι μέρος του δικού μου trip. Ο Angelo και ο Greg ήταν στο trip των Vietnam Veterans. Τώρα κάτι καινούργιο ξεκινάει.

MMB: Τι είναι ο Mark Enbatta. Πως σκέφτεσαι τον εαυτό σου.

ENBATT: Ποιός είμαι; Ενας απλός άνθρωπος σαν και σας. Προσπαθώ να αποφύγω τις μασκαράτες. Είμαι νέος και γέρος. Στα 18 μου χρόνια θεώρησα πως ήμουν πολύ γέρος και αποφάσισα να ΖΗΣΩ. Διδάχτηκα από τους ανθρώπους, τη μουσική, τα βιβλία και το LSD. Νομίζω πως είμαι ελεύθερος. Δεν ακολουθώ καμμία τάση. Γενικά, δεν ακολουθώ! Μερικοί με μισούν επειδή δεν μπορούν να πουν ψέματα για το πρόσωπό μου. Είμαι πολύ τίμιος στις ίδεες μου. (Πρέπει να είσαι τίμιος για

να ζεις πέρα από το νόμο Bob Dylan). Είμαι δυνατός και συνάμα αδύναμος. Αγαπώ τους πάντες, κυρίως τους εχθρούς μου. Εχω δυό παιδιά και το μόνο που θέλω είναι να ζήσουν ελεύθερα κι ευτυχισμένα σε ένα όμορφο κόσμο. Αγαπώ και τα κορίτσια. Λίγο παραπάνω ίσως απότι θάπρεπε, αλλά τέλος πάντων! Είμαι κακός κιθαρίστας, αλλά καλύτερος από πολλούς άλλους (χα, χα, χα). Δε θέλω να γεράσω. Νομίζω ότι είμαι λιγάκι περήφανος για τον εαυτό μου, αλλά αυτό συμβαίνει μάλλον επειδή πιστεύω πολύ στις ίδεες μου, μα δε θα μπορούσα να κάνω διαφορετικά. Είμαι παιδί σαν και σας. Ο καθένας είναι παιδί. Για όλη του τη ζωή!

MMB: Και μια τελευταία ερώτηση. Ποιά είναι τα σχέδια σου για το μέλλον;

ENBATT: Το μέλλον είναι το σήμερα. Ήδη υπάρχουν οι νέοι Veterans. Εχουμε ηχογραφήσει και ένα άλμπουμ με τίτλο "And The Bell Rolls On". Εχουμε δώσει συναυλίες και πίστεψέ με, τα καταφέρνουμε καλύτερα από ποτέ. Μη νομίζεις ότι έχει διαφοροποιηθεί ο ήχος μας και πολύ. Υπάρχει μάλλον περισσότερη ενέργεια. Ακόμα δεν έχουμε διαλέξει όνομα. Είμαστε το συγκρότημα χωρίς όνομα.. Με το όνομα Smiling Droopies έκανα μερικές ηχογραφήσεις και στην παραγωγή αυτή έχουν ανακατευτεί κι άλλοι δυό τραγουδιστές. Σε ένα κομμάτι παίζουν και οι Droogs. Είναι ένα ακουστικό άλμπουμ γεμάτο μπαλλάντες και ακόμα δεν έρωταν θα βγει από την Music Maniac. Πάντως στο μέλλον θα ασχοληθούμε περισσότερο με τα κονσέρτα. Στ' αλήθεια θα ήθελα να παίξω και στην Ελλάδα και ελπίζω να το κάνω κάποια μέρα, όποιο κι αν είναι το όνομά μας The Curanderos; The Late Veterans; The Next-Peace Veterans; Ποιός ξέρει; Πάντως, σίγουρα όχι εγώ! Αλλά, μετά από τρία χρόνια ηχογραφήσεων θέλω να βγω στο σανίδι. Χρειάζομαι το κοινό. Χρειάζομαι εσάς! Χρειάζομαι αγάπη!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΑΝΑΡΑΣ
ΦΡΟΝΤΙΔΑ ΣΤΑ
ΓΑΛΛΙΚΑ: ΠΙΝΟΚΙΑ

Συνέντευξη στον Γιάννη Καστανάρα

16 days

Ακούγοντας την ατμοσφαιρική λειτουργία του "Escape" και τους ρυθμικούς μελαγχολικούς αναβρασμούς του "Heartbeat" αναρωτιέμαι, τι χρειάζεται παραπάνω ένα συγκρότημα γιά να ακουστεί σε περισσότερο κόσμο. Μιά προσγειωμένη ρεαλιστική άποψη θα ομολογούσε ότι τα πάντα εξαρτώνται από τις χρμ. Δημόσιες Σχέσεις και τις γνωριμίες. Μόνο που οι 16 DAYS, δημιουργία του πρώτου μεταρυπικού κύματος στα τέλη του 1985, τόσα χρόνια παραμένουν στην αφάνεια, μάλλον συνειδητά, αφού προτιμούν να παραμένουν στο "περιθώριο" της σκηνής, ακριβώς γιατί δεν έχουν ανάγκη να γλύψουν το χέρι κανενάς. Ο ΣΠΥΡΟΣ ΤΡΟΥΣΣΑΣ (μπάσο, φωνητικά), ο ΓΙΩΡΓΟΣ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ (ντραμς, φωνή) και ο ΑΡΗΣ ΖΑΡΑΚΑΣ (κιθάρα, φωνή), μετά από τόσα χρόνια προσωπικού φαξίματος, λίγων σχετικά, συναυλιών με δύο εμφανίσεις το Δεκέμβρη του 1988 στο ΡΟΔΟΝ με τον Robyn Hitchcock, κρίνουν ότι έφτασε η κατάλληλη στιγμή να περάσουν στην αντεπίθεση. Και αυτή προβλέπεται αστραπαία, μιά και ήδη ετοιμάζονται να ηχογραφήσουν ένα μίνι άλμπουμ στη Wipe Out, που θα κυκλοφορήσει στα τέλη της χρονιάς και σκοπεύουν να πρωθήσουν τα live τους όσο το δυνατό σε μεγαλύτερο βαθμό.

Οι 16 DAYS, έχουν ολοκληρώσει έναν κύκλο και τώρα περνούν σε μιά φάση προσαρμογής των παλιών κομματιών τους στα καινούργια ακούσματα και επιρροές που αναδύονται μέσα από το post punk εγγλέζικο κίνημα και που πραγματικά το ελληνικό γκρούπ έχει εντρυφήσει και κυριολεκτικά ρουφήξει. Υπάρχουν μερικοί λόγοι που οι 16 DAYS, μπορούν να θεωρούνται μοναδικοί πέρα από το γεγονός ότι το στυλ της μουσικής τους είναι ελάχιστα διαδεδόμενο ανάμεσα στα ντόπια συγκροτήματα που ως επί το πλείστον αγαπούν τις garage, η h/c φόρμες.

Η συνάντησή μου με τους δύο από τους τρεις, έγινε σε μιά πολεμικά φιλική ατμόσφαιρα και τελικά κατάφερα με χίλια βάσανα, ανάμεσα σε γέλια και πλάκες, να αποκρυπτογραφήσω και να καταγράψω μία συζήτηση που καλεί την ιστορία να λάβει τη θέση γιά να αντιμετωπίσει την επικείμενα λαίλαπα των 16 DAYS.

MMB: Το πρώτο πράγμα που θα ήθελα να ρωτήσω τους 16 DAYS, είναι, μετά από κοντά πέντε χρόνια ύπαρξης, ποιά είναι η άποψή τους γιά το ίδιο το συγκρότημα και γιά το κοινό σας;

Σπύρος Αυτή η ερώτηση θα μπορούσε να απαντηθεί από διάφορες πλευρές. Δηλαδή, από τη μιά είναι η επαφή με άτομα που δεν τα ξέρεις, και η άλλη με άτομα που τα γνωρίζεις καλά. Δυστυχώς, γιά διάφορους παράγοντες που ίσως μας δοθεί η ευκαιρία να τους αναλύσουμε παρακάτω, δεν έχουμε γίνει ιδιαίτερα γνωστοί και πιθανότατα να μη γίνονται ποτέ. Εχουμε κάποιο πρόβλημα επαφής με μεγαλύτερο κοινό. Ας πούμε, κάναμε μερικές συναυλίες, πέρισσα μας έτυχαν διάφορες αναποδιές, αναβληθήκανε κάποιες εμφανίσεις στο ΑΝ, λόγω των επισοδείων στα Εξάρχεια και μείναμε τελικά, εκεί που σταματήσαμε πριν από ένα χρόνο. Φέτος ξεκινήσαμε περισσότερο αισιόδοξα, ελπίζουμε πως τα πράγματα θα πάνε καλύτερα και σκοπεύουμε να δώσουμε αρκετές συναυλίες. Αμέσως σχέδιό μας, είναι να γράψουμε στο στούντιο και από κει και πέρα, ανοίγονται οι προοπτικές μας. Με το να υπάρχει ένας δίσκος μας στα μαγαζιά, αυτό σίγουρα είναι κάτι που θα δώσει μεγαλύτερη προβολή στους 16 DAYS.

MMB: Απ'ότι μου είχες πει πρόκειται να κυκλοφορήσει ένα μινι LP ..

Σπύρος Ναι, και θα περιλαμβάνει, μάλλον 7 κομμάτια. Θα βγει γιά λογαριασμό της Wipe Out, με καλές συνθήκες, δύον αφορά τη συννεφήση που κάναμε με την εταιρία. Θα μοιράσουμε τα πάντα, από τα έξοδα μέχρι τα έσοδα, αν υπάρ-

χουν ήταν η καλύτερη πρόταση που μπορέσαμε να έχουμε και ήθελαμε σε επαφή με το Γρηγόρη το Βάιο, δεν έχουμε υπογράψει χαρτιά και ούτε θα υπογράψουμε. Υπάρχει αμοιβαία εμπιστοσύνη και σίγουρα δεν θα υπάρξει πρόβλημα. Πρώτα πρέπει να γράψουμε, να δούμε το αποτελεσμα, τι διορθώσεις θάχουμε να κάνουμε και πιστεύουμε ότι μέσα στο Δεκέμβρη θα υπάρχει στα μαγαζιά.

MMB: Εχετε σκεφτεί κάποιο πιθανό τίτλο, ή τι κομμάτια θα περιλαμβάνει;

Σπύρος Θα υπάρχουν τραγούδια παλιά. Οταν λέμε παλιά, εννοούμε πριν ενάμιση, δύο χρόνια, τα οποία όμως είναι ταυτισμένα μαζί μας, τα αγαπάμε και θέλουμε οπωσδήποτε να περάσουν στο βινύλιο. Εχουμε και δύο νέα, αλλά αυτό εξαρτάται από το στούντιο και τι θα γίνει τελικά. Δεν θα έχουμε διασκευές, τις κρατάμε γιά τα live.

MMB: Παρόλο που ακόμα οι 16 DAYS, ακόμα δεν έχουν συναντήσει την αναγνώριση που αξίζουν, το μουσικό ιδίωμα που παίζετε σε σχέση με το rock, δεν "κυκλοφορεί" ανάμεσα σε άλλες μπάντες. Μιλήστε μου γιά τη μουσική σας. Ποιά είναι η θέση σας γιά τη μουσική γενικώτερα;

Σπύρος Πρώτα-πρώτα, ακούμε διαφορετικά είδη ο καθένας και έτσι υπάρχει ευρύτητα ακουσμάτων μέσα στους 16 DAYS. Σίγουρα υπάρχουν κοινά στοιχεία που συγκλίνουν περισσότερο, ή καλύτερα έχουν να κάνουν κατά ένα 90% με τη βρετανική σκηνή και κυρίως με την μεταπάνκ, την και post punk λεγόμενη. Υπάρχουν και ακούσματα ευρωπαϊκά και μά σκέψη να περάσουμε σε κάποια κομμάτια μας συνθεσάισερ, κάτι

που είναι τόλμημα επειδή έχουμε αποφασίσει, προς το παρόν να παραμείνουμε τρίο, και δεν θα τα έχουμε στις ζωντανές εμφανίσεις μας. Άλλα και πάλι υπάρχει η πιθανότητα κάποιος φίλος να μας βοηθά στις συναυλίες.

MMB: Εσύ Σπύρο, έχεις παίξει και παλιότερα σε πάνκ μπάντες όπως οι Teenage Dolls ή οι Anarchy Soldiers.

Σίγουρα την εποχή εκείνη υπήρχαν αρκετά κλάμπς, τώρα ελάχιστα. Τι έβλεπες τότε σαν μέλος γκρούπ και τι βλέπεις τώρα;

Σπύρος Χωρίς να θέλω να φανώ απαισιόδοξος, ή τίποτε άλλο, νομίζω πως η έκφραση "κάθε πέρσι και καλύτερα" που χρησιμοποιούμε, είναι αληθινή, οσον αφορά την ελληνική ροκ σκηνή που ουσιαστικά λειτουργεί μόνο στην Αθήνα, γιατί για επαρχία δε συζητάμε. Το κύριο πάντα πρόβλημα, είναι ότι δεν υπάρχουν χώροι. Μόνος χώρος το Αν πες και το Rock Palais κι από κει και πέρα το... χάος. Γιά το ΡΟΔΟΝ οι συνθήκες θα πρέπει να είναι εκπληκτικά ευνοϊκές γιά το γκρούπ, να έχεις τεράστες γνωριμίες έχουμε μα δεν τις χρησιμοποιούμε (γέλια) και όλα αυτά μιλώντας γιά το σήμερα. Πριν από χρόνια τα πράγματα ήταν διαφορετικά και καλύτερα. Υπήρχαν πέντε-έξη κλαμπς, γύρω από

το κέντρο και εβδομαδιαία γίνονταν και 10 συναυλίες σε διάφορους χώρους. Ετσι σου δινόταν η δυνατότητα, τη Δευτέρα να παίζεις τη μουσική σου στο ένα μέρος και την Παρασκευή στο άλλο, ενώ ενδιάμεσα έβλεπες και όσα γκρούπ σου άρεσαν Σε μιά βδομάδα μπορεί να έπαιζες τρία live, πράγμα πολύ σημαντικό, γιατί ερχόσουν σε επαφή με περισσότερο κόσμο. Γιά να ξανάρθουμε στο σήμερα, υπάρχουν τα MME, που είναι από αδιάφορα μέχρι αρνητικά, γιατί σε καμμιά περίπτωση δε θα σε δεχτούν αν δεν γίνεις κάποιος, ή έστω, αν δεν έχεις προοπτικές να γίνεις κάποιος κι έτσι αυτόματα, όταν πρωτοβγαίνεις κι εμείς σε πέντε χρόνια έχουμε φάει πολλές φορές τα μούτρα μας να μην έχεις από που να πιαστείς.

Γιώργος Αν θες προβλήματα, αντιμετωπίζουμε όσα και οι άλλες μπάντες, απλά έχουμε υπέρ μας την ύπαρξη ενός στούντιο που προβάρουμε το υλικό μας, κάτι πολύ σημαντικό. Ομως απ'την άλλη, είναι δύσκολο να γράψεις, ακόμα και demo. Θα πρέπει να έχουν προηγηθεί αρκετές πρόβες κι αν δεν έχεις δικό σου χώρο, υπάρχουν πολύ περισσότερα έξοδα, που πολλές φορές είναι δυσβάσταχτα. Επειτα υπάρχουν και οι σίχοι ποι λόγω του ότι είναι, στα περισσότερα γκρούπς, ξενόφωνοι, μοιραία κάπου χάνεις, αλλά έτσι μας βγαί-

νουν κι αυτό κάνουμε.

MMB: Μιλήστε λίγο γιά τα κομμάτια σας.

Σπύρος Α, μα είναι υπέροχα!

Γιώργος Ιδιαίτερα σ'εκείνα που παίζω ντράμφ

Σπύρος Οι σίχοι μας έχουν να κάνουν σε πρώτη φάση, με καθημερινές καταστάσεις που συντάμε και έχουν να κάνουν με την αντιμετώπιση του "περιθωρίου" αν μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε αυτή την έκφραση, δηλαδή όλων μας. Άλλοι μιλάνε γιά διάφορες καταστάσεις που φανταζόμαστε, ή που θα θέλαμε να μπορούσαμε να κάνουμε πραγματικότητα, διάφορα που συναντήσαμε ή θα θέλαμε να συναντήσουμε.

Γιώργος Sex, Video και Teenage Dolls!

MMB: Ωραία γιά τους σίχοις, μα υπάρχει και η μουσική.

Σπύρος Που είναι μοναδική. Μπορεί αυτό να φαίνεται σαν υπερβολή, αλλά κάπου το πιστεύω. Εννοώ, αναφορικά με την Αθηναϊκή σκηνή, που ή θα υπάρχουν γκρούπς που θα είναι πανκ, ή θα υπάρχουν τα γκαράζ, ή θα είναι τελείως ποπ. Ενα συγκρότημα δηλαδή που έχει να κάνει με τα βρετανικά μεταπάν δεν υφίσταται. Εδώ έγκειται η μοναδικότητα των 16 DAYS. Πέρα από τις επιρροές του καθενός, μαζεύμαστε στο στούντιο, κάποιος έχει τη βασική ιδέα

και πάνω της δουλεύουμε το κομμάτι. Μπορεί κάποιο τραγούδι, βέβαια να γραφτεί εξ ολοκλήρου από έναν μα η τελική επεξεργασία γίνεται. Από τη στιγμή που κάποιο τραγούδι, το φέρει, φερεπίεν ο Δημήτρης, σ'εμένα και το Γιώργο, εννοείται ότι η ιδέα του παραμένει, απλά προσπαθούμε να το εξελίξουμε κα να το διορθώσουμε.

MMB: Πώς και σεις δεν αποφασίζετε να παρουσιάσετε κάτι από την αμερικανική σκηνή, που σίγουρα πρωθεί και μερικές νέες ιδέες, πέρα από τα γκαράζ και τις αναμνήσεις των 60's. Δεν σας αρέσει;

Γιώργος: Αστειεύεσα; Τώρα που μας έκλεψαν και την Ολυμπιάδα; Εγώ ούτε Coca Cola δε βάζω στο στόμα μου!

Σπύρος Δεν είναι πως δε μας αρέσει, απλά εμείς μεγαλώσαμε ακούγοντας την βρετανική post punk μουσική, που παρουσίασε μερικές καταπληκτικές δημιουργίες και συγκροτήματα και ήταν αδύνατο να μη μας επηρεάσει τη στιγμή που θέλαμε να παίξουμε σε κάποιο συγκρότημα. Έχουμε και είχαμε μιά ιδιαίτερη σχέση με το Steve Lake και τους Zounds και θα έχουμε και μελλοντικά, και αυτό έχει να κάνει με το ότι από το ξεκίνημά τους ήταν ένα πρωτόγονο γκρούπ που λειτούργησε στην Αγγλία και μεις βρήκαμε μιά ταύτιση. Μετά ήταν η όλη πρωταρχία τους, το τούλιγμα των δίσκων τους και φυσικά τα φοβερά κομμάτια τους το "Subvert" το παίζουμε πάντα και είναι μοναδικό και διαχρονικό.

Γιώργος Μαζί με το γεγονός πως πέρασαν από δύο παραδοσιακές ιστορίες, την Crass και την Rough Trade.

MMB: Τελικά, γιατί μένετε στην αφάνεια, αφού υπάρχουν τόσες ιδέες και κομμάτια;

Σπύρος Σε ένα πολύ μεγάλο ποσοστό, αυτό οφείλεται γιατί δεν ήταν κατάλληλες οι συγκρίσεις γιά κάποιο δίσκο και επειδή όλα αυτά τα 5 χρόνια έχουμε αλλάξει πολύ στον τρόπο σκέψης και αντιμετωπίζουμε διαφορετικά σήμερα μιά κατάσταση Μείναμε τελικά στη γωνία, γιατί δεν χρησιμοποιήσαμε

τις γνωριμίες μας, συνειδητά, ώστε να περάσουμε στις μπροστινές σελίδες κάποιου περιοδικού. Όλο αυτό τον καιρό, είναι ζήτημα αν έχουμε μπει σε δυό τρία περιοδικά, ενώ υπάρχουν αρκετά φανζίν. Ασε που, όταν έτυχε να έρθουμε σ'επαφή με κάποια απ'αυτά, σαν μπάντα μας έλεγαν ότι δεν είμαστε αρκετά διάσημοι, δεν έχουμε κάνει δίσκο και άλλα τέτοια, δηλαδή μας σνόμπαραν κανονικά.

MMB: Υπήρξαν και μερικές άτυχες στιγμές σε κάποιες εμφανίσεις των 16 DAYS.

Γιώργος Κατ'αρχήν είμασταν άτυχοι με τον Robyn Hitchcock, το Δεκέμβρη του 1988, γιατί έτυχε να συμπέσει με τους Siouxsie and the Banshees, οπότε η πλειοψηφία του κόσμου προτίμησε το Spörtingy. Τη δεύτερη μέρα ήτθε περισσότερος κόσμος, αλλά και πάλι. Έχουμε παίξει και στο AN.

Σπύρος Τη δεύτερη μέρα του Hitchcock ήταν στο ΡΟΔΟΝ γύρω στα 500 άτομα, πήγαμε πολύ καλύτερα, αλλά γρήγορα προσγειωθήκαμε πάλι στο AN. Πάντως ήταν η καλύτερη ίντε εμπειρία μας. Το φετεινό χειμώνα κάνουμε ένα νέο ξεκίνημα, δεδομένου του ότι θα μπούμε να γράψουμε και από κει και πέρα, μετά το δίσκο θα έχουμε περισσότερες ευκαιρίες. Ελπίζουμε και θέλουμε να βρεθούμε ξανά στο ΡΟΔΟΝ και είναι βλακεία να παίζουν εκεί μόνο ξένες μπάντες.

MMB: Μιλώντας γιά τον ήχο σας, τι έχει αλλάξει σήμερα; Οταν σας είχα δει στο ΡΟΔΟΝ, φαινόσασταν αρκετά επηρεασμένοι από τους Cure. Τώρα όμως, σίγουρα θα πρέπει να διαφοροποιήθηκε αρκετά από την εποχή εκείνη.

Σπύρος Βέβαια, όλοι μας κάποτε ακούγαμε τους Cure, αλλά αυτό δεν έχει τόσο να κάνει, τουλάχιστον συνειδητά με τον ήχο των 16 DAYS. Πάζουμε πολύ πιό γρήγορα, πιό δυνατά και πολύ πιό δεμένα, όσον αφορά τη rhythm section, μπάσσο και ντράμς κι από κει και πέρα υπάρχει και μιά κιθάρα που δεν χρωματίζει απλά το

στυλ, αλλά παίζει διάφορα πράγματα, ξεχωριστά θέματα που δεν στηρίζονται όλα κάπου.

Γιώργος Ρόλο σ'αυτό παίζουν και οι διαφορετικές επιρροές, το ύφος του κάθε κομματιού, ανάλογα πως θα έρθει η ιδέα. Δηλαδή αν ο ένας από μας δώσει μιά ιδέα, εσύ αναπόφευκτα θα δουλέψει μέσα σ'αυτό το πλαίσιο, δε μπορείς να ξεκινήσεις εξ αρχής και είναι λογικό, δε μπορείς να πεις στον άλλο "Άλλαξε ιδέες". Σίγουρα όμως έχει εξελιχθεί ο ήχος του γκρούπ, είναι πιο positive.

Σπύρος Ενώ στην πρώτη μας περίοδο ήταν πιο γλυκός. Είχε να κάνει με εκείνη την περίοδο που φανόμαστε, είχαμε καποια κομμάτια που ήταν σε μόνιμη βάση και φτιαγμένα έτσι ώστε παίζαμε πάνω σ'αυτά χωρίς να τα επεξεργαστούμε ιδιαίτερα. Τώρα τραγούδια που

δεν αλλάζουν ποτέ, απλά δυσχεραίνουν γιά τον μέσο Ελληνα. Δε θέλω να μιλήσω γιά προνομιούχους ή μη προνομιούχους, ακούγονται λίγο άσχημα αυτοί οι όροι, αλλά η κοινωνική κατάσταση είναι σε βάρος των περισσότερων ανθρώπων και κυρίως των νέων. Είναι μιά φάση που συνεχώς εντείνεται στα πλαίσια της "Ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης". Η περιθωριοποίηση κάποιων στρωμάτων όσο περνά ο χρόνος θα αυξάνεται και υπάρχει αυτό το τμήμα της νεολαίας που μπαίνει στην άκρη από βιολογική και υλική παρούση. Και κανένας δεν ενδιαφέρετε γι'αυτό. Εννοείται, όσο μπορεί ο χώρος αυτός προσπαθεί να αυτοοργανωθεί έχει πολλές προτάσεις, μα βρίσκεται σε μιά κατάσταση αυτοάμυνας και όχι απαίτησης. Η καθημερινή επίθεση και ατομικά και συλλογικά από την κοι-

νιάρειται. Γιά παράδειγμα στη συναυλία των Fall ο κόσμος ήταν κυριολεκτικά κρύος. Βγάλανε το γκρούπα από το κλαμπ που ήταν να παίξει και ξαφνικά τους βάζουν μέσα στο πάρκο! Ο κόσμος ήταν από κάτω νεκρός. Κι ένα γκρούπ που έχει ιστορία 14 χρόνων περιμένει κάποια εκδήλωση από το κοινό του. Αν ο κόσμος δεν προσεγγίσει το γκρούπ, αυτόματα το ρίχνει. Το έχω δει και σε μας. Πολλές φορές ξεκινήσαμε φοβερά νευρικοί κάποια συναυλία, το κοινό στην πορεία μας είδε θετικά και μεις αμέσως πήραμε τα πάνω μας και τα κάναμε μπάχαλο!

Γιώργος Πάντα πάντως, υπάρχει μιά κακεντρέχεια. Πολλοί πάνε σε μιά συναυλία μόνο και μόνο γιά να θάψουν ένα συγκρότημα που τυχαίνει, ας πούμε, να βγει support του γκρούπ που θέλουν να δουν Συνομάρουν γενικά. Είναι φοβερό γιά ένα ελληνικό συγκρότημα που γενικά είναι πολύ καλό και γνωστό, να μην κάνει πάνω από 1000 πωλήσεις

Σπύρος Είναι τραγικό σε μά Αθήνα τεσσάρων εκατομμυρίων Φταίει η ξενομανία. Τουλάχιστον εμείς, αν και ακούμε τα ξένα, δεν χάνουμε ευκαιρία να δούμε κάποιο ντόπιο γκρούπ που μας αρέσει και να διασκεδάσουμε στη συναυλία. Χώρια που ουσιαστικά στην Ελλάδα, μόνο η Wire Out ασχολείται με ελληνικά γκρούπς και κάνει μιά πολύ καλή προσπάθηση. Σκεφτείτε να υπήρχαν δυό τρείς ακόμα εταιρίες με τέτοια σχέδια. Νομίζω θα πηγαίναμε καλύτερα.

Οι 16 DAYS είναι κεφάτα παιδιά και ομολογουμένων η συζήτησή μαζί τους είναι απολαυστική. Μην κυτάτε που σας μετέφερα τα σοβαρά σημεία της κουβέντας μόνο. Τρείς ώρες που έμεινα μαζί τους πέρασαν ανάμεσα σε γέλια, σπόντες και ευχάριστη διάθεση. Ακούγοντας και την κασέτα που μου έδωσε ο Σπύρος, διαπίστωσα αυτό που πριν μερικά χρόνια είχε γράψει το τρομερό και φοβερό φανζίν KTHNOS του φίλτατου Ηρακλή: "Αν κάποια μέρα δείτε σε κάποιο κλαμπ την αφίσα των 16 DAYS, μη διστάστε να μπείτε μέσα"

παίζαμε πριν από δυό χρόνια και μας αρέσουν και σήμερα, νομίζω ότι τα προχωρήσαμε ηχητικά και τα προσαρμόσαμε στον σύγχρονο ήχο των 16 DAYS. Κι έτσι έπρεπε να κάνουμε αν θέλαμε να συνεχίσουμε να τα έχουμε στο ρεπερτόριο μας. Επειδή όμως η αίσθηση του "Ζωντανού" δίσκου είναι διαφορετική, έχουμε αποφασίσει να γράψουμε "live" στο στούντιο και μετά να κάνουμε κάποιες διορθώσεις που πιθανό να χρειαστούν

MMB: Πέρα όμως από τον ήχο, είπατε πως οι στίχοι σας πέρα από προσωπικές, έχουν να κάνουν και με κοινωνικές καταστάσεις. Τι απόψεις έχει το γκρούπ για όσα συμβαίνουν γύρω μας;

Γιώργος Τα δεδομένα

νωνία, αναγκάζει κάποιους χώρους να αμυνθούν και κάπως έτσι ξεχνιέται το γεγονός ότι θα πρέπει να υπάρξει κάτι παραπάνω από αυτό. Και ο συγκεκριμένος χώρος που έχει την έκφρασή του μέσα από το rock των ελληνικών συγκροτημάτων διατηρεί τις αντιστάσεις του όσο μπορεί. Και μεις σαν συγκρότημα, όταν γίνει κατί θα είμαστε εκεί και θα προσπαθούμε να καταφέρουμε σά μπορούμε.

MMB: Υπάρχει τελικά fun στο κοινό των ελληνικών γκρούπ;

Γιώργος Η μιζέρια υπάρχει σε κάθε εκδήλωση της καθημερινής ζωής. Οι Ελληνες ας πούμε, προτιμούν να διαβάσουν έναν ξένο συγγραφέα από ένα άλληνα και το ίδιο διασκεδάζουν αν το κάνουν σε συναυλίες ξένων παρά ελλήνων

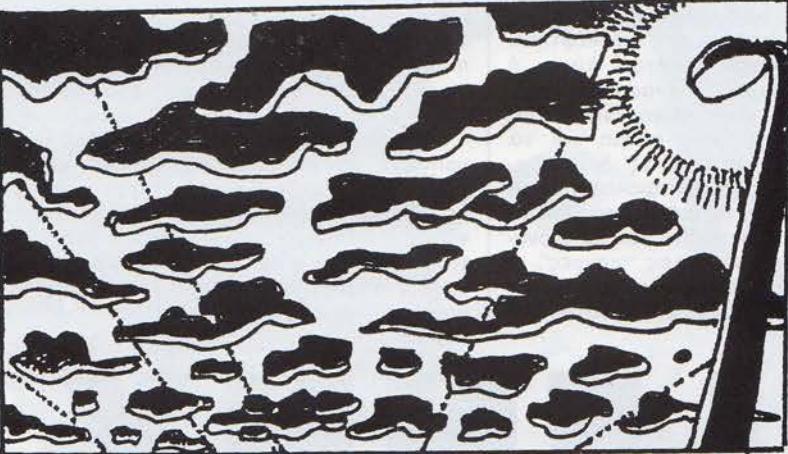
KURIAKI

1990

ΚΕΙΜΕΝΟ + ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣ: MARIA ZOGRAFITOU
ΙΟΥΝΙΟΣ '90

ΣΗΜΕΡΑ ΞΥΠΗΗΣΑ ΆΡΓΑ ΚΑΙ ΜΕ ΠΟΝΟ-
ΚΕΦΑΛΟ. ΉΠΙΑ ΕΝΑΝ ΚΑΦΕ ΣΤΑ ΓΡΗ-
ΤΟΡΑ ΚΑΙ ΒΓΗΚΑ ΒΟΛΤΑ ΣΤΗΝ ΠΑΡΑ-
ΛΑ, ΓΙΑ ΝΑ ΤΑΡΩ ΑΕΡΑ

ΟΤΑΝ ΕΠΕΣΕ Ο ΉΔΟΣ, ΠΟΛΛΑ ΜΙΚΡΑ ΜΙΚΡΑ ΣΥΝΝΕΦΑΚΙΑ
ΑΡΧΙΖΑΝ ΝΑ ΜΑΖΕΥΟΝΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗ ΔΙΣΗ "ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΣΥ-
ΝΕΦΑΚΙΑ θα πνουν σε λίγο ενα μεγάλο" ΣΚΕΦΤΗΚΑ.
"ΚΙ ΕΧΩ ΑΡΧΙΣΕΙ ΝΑ ΠΕΙΝΑΩ..."

ΤΟ ΦΑΓΗΤΟ ΣΤΟΥ "ΤΕΛΗ" ΉΤΑΝ ΑΠΑΙΣΙΟ ΚΑΙ Η ΛΙΖΑ
ΦΛΙΑΡΟΥΣΣΕ ΑΣΚΟΠΑ ΟΔΥΛΛΗΡΟ ΤΟ ΒΡΑΔΥ-ΜΕ ΑΝΔΙΑΖΕ
ΝΑ ΒΛΕΠΩ ΤΑ ΧΑΛΑΣΜΕΝΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΗΣ ΚΑΙ ΤΑ ΖΟΥ-
ΜΙΑ ΠΟΥ ΓΥΑΛΙΖΑΝ ΓΥΡΩ ΑΠ' ΤΟ ΤΗΓΟΥΝΙ ΤΗΣ.

ΤΗΝ ΠΑΡΑΤΗΕΑ ΣΥΞΙΛΗ, ΜΕ ΤΟΝ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟ ΣΤΟ ΧΕ-
ΡΙ ΚΑΙ ΤΥΡΙΣΑ ΣΠΙΤΙ ΜΟΥ-ΛΙΓΗ ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ ΤΙΡΙΝ ΤΟΝ
ΥΠΝΟ ΚΑΝΕΙ ΤΑΝΤΑ ΚΑΛΟ ΉΤΑΝ ΜΙΑ ΣΥΝΗΘΙΣΜΕΝΗ
ΚΥΡΙΑΚΗ ΓΙΑ ΣΥΝΗΘΙΣΜΕΝΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΙΣ, ΟΤΙΣΣ ΕΤΩ-

Δεν μπορούμε να πούμε, τι θα ήταν ο Lenny Bruce σήμερα, αν ο Θάνατος δεν τον έπαιρνε μαζί του την τελευταία φορά που τον επισκέφτηκε. Μπορεί να ήταν άγιος, ή γκουρού, ή ένας καθωσπρέπει αποτελούμενός τέως junkie. Ισως ακόμα και να παρέμενε ένας διασκεδαστής που θα προκαλούσε το κοινό, τις κυβερνήσεις και το κατεστημένο, που θα ξερνοκοπούσε λέξεις "αισχρές" οι οποίες όμως σήμαιναν τα πάντα. Και το τελευταίο εί-

γών Υπάρχουν πράγματα που δεν μπορούμε να τα καταλάβουμε εμείς οι απλοί θυητοί και η αθανασία του Lenny του "Βρωμόστομου" όπως θέλησαν οι Ελληνες παραγωγοί να χαρακτηρίσουν την ταινία που πρωταγωνιστούσε ο Dustin Hoffman πήρε το δρόμο της πολύ γρήγορα, προτού καλά καλά εννοήσει η "καθωσπρέπει" ηλίθια αμερικανική κοινωνία τι συνέβαινε με αυτόν τον τύπο που κάθε βράδυ σχεδόν εκτός από τις φορές που του απαγορεύοταν από

γικός. Πολλές φορές, ενώ κυριαρχούσε στη σκηνή, ξαφνικά διέκοπτε το σώου και ρωτούσε στο μικρόφωνο: "Αναρρωτιέμαι αν υπάρχει ανάμεσά σας κάποιος γιατρός." Μόλις εντόπιζε το "θύμα" του, τον πείραζε με διάφορα λογοπαίγνια και σαν τελειώνε το σώου, καθόταν στο τραπέζι του γιατρού, κρατώντας το κεφάλι του. "Γιατρέ μου, εδώ και μέρες, μάλλον από την υπερένταση, έχω τρομερούς πονοκεφάλους". Ο γιατρός του αράδιαζε μερικά παυσί- πονα που ο Bruce απέρριπτε, ισχυρίζομενος πως κανένα δεν τον βοηθούσε.

"Πριν λίγες

μέρες,

σπίτι

ενός

φίλου

πήρα

ένα

Ντιλογκ.

Ντιλα.

.Ντι

"Ντιλο-

ντίντι"

πετα-

γόταν

ο για-

τρός.

"Ναι,

ναι,

αυτό!

"Χμ.

Πρό-

κειται

γιά ι-

σχυρό

ναρ-

κωτικό

κύριε

πλήθη μπάτσων

έπαιρνε

τη θέση

του μπροστά

σε ένα

μικρόφωνο

και καυτηρίαζε

τους πάντες

και τα πάντα

με μιά σάτιρα που ακόμα και σήμερα δύσκολα θα βρει δημιουργό να την προβάλλει.

"Η κοινωνία μέσα στην οποία ζούμε, είναι παράδοξη με έναν εντελώς παρανοϊκό τρόπο. Ονομάζουν το Δικαστήριο, Οίκο της Δικαιοσύνης, με τη διαφορά πως αυτή απαντιέται μονάχα στους διαδρόμους του!"

Μα ας αφήσω προς το παρόν τη Δικαιοσύνη που ταλαιπωρούσε τον Lenny μέχρι το τέλος της ζωής του. Θα επανέρθω αργότερα. Ο Lenny Bruce είχε πολλές αγάπες. Πέρα από τις γυναίκες, αγαπούσε με πάθος τους γιατρούς. Ήταν μά αγάπη απελπισμένη, γιατί ήταν οι μόνοι που μπορούσαν να του προμηθεύσουν τα υπνωτικά τα οποία τον συνόδευαν κάθε στιγμή της ύπαρξής του. Τουλάχιστον μέχρι να ανακαλύψει τη θανατερή γονητία της Μεθεδίνης. Ο τρόπος του να αποκτάει συνταγές ήταν μα-

Bruce, μα αφού είναι γιά σας. " και του έγραφε μά συνταγή 100 χαπιών λέγοντάς του να πάιρει αυστηρά ένα πριν κοιμηθεί Αν είναι δυνατόν!!! Ένα μόνο την ημέρα! Ο Lenny χαμογελούσε κάτω απ' το μούσι του. "Ο, τι πείτε γιατρέ"

Ο Lenny Bruce φύλαγε σε φωτοκόπιες τις συνταγές του και κάθε φορά που εκνευριζόταν αν κάποιος γιατρός αρνιόταν να τον βοηθήσει, ούρλιαζε στους φίλους του: "Αν ποτέ με μπουζουριάσουν οι μπάτσοι, αν τολμήσουν να μου βάλουν χέρι θα τους δείξω αυτό!" και κράδινε το βιβλίο, όπως ο ίδιος έλεγε το συνταγολόγιο "Θα κλείσω μαζί μου και όλο τον Ιατρικό Σύλλογο. Αυτοί οι κερατάδες μ'έκαναν ναρκομανή!"

Ο Lenny Bruce δεν μπορούσε να κοιμηθεί χωρίς να έχει καταπει ένα σωρό από αυτά τα πορτοκαλί πραγματάκια. Βυθίζόταν σ'ένα λήθαργο και όταν έπρεπε να πάει στην παράσταση, οι φίλοι του τον περιέφεραν μιά ολόκληρη ώρα γύρω στο δωμάτιο, ώσπου να μπορέ-

σει να σταθεί μόνος στα πόδια του.

Δεν υπήρχε πιθανότητα να του ξεφύγει κάποιος όταν αυτοσχεδίαζε πάνω στη σκηνή. Αστυνομία, Δίωξη Ναρκωτικών Δικαστές και δικηγόροι, Κράτος και Ισχυροί. Στο Σαν Φρανσίσκο, μπροστά σε κοινό 300 ατόμων δε δίστασε να κοριδέψει και να προκαλέσει τον τορ αρθρογράφο της πόλης, φίλο και εκλεκτό των νονών του υποκόσμου, Herb Caen, αποκαλώντας τον δειλό κοτόπουλο και μαλάκα. Το ακροατήριο ξέσπασε σε ζωηρά χειροκροτήματα και ένας σερβιτόρος ούρλιαξε: "Lenny είσαι τίμιος"

Ο Lenny Bruce, ήταν αιχμάλωτος της αλήθειας. Και καμία κοινωνία δεν μπορεί να ανεχθεί τη φωνή της αλήθειας γιά την ίδια, επειδή το να τη δεχθεί σημαίνει και την ταυτόχρονη αλλαγή της. Και η κοινωνία δεν θέλει να αλλάξει γιατί οι κρατούντες γνωρίζουν καλά πως θα χάσουν κάθε προνόμιο στον πλανήτη.

Κάθε φορά που ο Lenny "ταξιδεύει" πίστευε πως το τριπάκι θα του αποκάλυψε τι συμβαίνει πέρα από το Θάνατο. Το Θανατό του. Ετοιμάζεις γιά τα καλά μέσα στις πορφυρές εκτάσεις με τα γιάλινα αντικείμενα και προχωρούσε βαθειά, ψάχνοντας το Τέλος με μιά απόγνωση και ένταση που ήταν σα να ζητούσε να τελειώνει οριστικά. Και τελικά, ίσως αυτή να είναι και η ουσία του καθε "ταξιδιού"

Ο Lenny Bruce, ήταν ένα ασύλληπτο νομικό μυαλό. Εξ αιτίας των διώξεων του, ήταν αναγκασμένος να υπερασπίζει μόνος τον εαυτό του, μελετώντας και ψάχνοντας προσεκτικά κάθε άκρη που μπορούσε να ανακαλύψει. Οταν τον κατηγόρησαν ρων στη σκηνή είπε ότι η Ελεάνορ Ρούσβελτ είχε τα ομορφότερα βυζιά που είχε δει στη ζωή του, έψαξε, αφού απέλυσε το δικηγόρο του ανακάλυψε ότι ο συζητώντας της, τέως Πρόεδρος τον ΕΠΑ, Φρανκλίνο Ντελάνο Πούσβελτ όταν ήταν Κυβερνήτης της Νέας Υόρκης, είχε ψηφίσει μία τροπολογία, στα 1931, του νόμου περι αισχρότητας. Συγκεκριμένα απήλασσε τους ηθοποιούς, τους κωμικούς και γενικά τους περφόρμερ από τέτοιου

LENNY BRUCE

πως να μιλατε βρωμικα και να επηρεαζετε τον κοσμο

του Γιάννη Καστανάρα

ναι και το πιθανότερο. Ποιός μπορεί να ξέρει.

Ο Lenny Bruce, είχε ένα πρόβλημα που σε τελική ανάλυση δεν ήταν δικό του. Ο Lenny Bruce ήθελε να μιλάει πάνω στη σκηνή με τα ίδια λόγια που χρησιμοποιούσε στην καθημερινή του ζωή. Ενα κορμί γεμάτο τρυπήματα από ενέσεις και ποτισμένο Μεθεδρίνη, γιά τους περισσότερους δε σημάνει τίποτε παραπάνω από ένα ακόμα κουφάρι ξαπλωμένο σε κάποιο νεκροθάλαμο νοσοκομείου, να περιμένει ακίνητο και βουβό την ιατρική γνωμάτευση γιά τα "αίτια" που προκάλεσαν το θάνατο. Ο Θάνατος. .Η ουσία της ζωής και η ύστατη κραυγή της.

Ο Lenny Bruce, ήταν Εβραικής καταγωγής και ειρωνεύόταν τους Εβραίους κάθε φορά που του δινόταν η ευκαιρία. Μπροστά στις 2.000 άτομα που συγκεντρώθηκαν να παρακολουθήσουν ένα σώου του στο Μπέρκλει, ή στις κουβέντες του με τον Paul Krassner και τον Terry Southern, φίλο και σύντροφο αχώριστο, δοκιμαστή και "πτυχιούχο" κοκτειλίστα μεσκαλινικών συντα-

είδους κατηγορίες, γεγονός που δεν απέτρεψε τον δικαστή να καταδικάσει τον Lenny σε τέσσερεις μήνες φυλακή. Ήταν μιά από τις πολλές φορές που τον έσυραν στα ειδώλια διαφόρων Πολιτειών της Αμερικής γιά αισχρολογίες, χώρια από τις κατηγορίες γιά κατοχή ναρκωτικών ουσιών

Το πρόβλημα του Lenny Bruce με το νόμο, είναι ότι πίστευε σ' αυτόν και γνώριζε πολύ καλά, πώς εκείνοι που δεν τον εφάρμοζαν ήταν οι μπάτσοι και οι δικαστές, οι οποίοι κυνηγούσαν λαυράκια στα πρόσωπα των μικροαπατεώνων και των πρεζάκηδων, αφήνοντας ελεύθερους τους μεγαλοκαρχαρίες και τους εμπόρους ναρκωτικών. Σε μιά Αμερική που ετοιμαζόταν να δεχτεί μιά έκκρηξη νεολαίστικων πρακτικών που σαν σκοπό είχαν την κατάργηση των θεσμών και του Αμερικάνικου Ονείρου, ο Bruce, σίγουρα υπήρξε πρωτοστάτης σε κοινωνικές "ταραχές" όχι στο δρόμο τόσο, όσο στο μυαλό των ανθρώπων Χρησμοποιούσε τη λέξη "γαμώ" όχι γιά αστείο, αλλά γιά να χαρακτηρίσει την ουσία του ψεύτικου Παράδεισου και της χαμένης αξιοπρέπειας.

"Ο άνθρωπος μπορεί να γίνει μαριονέτα στα χέρια των επιτήδειων που του ζητάν να σκύψει το κεφάλι και να ρουφήσει το καυλί του κάθε μαλάκα. Υπάρχει η αλήθεια, αλλά όλοι εσείς την κρύβετε πίσω από τα μακιγιαρισμένα πρόσωπά σας"

Σίγουρα, μαζί με τον Allen Ginsberg, τον Terry Southern, τον Joseph Heller και εκατοντάδες άλλους, ο Lenny Bruce, υπήρξε ο ηγέτης του πρώτου κύματος πολιτιστικής και κοινωνικής απόπειρας γιά αλλαγή της Αμερικάνικης κοινωνίας

Γεννήθηκε στις 24 Οχτώβρη του 1925 και πέρασε στην προσωπική του ανυπαρξία στις 3 Αυγούστου του 1966. Θάφτηκε στο Εβραικό νεκροταφείο της Δυτικής Ακτής και όταν οι φίλοι του θέλησαν να μείνουν γύρω από τον τάφο του και να γεμματίσουν το "τραπέζι της απώλειας" ο φύλακας τους το απαγόρεψε λέγοντας: "Και ποιός θα καθαρίσει μετά;"

"ΕΞΕΓΕΡΘΗΚΑΜΕ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΥΣ ΓΔΑΡΤΕΣ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ ΜΑΣ!"

της
ΙΩΑΝΝΑΣ
ΣΩΤΗΡΧΟΥ

φωτογραφίες
ΣΠΥΡΟΣ
ΤΣΑΚΙΡΗΣ

"Φυλακισμένος
είναι αυτός,
που οι όμοιοί
σας
καταδίκασαν
στο όνομα
της
ελευθερίας
απονέμοντας
δικαιοσύνη"

*Zak Mesein,
Το ένστικτο
του Θανάτου.*

Hεξέγερση των φυλακισμένων της Ελλάδας, που σημάδεψε τον φετεινό Οχτώβρη, ανέδειξε για άλλη μιά φορά, δύο κατά τη γνώμη μου ζητήματα. Αφ' ενός το πάγιο αίτημα των κρατουμένων που είναι η μείωση των ποινών, αφ' ετέρου τις μεσαιωνικές συνθήκες που επικτατούν στα κολαστήρια της ποινικής καταστολής και βίας, τα κατ' ευφημισμό "σωφρονιστικά καταστήματα".

Ειδικότερα όμως, έθεσε επιτακτικά το αίτημα μιας μερίδας ισοβίτων, κρατουμένων που καταδικήθηκαν σε πρώτο και τελευταίο βαθμό πριν από το 1980, να τύχουν ίσης μεταχείρησης με τους υπόλοιπους συγκρατουμένους τους, οι οποίοι μπορούσαν να ακήσουν έφεση μετά την πρώτη καταδικαστική απόφαση, εφ' όσον είχαν καταδικαστεί μετά το 1980, οπότε άρχισε να εφαρμόζεται αυτός ο νόμος. Σημειώνουμε ότι με εφέσεις, αθωώθηκαν τελικά τόσο ο Νάσιουτζικ, όσο και ο Μελίστας κι ότι το δικαίωμα της έφεσης αναγνωρίζεται στην Ευρώπη σαν αναφαίρετο ατομικό δικαίωμα.

Στο Ελλάντα βέβαια, τα πράγματα είχαν αλλιώς. Γι' αυτό άλλωστε αυτή η μερίδα κρατουμένων είναι η πλέον εξεγερμένη αλλά και κακοποιημένη ήδη από το 1981 με αυτό το αίτημα - της άσκησης έφεσης δηλαδή - να κυριαρχεί.

Τι είναι όμως η φυλακή; Ενα καθ' όλον νόμιμο έγκλημα σε βάρος της ελευθερίας και της αξιοπρέπειας κάποιων ανθρώπων Ποιών, Σύμφωνα με έρευνες, οι φυλακισμένοι προέρχονται από ασθενείς οικονομικά τάξεις (εργάτες, χειρώνακτες, τεχνίτες, αγρότες) και είναι χαμηλού μορφωτικού επιπέδου.

Ενα "νόμιμο" έγκλημα σε βάρος 4.200 ανθρώπων των πιστών αδύναμων και πιο αδικημένων για να νιώθουμε οι περισσότεροι, ευηπόληπτοι και φιλόνομοι. Προς όφελος της "έννομης τάξης" της κοινωνίας μας που υπάρχει και διαιωνίζεται υπέρ των ισχυρών. Κι ας μας κλέψουν νόμιμα πάντως οι ισχυροί με τη μορφή κράτους και αφεντικών, με φόρους, περικοπές μισθών, όρους αγοράς κλπ.

Οι λιγότερο παραγωγικοί, οι διαφορετικοί, όσοι αμφισβητούν την τάξη των ισχυρών, παρανομούν. Βαπτίζονται εγκληματίες και γεμίζουν τις φυλακές, προκειμένου να "σω-

φρονιστούν" στην ουσία να τιμωρηθούν, και να εξοντωθούν.

Και η "σωφρονιστική" αγωγή είναι γνωστή κτηνώδης μεταχείριση, καθηλώσεις, απομονώσεις, πειθαρχία, ξυλοδαρμό. Ευνοική μεταχείριση μόνο για τους ρουφιάνους κρατουμένους που είναι αρεστοί σε διεύθυνση και φύλακες. Οι συνθήκες κράτησης θυμίζουν Μεσαίωνα παλιές φυλακές, υγρά και κρύα κελλιά.

Οι μεταρρυθμιστικές φιλολογίες περί "χρυσώματος των κλουβιών"

είναι στάχτη στα μάτια της ένοχης κοινωνίας μας. Ακόμη και η βελτίωση των συνθηκών κράτησης δεν είναι λύση για ανθρώπους που στερούνται τα στοιχειώδη την ελευθερία τους, την αξιοπρέπειά τους, τη χαρά, τον έρωτα. Κι αυτοί είναι αρκετοί λόγοι όχι μόνο για να εξεγείρονται οι κρατουμένοι, αλλά και για να απαιτούμε την κατάργηση των φυλακών των κολαστηρίων εξόντωσης, όχι των χειρότερων ανάμεσά μας, αλλά των πιο απελπισμένων και καταπιεσμένων.

ΧΡΟΝΙΚΟ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ

- Τρίτη 9/10/90 Εξεγίρονται και καταλαμβάνουν την ταράτσα των φυλακών Αλικαρνασού Ηρακλείου Κρήτης, 18 ισοβίτες βαρυποινίτες.
- Πέμπτη 11/10/90 Ξεσηκώνονται 180 κρατούμενοι στην Πάτρα, στις Φυλακές Αγ. Στεφάνου.
- Τετάρτη Πέμπτη 17 και 18/10/90 Εξέγερση στις φυλακές Κορυδαλλού.
- Παρασκευή 19/10/90. Αναταραχή στις γυναικείες φυλακές Κορυδαλλού.
- Σάββατο 20/10/90: Στο χορό των εξεγέρσεων οι ανήλικοι φυλακισμένοι στο Σοφρωνιστικό Κατάστημα Ανηλίκων Κορυδαλλού και οι φυλακισμένοι στις φυλακές Χαλκίδας, Λάρισας και Τρικάλων.

Σε ένδειξη συμπαράστασης κατά τη διάρκεια των εξεγέρσεων, οι φυλακισμένοι στα Διαβατά Θεσσαλονίκης, και στις φυλακές Χανίων, Κομοτηνής, Νεάπολης Κρήτης, Κασσάνδρειας Χαλκιδικής και Βόλου, απέχουν από το συστίο της φυλακής

- Με το που μπήκε ο Νοέμβρης και μετά από διαπραγματεύσεις των φυλακισμένων στον Κορυδαλλό με το Υπουργείο Δικαιοσύνης (το οποίο παρουσίασε ένα ομολογουμένως πρωτοποριακό για τα ελληνικά πρότυπα νομοσχέδιο) οι κατάληψη του Κορυδαλλού λήγει. Αντίθετα στην Αλικαρνασό και τον Αγ. Στεφάνο συνεχίζουν, με τελική κατάληξη την είσοδο των MAT τους άγριους ξυλοδαρμούς, τα βασανιστήρια, την απομόνωση και τις μεταγωγές.

Στο περασμένο τεύχος, ο Δημήτρης Μπεξής, ασχολήθηκε με το φαινόμενο των αμερικανών μουσικών Τρομοκρατών που ακούν στο όνομα MISSING FOUNDATION. Ολόκληρη η σχέση του μέλλοντος με το παρόν θα μπορούσε να απέβαινε μοιραία. Δεν παραμείναμε στην παρουσίαση ενός "διαφορετικού" γκρούπ. Ζητήσαμε μιά προσωπική άποψη του γκρούπ γιά μερικά τεκτενόμενα γεγονότα και λάβαμε τις απαντήσεις που αξίζαμε. Σας τις παρουσιάζουμε αυτούσιες, χωρίς φόβο και πάθος, με τη σιγουριά πως θα κάνετε ότι μπορείτε για να έρθετε σε επαφή με μιά μπάντα που δεν έχει να χάσει τίποτε πέρα από τις αλυσίδες της. Και σ'αυτό κυριολεκτούμε. Με περισσή περηφάνεια λοιπόν, το MERLIN' SMUSIC BOX, σας παρουσιάζει ακόμα μιά φορά Το Τελευταίο Υπέροχο Τερατούργημα Από Τον Πλανήτη Γη.

*Δεν βλέπουμε καμιά αλλαγή να προχωράει σε κάτι καλύτερο απ' αυτά που ήδη υπάρχουν. Μπορεί, η αλλαγή να έρθει μέσα από την κρίση του Κόλπου. Η κυβέρνηση των Ενωμένων Πολιτειών, εξακολουθεί να λογοκρίνει τη μουσική και την τέχνη γενικότερα. Εαν δεν τους αρέσουν αυτά που λες ή κάνεις, θα σε πατήσουν με τον χειρότερο τρόπο. *Μονάχα ο τραγουδιστής μας ο Peter, εξακολουθεί να ζει σε Καταλήψη αυτή τη στιγμή. Οι καταστάσεις στις Καταλήψεις διαφέρουν ανάλογα με την περίπτωση εδώ στη Νέα Υόρκη. Μερικές είναι στην πραγματικότητα ενωμένες και οι Καταλήψεις κάνουν μαζί πολλά πράγματα και δουλεύουν πραγματικά ώστε να δη-

PART II

THE MISSING FOUNDATION

μιουργήσουν βιώσιμα κτίρια. Για παράδειγμα, η Bullet Space, που βρίσκεται στην E. 4 Οδό, είναι μια ουσιαστική απόπειρα κολλεκτίβας. Ο πρώτος όροφος αποτελεί κέντρο Τέχνης και συναυλιών και η κοινότητα κάνει σωστή χρήση αυτών των πραγμάτων. Οσοι θέλετε, μπορείτε να μας επισκεφτείτε, όταν φτάσετε στο Μεγάλο Μήλο.

* Ο Peter Missing, έφτιαξε το συγκρότημα στο Αμβούργο της Γερμανίας. Ζούσε εκεί κάμποσους μήνες, μαζί με τον Florian, που καταγόταν από κει. Έκαναν μια εμφάνιση στην πόλη, χρησιμοποιώντας το επίθετο του Peter. Τότε ο Pete επέστρεψε πίσω στη Νέα Υόρκη και την εποχή εκείνη ο Mark και ο Chris, ενώθηκαν μαζί του και σύντομα προστέθηκε ο Florian, καταλαβαίνοντας αμέσως πως είχανε να κάνουν με ένα άκρως ενδιαφέρον άτομο. Τα τελευταία 5 χρόνια, η σύνθεση άλλαξε συχνά και πολλά μέλη ήρθαν κι έφυγαν, εκτός από εμάς που παραμέναμε σταθεροί. Σήμερα τους MISSING FOUNDATION απαρτίζουν οι: Peter Missing (φωνή), Mark (ντράμς), Adam (μπάσσο), Chris (κρουστά), Florian (κρουστά).

Τώρα τελευταία, πριν βγει ο νέος δίσκος, υπογράψαμε στην Restless, που είναι κάτι καλύτερο από το να προσπαθούμε μοναχοί μας. Είμαστε χαρούμενοι επειδή οι ηχογραφήσεις μας θα διανέμονται σε μεγαλύτερο κοινό και το μήνυμά μας θα φτάνει σε περισσότερο κόσμο. Το γεγονός πως πήραμε μπροστά κάποια χρήματα, ήταν σωτηρία

για την κατάσταση που βρισκόμασταν πριν λίγο καιρό, κυνηγημένοι και σταμπαρισμένοι - όχι ότι τώρα τα πράγματα είναι καλύτερα σ'αυτό τον τομέα. Συναντήσαμε τον Ron Gaudy της Restless, μέσω ενός καλού μας φίλου, του Vern. Τα παιδιά του έχουν μια μπάντα που γράφει στην Restless, τους Old Skull. Ο Vern έδωσε στον Ron τους τρεις δίσκους που είχαμε κυκλοφορήσει μέχρι πέρσι, εκείνος γοητεύθηκε και αποφάσισε να τους κυκλοφορήσει στην εταιρία του, μαζί με τον νέο.

* Πάνω στη σκηνή, προσπαθούμε κάθε φορά να δημιουργούμε harpenings. Σπάνια επαναλμβανόμαστε. Ο Peter τραγουδάει, ο Mark κι ο Chris χτυπάνε τα ντράμς, ο Adam έχει το μπάσσο, ο Florian πάιζει ντράμς και κοπανάει διάφορα μέταλλα και την εποχή αυτή ψάχνουμε γιά κάποιον που να χειρίζεται keyboards και samplers. Οταν ηχογραφούμε, χρησιμοποιούμε τόσα πράγματα, όσα μπορούμε να κρατήσουμε στα χέρια μας! Βρίσκουμε πράγματα στους δρόμους και τα σκουπίδια, Ετσι φτιάχνουμε διάφορους ήχους. Μόλις πριν λίγο καιρό ηχογραφήσαμε ένα καινούργιο κομμάτι με Θιβετιανά καμπανάκια και δείχνει υπέροχο.

* Τώρα τελευταία δεν αντιμετωπίζαμε κάποιο ίδιαίτερο πρόβλημα με τους μπάτσους, αλλά όλοι και τραβιόμαστε για διάφορες υποθέσεις. Η κυβέρνηση ακολουθεί τον κλασσικό ηλίθιο δρόμο της καταστολής και παράλληλα ξεδεύει δισεκατομμύρια δολλάρια γιά ένα πιθανό πόλεμο στο I-

ρακ, τη στιγμή που δεν ενισχύει στεγαστικά προγράμματα. Οσοι νομίζουν πως τα πράγματα στην Αμερική πάνε καλά, κάνει ένα τεράστιο λάθος. Απειροί άνθρωποι δεν έχουν στέγη, πεινάνε, πεθαίνουν κυριολεκτικά στους δρόμους και η Νέα Υόρκη είναι ένα απέραντο ίδρυμα δυστυχισμάτων, μόνο που δεν τους πληρώνει.

* Το τελευταίο μας σώου στη Νέα Υόρκη, έγινε τον περασμένο Αύγουστο, σ'αυτό το μεγάλο κλαμπ ονόματι Marquee. Φρίκη! (για λεπτομέρεις, διαβάστε στη στήλη των νέων). Ο κόσμος ήταν εντάξει, αλλά το πρόβλημα ξεκινούσε απ' τον φασίστα προμότερ και τους μαλακισμένους "γορίλλες" του. Παίξαμε ακόμα στη Γερμανία, τη Δανία και το Αμστερνταμ, το καλοκαίρι του '89 και μόνο σε ένα κλαμπ, γιατί όλα τα υπόλοιπα κονσέρτα μας δόθηκαν σε Καταλήψεις και η εμπειρία ήταν τρομερή. Οι Ευρωπαίοι, έπιασαν αμέσως τη φάση μας και εκδήλωσαν μεγάλο ενδιαφέρον, ξέροντας ότι ζούμε σε ανάλογες συνθήκες στις ΕΠΑ και τις υποστηρίζουμε. Ετοιμάζουμε κάποια τουρνέ το Γενάρη του 1991 στην Ηπειρό σας, περίπου 20 εμφανίσεις. Ακόμα κανονίσαμε να παίξουμε σε κάποιο γαλλικό φεστιβάλ, τώρα το Δεκέμβρη. Πριν φύγουμε για την Ευρώπη, σκοπεύουμε μερικά κονσέρτα στην Αμερική.

* Σ'ολόκληρο τον κόσμο, τόσο οι κυβερνήσεις, όσο και η Πολιτική βρωμάνε αφόρητα. *

Υπάρχουν και άλλες μπάντες εκτός από μας, που κινούνται στη Νέα

Υόρκη και προσπαθούν να ριζοσπαστικοποιήσουν τη μουσική τους. Μας αρέσουν οι Cop Shoot Cop, οι Demo Moe και οι Meneace Dement. Μισούμε τα περισσότερα κλαμπ επειδή είναι πολύ ακριβά και μόνο το "Pyramid" στην Λεωφόρο A, παρουσιάζει μερικά καλά σώου. Κάποιες φορές, όμορφες συναυλίες με νόημα, συμβαίνουν σε Καταλήψεις ή εγκαταλειμένα μέρη.

* Με τους Neubauten έχουμε αρκετά κοινά στοιχεία. Μας αρέσουν και πραγματικά απολαύσαμε το περασμένο σώου τους στη Νέα Υόρκη την άνοιξη. Απλά κερδίζουν περισσότερα χρήματα από μας.

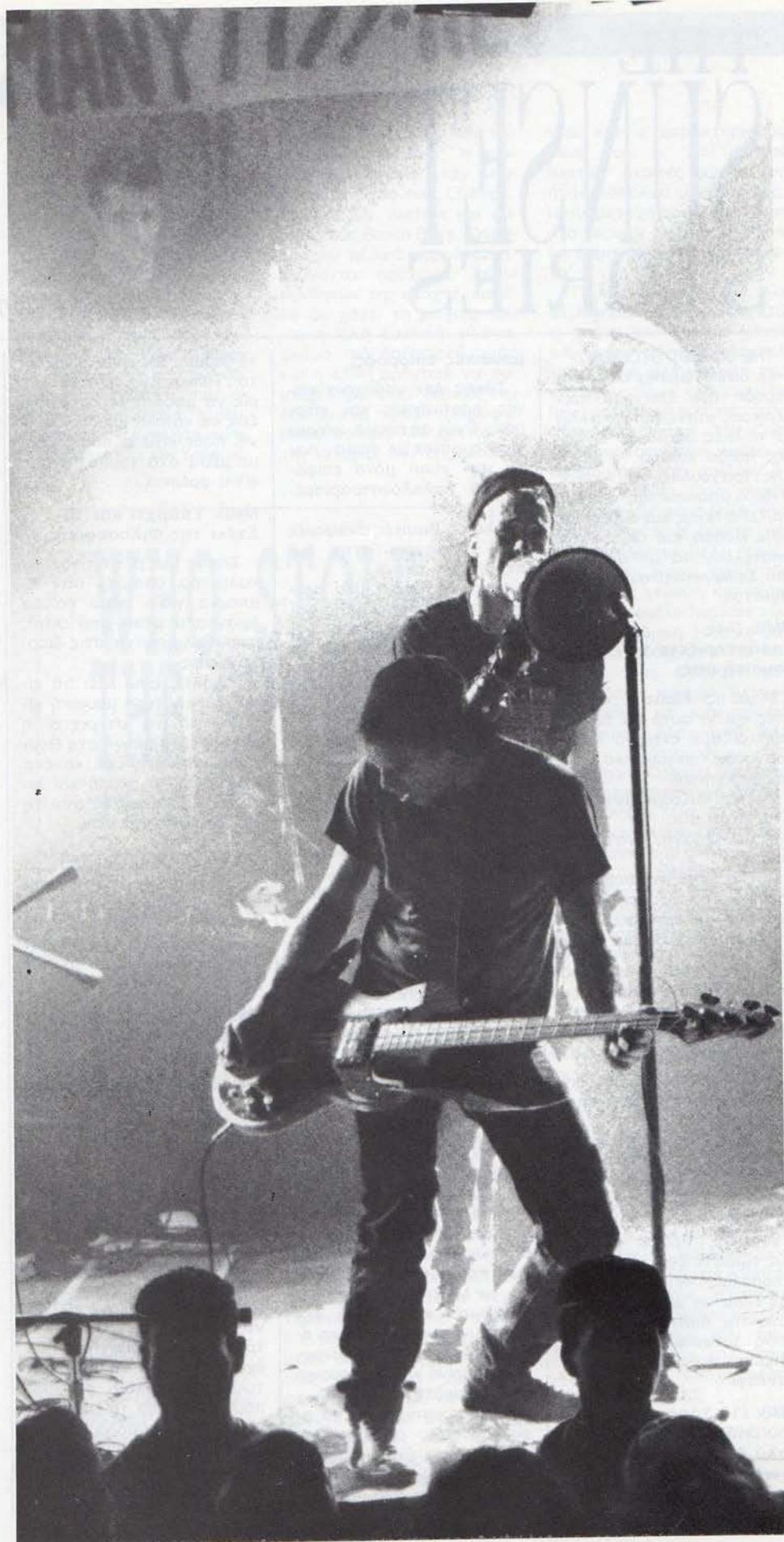
* Η νέα μας δουλειά σε CD και κασσέτα, (δέστε δισκοπροτάσεις) είναι η καλύτερή μας μέχρι σήμερα και στ' αλήθεια την αγαπήσαμε ιδιαίτερα. Η πλάκα που κάναμε κατά την ηχογράφησή της, θα μείνει ανεπανάλληπτη! Μας βοήθησαν φίλοι που κουβαλήσαμε από το Αμβούργο και το Αμστερνταμ.

* Μας αρέσουν αρκετοί συγγραφείς, μας η κουλτούρα μας κλείνει προς τον Μπάροουζ, τον Ντοστογιέφσκι, τον Μπάλλαρντ, τον Κέιβ και την Λύντια Λάντς. Στον κινηματογράφο βλέπουμε Ντέιβιντ Λίντς, Σκορτσέζε και κάμποσους άλλους.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ
ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ
EGAN, 516 E. 12 ST
NO. 14, NEW YORK,
NY 10009, USA

ΔΙΣΚΟΓΡΑΦΙΑ MISSING FOUNDATION

- Missing Foundation (1987)
- 1933 (1988)
- Demise (1989)
- Ignore The White Culture (1990)
- Συμμετοχή στις συλλογές The 20th Anniversary Of The Summer Of Love (Shimmy Disc, 1987)
Song And Legend (Gap, 1988)

© TOM BESSOR 1990

THE SUNSET STORIES

Συνέντευξη Γιάννα Μπαλάτσα

THE SUNSET STORIES

Οι Sunset Stories είναι ένα γκρούπ που ξεκίνησε πριν μερικούς μήνες μόλις, αλλά με πολλές αξιώσεις. Ο Σάκης παίζει κιθάρα, ο Μιχάλης τραγουδάει, ο Αλέκος είναι ο μπασσίστας, ντράμς παίζει ο Νίκος και ο Θάρσος πάλι κιθάρα και όλοι αυτοί αποτελούν τα μέλη αυτού του Σαλονικιώτικου συγκροτήματος.

MMB: Πως χαρακτηρίζετε τη μουσική σας;

Μιχάλης Είμαστε διεθνιστές και γι αυτό θα το χαρακτηρίζαμε έντεχνο λαϊκό τραγούδι, οικουμενικό, όχι όμως ελληνικό.

Σάκης Παίζουμε αυτό που είναι μέσα μας.

Μιχάλης Σιγά, ανατρίχιασαι!!!

Αλέκος Γιά να σοβαρευτούμε! Θα μπορούσες να την πεις ρορ με διάφορες επιρροές. Από ψυχεδέλεια μέχρι γαρ.

MMB: Από τότε που εμφανίζεστε σαν Sunset Stories, ποιές δυσκολίες αντιμετωπίζετε;

Μιχάλης Τα κλασσικά, δηλαδή δεν υπάρχει στούντιο, λεφτά κλπ.

Αλέκος Εδώ πρέπει να ευχαριστήσουμε τους HTAN EINAI και ΘΑ EINAI που μας δίνουν το στούντιο τους για τις πρόβες μας.

Μιχάλης Γράψε ακόμα, πως είμαστε ένα γκρούπ με φιλοδοξίες: Η μεγαλύτερή μας είναι να μας ακούσει ο λαός της Λιβύης, κυρίως επειδή τρέφουμε φιλικά αισθήματα προς τον Μουαμάρ Καντάφι.

MMB: Γιά τόσο καιρό που υπάρχετε, δείχνετε πολύ δεμένοι στα κονσέρτα σας. Υπάρχουν κοινές

μουσικές επιρροές;

Σάκης Δεν υπάρχουν κοινές προτιμήσεις και επιρροές. Εγώ, ας πούμε, ψάχνω για κομμάτια με ουσία, που να μην είναι μόνο επιφανειακά καλολουστραρισμένα.

Αλέκος Βασικές αναφορές μου βρίσκονται στην Αυστραλέζικη σκηνή.

Μιχάλης Εμένα μου αρέσει η Αμερικάνικη αλλά και η Αυστραλέζικη σκηνή. Μα γενικά το τι ακούς και το πως σε εκφράζει αυτό εξαρτάται κι από τη συγκεκριμένη ψυχολογική κατάσταση που βρίσκεσαι.

MMB: Κλασσική, μα αναγκαία ερώτηση. Τι γίνεται με τη Θεσσαλονίκη;

Μιχάλης Εδώ τα πράγματα είναι πολύ οικογενειακά. Υπάρχει συσπείρωση απόμνων που ασχολούνται με την ιστορία αυτή και αλληλοβιοθεύνται αρκετά.

Αλέκος Η Θεσσαλονίκη είναι μουσικά πιο προχωρημένη. Προηγείται της Αθήνας λόγω χώρου και συγκέντρωσης.

MMB: Και αν σας ρωτούσα γενικώτερα για τη σκηνή στην Ελλάδα;

Sunset Stories: Αυτό που θα σου πούμε είναι η συνολική άποψη της μπάντας. Μεγάλο ρόλο στη διαμόρφωση των Μουσικών πραγμάτων παίζει η πληροφόρηση και τα MME. Αυτά που προβάλλονται καθημερινά δεν αφήνουν φυσικά, κανένα ανεπτρέαστο. Διαμορφώνουν και το κοινό και τη μουσική πραγματικότητα.

Εμείς προσπαθούμε να αφομοώσουμε απόστα βλέπουμε γύρω μας, διάφορα πράγματα ώστε τελικά να βγάλουμε κάτι δικό μας. Αυ-

τό βέβαια δεν είναι συνειδητό. Τελικά βγαίνει κάτι χωρίς να μπορεί να το εντάξεις σε κάποια μουσική σκηνή. Κάθε κηλίδα που βάζουμε μέσα στα κομμάτια μας είναι φρέσκια.

MMB: Υπάρχει και το Στέκι της Φιλοσοφικής.

Σάκης Γιά μένα είναι ότι καλύτερο υπάρχει σαν εμπειρία γιατί πήρα πολλά πράγματα μέσα από αυτό, αφού συμμετείχα στις διοργανώσεις.

Μιχάλης Εγώ λέω ότι είναι η καλύτερη μουσική κίνηση για να στηριχτεί η ανεξάρτητη σκηνή στη Θεσσαλονίκη. Δεν έχει κανένα κερδοσκοπικό σκοπό και κινείται αποκλειστικά από τη διάθεση των παιδιών

Αλέκος Και παρόλα τα λάθη και τις τεχνικές δυσκολίες, εξακολουθεί να είναι σημαντική κίνηση για την πόλη τουλάχιστον και ελπίζουμε να συνεχιστεί με καλύτερες προϋποθέσεις.

MMB: Εχετε σχέδια για κάποια δισκογραφική παρουσία;

Σάκης Γιά "δίσκο" δύσκολο, αλλά για LP ελπίζουμε. Εχουμε πάθηση οξεία δισκοπάθεια!

MMB: Πείτε τίποτε για τις εταιρίες και την κατάσταση που έχουν διαμορφώσει;

Μιχάλης Οι ανεξάρτητες εταιρίες δίσκων κοντεύουν να σβήσουν. Η σκηνή χωλαίνει γιατί όλα έχουν αλλοτριωθεί από το σύστημα που έχει καταφέρει να ενσωματώσει τη νεολαία σε τρόπους ζωής που το βολεύουν. Ολά γίναν μόδα και καταναλωτισμός. Γιά παράδειγμα, σύμβολα που χαρακτηρίζανε μιά ολόκληρη ε-

ποχή, πέτσινα κλπ έχουν γίνει μόδα και μπορεί να μη σημαίνουν πιά τίποτα.

Αλέκος Πέρα από το σύστημα υπάρχει και η οικονομική άποψη που διαμορφώνει τα πράγματα. Ελληνικές εταιρίες Οι περισσότερες είναι ερασιτεχνικές. Εξάλλου πολλές ελληνικές μπάντες στερούνται έμπνευσης γιά τεχνικούς λόγους απ' τη μάκι από την άλλη δεν υπάρχει η μεγάλη αγορά στην Ελλάδα. Το φαινόμενο δηλαδή για ένα συγκρότημα να πουλαίται 10-20000 δίσκους. Κι επειδή η Ελλάδα δεν προσφέρει τις τεχνικές δυνατότητες όπως η Αγγλία και η άλλη Ευρώπη, είναι αδύνατο να επιβιώσεις σαν μουσικός.

Σάκης Ρε παιδιά, στην Ελλάδα δε μπορεί να υφίσταται underground γιατί είναι η χώρα του ήλιου και επηρεάζεσαι απ' το περιβάλλον και τις κλιματολογικές συνθήκες (γέλια)

MMB: Ποιές οι επιδιώξεις σας για τα μέλλον;

Sunset Stories: Βραχυπρόθεσμος στόχος είναι να γράψουμε το κομμάτι "Sunset Stories" που θα είναι και το καλύτερο.

MMB: Γιά φινάλε, πείτε μου το νόημα του ονόματός σας.

Αλέκος Σημαίνει ήλιος που βάζει τις ιστορίες.

Σάκης Οι χρονικές στιγμές που δρα το γκρούπ.

Μιχάλης Ιστορίες ανθρώπων που βρίσκονται στη δύση τους.

ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ:

Σάκης Παθάκης
Μελενίκου 19,
Περιοχή Μαρτίου
Τ.Κ. 54248 Θεσ/νίκη

Καινούργια εταιρία δημιουργήθηκε στη Β. Ελλάδα, τη φορά αυτή στην Καβάλα. Η WHO STOLE THE SUMMER, εμφανίζεται στι χώρο τον Ιούνη που μας πέρασε και η όλη ιδέα ανήκει σε δύο ξαδέρφια, τον Μιχάλη και τον Νίκο, που η τρέλα τους με ότι έχει σχέση με το Surf είναι αρκετή γιά να τολμήσουν να προχωρήσουν Ερχονται σε επαφή με την Καλιφορνέζικη ILOKI του Chris Ashford, η οποία γενικά ειδικεύεται σε νέα και παλιά surf Η προσπάθεια του Μιχάλη και του Νίκου είναι άξια θαυμασμού τη στιγμή που επιχειρούν να παρουσιάσουν μιά μουσική που στη χώρα μας έχει ακούσει μόνο από τους Beach Boys και μερικούς ακόμα. (Τώρα μην υπολογίσουμε και τους Ramones, μιλάμε γιά Surf από ρίζα!). Ας ρίξουμε πάρεια μιά ματιά στην πρώτη δόση εισαγωγών σε ελληνική τιμή της WSTS, ενώ προγραμματίζονται και ελληνικές κυκλοφορίες.

Ξεκινάμε, αφού ευχηθούμε ολόψυχα καλή τύχη στα δύο παιδιά γιά την άξια πραγματικά, προσπάθειά τους.

Αρχίζουμε με δύο δίσκους της σειράς "What's Surf και συγκεκριμένα τα νούμερα 2 και 3, όπου παρουσιάζονται μερικά ινστρουμέντα πάντα κομμάτια, μερικών γνωστών και άγνωστών γκρούπς, όπως οι Pandoras, Agent Orange, Davie Allan and the Arrows, Halibuts Shockwaves Surfraiders, Ninja Nomads (σε μιά ψυχοsurf διασκευή του πασίγνωστου "Μισιρλού" του δικού μας μακαρίτη πλέον ρεμπέτη Ρουμπάνη) και άλλους οι οποίοι σίγουρα αναλαμβάνουν να φρεσκάρουν παλιά καλά κιθαριστικά riffs και να τα προσαρμόσουν στο σήμερα έχοντας την καλύτερη διάθεση. Δύο δίσκοι γεμάτοι ζωντάνια, αναμεμειγμένη με πάμπολλα κολασμένα στοιχεία που σημαδεύουν ένα ξέσπασμα του surf rock στην πόλη σύγχρονη μορφή του. Ο χαρακτηρισμός πάντως, είναι και η αληθινή πλευρά μιάς ξένοιαστης περίπτωσης κάμπιοσων νέων-όχι πάντα-μουσικών

που αναγνωρίζονται μέσα στην εύθυμη μεγαλοσύνη των κυμάτων της Δ. Ακτής.

Σε ανάλογα επίπεδα κυμάνεται και το δεύτερο LP των HALIBUTS, κυκλοφορία του 1986 με τίτλο "Gnarly". Ενα σεξέτετο μερικών παράξενων φατσικά Καλιφορνέζων που μόλις τελείωσουν το αιώνιο μπάνιο τους στη θάλασσα, φορούν ότι βρούν και ορμάνε στα όργανα, παίζοντας μουσική που σε κάποια άλλη εποχή, σίγουρα θα ενέπνεε πλήθη κινηματογραφιστών και ταινιών

μπεριλαμβανόμενου και του hit (1962), "Mr Moto". Η μουσική των Belairs ήταν επηρεασμένη από τους Champs, Duane Eddy Surfaris και φυσικά τους Beach Boys. Παρόλο που μερικά κομμάτια ακούγονται πρόχειρα, λόγω συνθηκών της εποχής, κανένα δε χάνει τη μαγεία του και η όλη δουλειά γίνεται ακόμα πιο θαυμαστή, μιάς και η ILOKI φρόντισε στην έκδοση του δίσκου ένα ύφογο πληροφοριακό πολυσέλιδο δελτίο με την ιστορία των original surf

νται και ο χαρακτηρισμός τους σαν οι "instrumental Beatles" μερικές φορές δεν ήταν καθόλου υπερβολικός. Η συμμετοχή του Don Wilson στο γκρούπ δε μπορεί παρά να σημαίνει πολλά πράγματα.

Τελειώνουμε με τα δύο άλμπουμ των BLACKBIRDS οι οποίοι και είναι οι μόνοι που ξεφεύγουν εντελώς από την γενική surf γραμμή της εταιρίας. Είναι ένα ντουέτο που αποτελείται από τους αδερφούς Kimman, τον Chip και τον Tony που γράφουν τα κομμάτια και παίζουν όλα τα όργανα. Οσοι ασχολήθηκαν με τους Rank and The File θα τους ξέρετε μάλιστα αποτέλεσαν μέλη τους. Και οι δύο δίσκοι έχουν το όνομα του γκρούπ και μέσα τους το ντουέτο περνάει την όμορφη γραμμή του, με μερικά τραγούδια που στο πέρασμά τους αφήνουν μιά γεύση ενός κοκτέιλ Beatles και Velvet με μιά ισχυρή τριπαριστή δόση από Syd Barrett. Διασκευάζουν το "What goes On" του Lou Reed και ισχυροποιούν μιά ονειρεμένη ψυχεδέλεια σε μεγάλης διάρκειας κομμάτια που συνθέτουν και το ηχητικό μήνυμα των Blackbird. Η μελαγχολία τους δεν υπάρχει γιά να σε προβληματίσει, μα γιά να σε φέρει σε ένα πιο ελεύθερο πεδίο, να ενεργείς σύμφωνα με τα γούστα του εαυτού σου.

Κλείνοντας την παρουσίαση της WHO STOLE THE SUMMER RECORDS, θέλουμε να επισημάνουμε πως κατά τη διάρκεια της διανομής της εταιρίας, πολλοί "δισκοπώλες" είπαν ότι οι δίσκοι αυτοί καλοί είναι, μα μόνο για το καλοκαίρι! Οι δηλώσεις αυτές ανήκουν σίγουρα σε ανεγκέφαλα άτομα που το μιαλό τους σκοτεινάζει ένας μόνιμος και παγερός χειμώνας. Οχι! Εμείς αγαπάμε το καλοκαίρι, αγαπάμε το rock'n'roll και στηρίζουμε την προσπάθεια των παιδιών επειδή το καλοκαίρι υπάρχει κάθε εποχή μέσα στην καρδιά μας

Γ.Κ.

Γιά επαφή με την εταιρία:
Τ.Θ. 1413, 65110, Καβάλα

WHO STOLE THE SUMMER RECORDS

Διακευές του "Batman" και του "The Twomp" του Dennis Wilson και μερικά σπιντάτα τραγούδια του "Έγκεφαλου" των Halibuts, κιθαρίστα Rick Johnson, είναι ένα κι ένα γιά χορό και άλλες τρελίτσες, ενώ οι νότες από το σαξόφωνο του Joe Lyou υπογράφουν αξεπέραστα παθιάρικα έσπασματα.

Προχορώντάς, θαυμάζουμε τους BELAIRS οι οποίοι θεωρούνται σαν ένας από τους πιονιέρους της surf έκρηξης στην Καλιφόρνια, απ'τα τέλη της δεκαετίας του '50. Οι BELAIRS κινήθηκαν από τους κιθαρίστες Paul Johnson και Eddie Bertrand, αχίζοντας σαν ντουέτο και στη συνέχεια φτιάχνοντας το γκρούπ. Όλοι μπορείτε εύκολα να καταλάβετε τι γίνεται εδώ. Στο LP "The Origins of Surf Music 1960-1963" συναντάμε 17 κομμάτια των Belairs, από το γκαράζ του Eddie και το living room του Paul, μέχρι τα στούντιο της Triumph, συ-

ΔΙΣΚΟΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

THE PINK FLOWERS

- "April Showers"
- (LP Boom Rec, Steenweg op Bergen 19, 1500 Halle, Belgium, 1990)

Το άλμπουμ αυτό των Pink Flowers από το Gent του Βελγίου, αποτελεί το εντέκατο πείραμα της Boom του JP Van, ο οποίος χαρακτηρίζει την underground σκηνή της χώρας του τόσο με την εταιρία του, όσο και με τη συμμετοχή του σε διάφορα σχήματα (Moonrakers, Beetlejuices). Παράλληλα ασχο-

λείται με την ανακάλυψη ταλέντων και την παραγωγή, όπως και στον εν λόγω δίσκο. Τα Roz Ανθη, λοιπόν έχουν ένα δικό τους τρόπο να οριοθετούν την pop έκφραση, χωρίς αυτό να περιορίζει τις δυνατότητές τους. Εχουν χιούμορ, δεν κρατάν αποστάσεις, χαίρονται κάθε στιγμή της δουλιάς που κάνουν και μαζί τους και μεις απολαμβάνουμε ένα μεστό δημιούργημα. Το "April Showers" περιέχει 12 κομψοτεχνήματα με αποκορύφωμα δύο μπαλάντες (Troubles in your hand και One thing Missing) και δύο ζωντανές καρδιές (As the night fades Away και Inner Shadow) που χτυπάν δυνατά τον έρωτά τους γιά τις γυναίκες. Οι P.F. ερωτεύονται τη ζωή, την απλότητα, χωρίς ίχνος ντιβισμού και παίζουν τη μουσική τους με βάση αυτές τις αξίες, που τελικά είναι και το νότημα του rock'n'roll.

VARIOUS ARTISTS

- "The Belgian Garagemania No 5"
- (LP Boom, 1989)

Μην φανταστείτε "ακόμα μιά χιλιοπαγμένη ιστορία" γιατί θα πέσετε έξω. Οχι δηλαδή πως μέσα σ'αυτή την επιλογή 13 Βελγικών γκρούπς δεν υπάρχουν εκπρόσωποι και πολύ καλοί μάλιστα, του είδους, σαν τους Venus Juices, τους Killer T-Bag ή τον King Koen, που στην ουσία είναι ο Steven, ο

κιθαρίστας των Spanks, αλλά ο JP Van που είναι και ο υπεύθυνος της συλλογής, επεκτείνεται, και καλά κάνει, σε άλους τομείς της underground κίνησης. Ας πούμε, οι DSE, που είναι οι μόνοι με δύο κομμάτια στο δίσκο, έχουν αρκετές υγείες κάντρι επιρροές και φωνητικά που θυμίζουν Neil Young. Ο Tom Wolf παίζει μιά ακουστική μπαλάντα και στα φωνητικά τον συνοδεύει ο τραγουδιστής των Mudgang. Οι Family Foundation κινούνται στο χώρο της blues jazz, ενώ υπάρχουν οι προανφερθέντες Pink Flowers που μαζί, με τους Beatlejuices του Van και τους γνωστούς Stoneage Romeoos επιδράμουν με δυναμικά pop ακούσματα ικανά να σε βασανίζουν όλη νύχτα. Ακόμα ο Shakin Zorro και οι Bandoleros του κλέβουν μηχανές, δέρνοντας Αγγελους της Κόλασης, οι σοουλίζοντες Too Late For Jane, οι Candy Dates και τέλος η επανέκδοση του εξαντλημένου κομματιού "Bojangle Plays Tonight" των παλιών Rick Tubbax and the Taxis, ενός απιθανης σύλληψης τραγουδιού, που πρωτοκυκλοφόρησε το 1979 Boom. .λοιπόν!

ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ

- "Κατάσταση Κινδύνου"
- (LP Wipe Out, 1990)

Πέρσι αιφνιδίασαν με το ομώνυμο EP τους, φέτος ο Κοινωνικός Πόλεμος συνεχίζεται ενάντια στην καταστολή και την υποταγή, ενάντια σε κάθε είδους πλύσης εγκεφάλου και ρατσισμού. Οχι, οι ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ δεν κάνουν μουσικη. Η φασαρία που δημιουργούν τέσσερα παιδιά απέχει πολύ από τις στάνταρ προδιαγραφές του MTV και των ντόπιων "ανεξάρτητων" και εξαρτημένων καναλιών. Οι ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ ποτίζουν με το θόρυβό τους κάθε θήλακα αντίστασης και σπέρνουν μιά καινούργια στάση σένα πολιτικό χώρο που χρόνια τώρα στενάζει κάτω από εσωτερικές και εξωτερικές διαμάχες. Οι ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ παίζουν τα όργανά τους προσπαθώντας να ξυπνήσουν νεκρές συνειδήσεις, να βγάλουν απ'τον τάφο ξεχασμένα όνειρα και ιδανικά, να παραγωγίσουν κάθε τι το ευάλωττο στην αρπάγη της εξουσίας. Πολλοί μπορεί να ανακαλύψουν στους στίχους τους κλεμένα συνθήματα, απλοικές εκκλήσεις, μα εκείνοι που ξέρουν και δεν έκλεισαν ακόμα μάτια και αυτιά στα τεκτενόμενα, θα βρουν το νότημα που αξίζουν οι ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ. Και είμαστε πολλοί. Περιέχεται και ένα φανζίν του γκρούπ και ένθετοι στίχοι που θα βοηθήσουν κάποιους να την ψάξουν καλύτερα.

THE HERETICS

- "Omnivore"
- (LP Get Hip, POB 666, Canonsburg, PA 15317 USA, 1990)

Ντεμπούτο άλμπουμ του εκκρηκτικού κουαρτέτου απ'το Πίτσμπουργκ. Οποι οι Stooges συναντούν τους Blue Cheer και ευλογεί από δίπλα ο Lemmy ενας ήχος που ξεσπά και χαμηλώνει σε ένα συνεχή ρυθμό. Διασκευάζουν το "White Room" και οι αγγλικές επιρροές είναι εμφανείς σε πολλά σημεία αυτού του δίσκου. Σίγουρα το ενδιαφέρον για τους Αιρετικούς θα γίνει ακόμα μεγαλύτερο με την κυκλοφορία του επόμενου άλμπουμ που ήδη ετοιμάζουν. Οι κριτικές που μάζεψαν τους έδωσαν το θάρρος να περιοδεύσουν στις ΕΠΑ το καλοκαίρι και να καταπλήξουν το κοινό με τον τσαμπουκά τους. Υπάρχει στο "Omnivore" μιά πρόταση σε ένα εξεπάθωμα σκληρής αντιπροσώπευσης που πολλές φορές γίνεται punk και τότε τα πράγματα δείχνονται όπως είναι. Η τρυφερή μπαλάντα "120 Rooms" που κλείνει την πρώτη πλευρά, είναι ένα φτερωτό κομμάτι που άγει γλυκά - γλυκά στην την αντιμετώπιση της επόμενης.

THE MISSING FOUNDATION

- "Ignore The White Culture"
- (CAS, Restless, Culver City, CA 90231-3628, 1990)

Η ολοκαίνουργια κτιριακή δημιουργία των Νεουροκέζων Ηχητικών κι Πολιτικών Ακτιβιστών Δεν είναι εύκολο όπως θα διαπιστώσατε στο προηγούμενο τεύχος -να μιλήσεις γιά τον ήχο των MF Η ουσία είναι πως πρωθυΐον την τέχνη τους με το δικό τους διαβολικό τρόπο. Η μουσική τους είναι η παρατήρηση ενός πίνακα του Πόλοκ απ'την ανάποδη. Οι στίχοι ακραίοι, μεστοί ειρωνικοί με έναν αναρχισμό που καλύπτει όλη την εξεγερμένη αληταρία των ΕΠΑ. Με το φάντασμα του Tomkins Square Park να τους δίνει δύναμη, ο Peter Missing, ο Chris Egan, ο Aswill και ο Nodelman συνεχίζουν το δρόμο τους, πάντοτε δύσκολο και με εμπόδια, απότομοι με ψηλά το κεφάλι απέναντι στα γκλομπ και την αστυνομική καταστολή. Μόνο που στα χέρια τους δεν κρατούν κλαδιά ελιάς, μα ρόπαλα και όπλα δανεισμένα απ'τους πολυπληθείς Πορτορικάνους και Μαύρους φίλους τους. Ο τίτλος άλωσε του δίσκου τα λέει όλα. Η κουλτούρα των λευκών πλέθανε ή τουλάχιστον βρίσκεται σε κατάσταση μόνιμης ύπνωσης. Και οι νέες δυνάμεις, οι ορδές των πεινασμένων των squatters, των "έγχρωμων" που κυκλοφορούν τη νύχτα

τρομοκρατώντας τους περαστικούς και τους τουρίστες, σύντομα θα γίνουν οργανωμένες μάζες που θα βυθίσουν τον γιαπικό κόσμο στα Τάρταρα που του αξίζει. Το είπαμε: THE PARTY'S OVER!

VARIOUS ARTISTS

- "The Houston Post: Now sounds Groove In"
(*Way Back/Hitch Hike*)

H Way Back αποτελεί το παρακλάδι της Music Maniac που ασχολείται με το παρελθόν. Στην επικείμενη συλλογή υπάρχουν κάμποσα συγκροτήματα της ιστορικής garage περιόδου του Τέξας που υπήρξε και η σημαντικότερη μουσική του εποχής. Ετσι λοιπόν διάφορα γεγονότα διαδραματίζονταν στην ευρύτερη περιοχή του Χιούστον και η νεολαία είχε την ευκαιρία να παρακλουθεί τις περιβόητες μάχες των garage γκρούπς, τα οποία έκαναν θραύση μεταξύ 1965 και 1967. Οι Fanatics, οι Fever Tree, οι Countown 5, οι Coastliners και οι περιβόητοι Moving Sidewalks του σημερινού γέρετα των Z Z Top, Billy Gibbons, είναι τα γνωστότερα ονόματα που κυκλοφορούν σ' αυτή τη συλλογή, μα μην παραλείψετε τους φαντασικούς A 440.

SPLIT ALBUM

- ANTI: "Μουσικά Αντίδοτα"
- ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΑΠΟΒΛΗΤΑ: "Άγρια Νεολαία"
(*Wipe Out Records, 1990*)

Δυό πολύ γνωστά συγκροτήματα, με χρόνια παρουσία στα punk και επαναστατικά τεκτενόμενα της χώρας. Μοιράζονται από μιά πλευρά του δίσκου και παρόλο που το στυλ του καθενός είναι διαφορετικό, η ουσία της κοινής τους παρουσίας, αποτελεί ένα ισχυρότατο παρόντα γιά να δουλέψουν μερικά μυαλά. Οι ANTI, έχουν δυό κασέτες στο ενεργητικό τους, και δύο κομμάτια σε μία συλλογή και στο τελευταίο τεύχος των SKIΩΝ ΤΟΥ B23. Το ότι δίνουν βάση στο όργανο, τους κάνει να ξεχωρίζουν, κι έτσι θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν δυναμικά απλοί. Τα ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΑΠΟΒΛΗΤΑ, οπωσδήποτε είναι χωμένοι βαθειά μέσα στο πολιτικό hardcore, και κάθε κομμάτι τους,

αποτελεί και ένα μανιφέστο διαμαρτυρίας κατά των κάθε λογής εκμεταλλευτών. Οι στίχοι και των δύο γκρούπς έχουν να πουν πολλά και οι ψηλοί τόνοι που χρησιμοποιούν γιά να εκφραστούν τους δίνουν τις απαραίτητες προυποθέσεις γιά να καθιερωθούν και έξω από τη χώρα μας. Εξ αλλου, η προσφορά τους στους κοινωνικούς αγώνες, είναι αδιάψευστος μάρτυρας γιά την αξία του καθενός χωριστά. Μελετείστε με προσοχή το προσεγμένο ένθετο φανζίν

THE SUNDAYS

- "Reading, Writing and Arithmetic"
(*LP, Rough Trade, 1990*)

Βρίσκω γελοία την παραφιλολογία που κατέκλυσε τον διεθνή και ντόπιο μουσικό Τύπο γιά τους Sundays. Ακραίες συγκρίσεις, γεμάτες υπερβολή, ή, πάλι, τεμπελιά. Ναι, τεμπελιά! Φετιχοποιούμε κάποια ονόματα, όπως της Lisa Frazer των Cocteau Twins ή της Bjork των Sugarcubes και τα θέτουμε σαν μέτρο σύγκρισης γιά κάθε γκρούπου που τολμά να έχει γυναίκα τραγουδίστρια και κινείται στα χωράφια της σύγχρονης pop σκηνής. Με αυτόν τον τρόπο δεν αναφερόμαστε στη μουσική που βγάζει το γκρούπ καθεαυτό στην περίπτωσή μας οι Sundays αλλά απομονώνουμε ορισμένα στιχεία και δημιουργόμενα πλαστές ετικέτες για λόγους marketing του στυλ: οι-άδες-ανήκουν-στη-δείνα-σκηνή-που έχει-επίσης-βγάλει-και-τους-άλλους κλπ, κλπ. Και αν αυτό χρησιμοποιείται κατά κόρον γιά συγκροτήματα της σειράς, σίγουρα είναι άδικο γιά άλλα με προσωπικότητα, όπως οι Sundays. Το "Reading," είναι η δεύτερη προσπάθειά τους σε βινύλιο. Είχε προηγηθεί το 7" "Can't be Sure" που άλλωστε δημιούργησε όλο το θόρυβο γ' αυτούς. Εδώ οι Sundays παρουσιάζουν μάλιστα έναν δουλειά. Από την αρχή, στο "Skin and Bone" δείχνουν τις προθέσεις τους. Μελωδίες λυρικές, χωρίς πομπώδη και ατμοσφαιρικά ξεπάσματα, με την απαλή και γλυκεά φωνή της Harriet Wheeler να διηγείται προσωπικές ιστορίες, απλούς στοχασμούς χωρίς πρόθεση υπερβολής, μα 'συνάμα δοσμένες με αισθησιασμό και τρυφερότητα. Υπάρχει εδώ το "Here's where the story ends" και το γνωστό "Can't be Sure". Από την δεύτερη πλευρά ξεχωρίζουν το "A Certain Someone" και το "I Kicked a Boy" που υπήρχε στο σίνγκλ. Οπως θα παρατηρήσετε και σεις-γιατί θα πάρετε οπωδήποτε το δίσκο-όπου η κιθάρα αφήνεται ελεύθερη και όπου η φωνή ξεφεύγει, δημιουργούνται οι καλύτερες στιγμές του άλμπουμ. Πρόκειται γιά ένα ντεμπούτο υποθήκη γιά το μέλλον: τίποτα περισσότερο και τίποτα λιγότερο.

(ΓΙΩΡΓΟΣ ΧΛΩΡΟΣ)

EINSTUERZENDE NEUBAUTEN

- "Haus Der Luege"
(*Penguin, 1990*)

o...V.T. MERLIN γραφει...

THE VIETNAM VETERANS

- "On The Right Track Now"
(*Way Back/Hitch Hike*)

"Αυτό είναι το Rock'n'Roll όταν παίζεται από τον σωστό κόσμο, όχι "μουσικούς", αλλά ανθρώπινες υπάρξεις". Η σημείωση του οπισθυφύλλου κάνει περιττή, οποιαδήποτε άλλη κουβέντα. Ο Mark Enbatta με τους V.V. είχε μπει ήδη απ' τον πρώτο τους κιόλας δίσκο στο σωστό δρόμο, πριν από εφτά χρόνια. Περπατείστε μαζί του στα psycho μονοπάτια, αγκαλιά με ένα zombie και χτίστε το σήμερα με τα ονειρά του χτες. Όλα ακούγονται λες και το ταξίδι άρχισε τριάντα χρόνια πριν. Ισως νάναι κι ετσι. Οι Vietnam Veterans μπορεί να βρέθηκαν σε λάθος δεκαετία, ή να μην έχουν ηλικία, όπως ο V.T. MERLIN. Βουτήξτε στο παρελθόν, βγάλτε το εισητήριο γ' αυτό το ψυχεδελικό άλμα της καρδιάς από το χτες στο σήμερα. Οι Veterans σας προσφέρουν την πρώτη θέση. Αποκτήστε αυτό το άλμπουμ και πετάξτε όλα τα νεοgarage στο ράφι.

"Το ΧΑΟΣ είναι μιά νέα επιστήμη, ή ακριβέστερα μιά νέα επιστημονική προσέγγιση των νόμων του αντικειμενικού κόσμου, που τα τελευταία χρόνια αναπτύσσεται στην Αμερική. Συνεισφορές όμως, έχουν κάνει σ' αυτήν την προσέγγιση και δυτικοευρωπαίοι και σοβιετικοί επιστήμονες. Είναι η μελέτη πολύπλοκων χαοτικών συστημάτων όπου οι παραδοσιακές αναγωγικές μέθοδοι δεν επαρκούν και χρειάζεται η εξέταση των φυσικών (αλλά και των κοινωνικών) φαινομένων στην δυναμική κίνηση της ολότητας. Από φυσική και μαθη-

ματική άποψη χρειάζεται να αντιμετωπιστούν προβλήματα μη γραμμικής δυναμικής κίνησης. Στην ανάπτυξη των ιδεών του ΧΑΟΥΣ έχουν συμβάλλει επιστήμονες από διάφορους κλάδους, την μετεωρολογία, την φυσική, την οικολογία και τα μαθηματικά, με την

διατύπωση της φρακτάλ γεωμετρίας (γεωμετρίας χώρου και όχι τριών ή τεσσάρων διαστάσεων αλλά κλασματικών διαστάσεων). Μερικοί συγκρίνουν την ανάπτυξη της θεωρίας του ΧΑΟΥΣ, με τις επαναστατικές αναπτύξεις της Σχετικότητας και της Κβαντομηχανικής."

Το παραπάνω απόσπασμα είναι δανεισμένο από μιά παρουσίαση της νέας επιστήμης του ΧΑΟΥΣ (Εφημερίδα ΝΕΑ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ Νο 5, σελ.12)

Η βασική φιλοσοφία των Ερειπίων Νέων Κτιρίων όπως την περιγράφουν οι (διοι): "Chaos ist das einge tragende schoepferische" ή αλλοιώς "Το χάος είναι η απλή, βασική αρχή του Σύμπαντος" Τι; Θέλετε δισκοκριτική; Δεν είμαστε καλά! Πως μπορεί να γίνει δισκοκριτική στον πρώτο ΜΕΓΑΛΟ δίσκο της δεκαετίας του 90; Το απόλυτο δημιουργήμα των Neubauten; (ΓΙΩΡΓΟΣ ΧΛΩΡΟΣ)

THE WEIRDOS

- "Condor"

(LP Frontier POB 22, Sun Valley, CA 91353, USA, 1990)

Επι τέλους, ίδιού ένα ντεμπούτο άλμπουμ από τις καλύτερες περιπτώσεις που μπορείτε να συναντήσετε! Εν έτει 1990 και 13 ολόκληρα χρόνια από τη δημιουργία τους, στο πανκ σκηνικό του LA, οι ανεπανάληπτοι Weirdos οργανώνουν την πρώτη ολοκληρωμένη εκδοχή της μεγάλης ιδιοφυίας τους. Δύο σίγκλ και δύο EP είναι ο μέχρι το "Condor" απολογισμός των αδερφών Denney και της παρέας τους που κατά καιρούς έχει συμμετάσχει σε σχήματα όπως οι LA Gun και οι Thelonious Monster. Στην ουσία βέβαια και το LP τούτο αποτελεί συλλογή κομματιών γραμμένα από το 1980 ως το 1989, με δέκα ύμνους του rock, που σίγουρα ο Frank Zappa θα χαίρεται να ακούει. Οι Weirdos είναι κωμικοί μέσα στο δραματικό παιχνίδι γιά τον αφανισμό της ανθρωπότητας. Ήχούν χωρίς καλούπια, είναι γρήγοροι και πανέξυπνοι με ένα χιούμορ πικρό και μαύρο και ένα πολιτικό λόγο που καλά θα κάνουμε να τον λάβουμε υπ'όψη μας. Το βασικό -πέρα από το συναίσθημα- είναι ότι ξέρουν να κάνουν μουσική και να χρησιμοποιούν με μιά γοητευτική μαεστρία τα όργανά τους. Ο Χολυγουντιανός τρόπος παρουσίασης του υλικού τους, είναι μιά οργανωμένη προβοκάτσια ενάντια στους κατοίκους του Beverly Hills και τους ανέμελους τεκνουρfers του Long Beach. Η πυρινή έκκρηξη έγινε πριν από λίγο, μα οι Weiros πρόσεξαν που την προκάλεσαν και φροντίζουν γιά το αντίδοτο.

SHUDDER TO THINK

- "Ten Spot"

(LP, Dischord, 3819, Beecher Str, Northwest, Washington, DC 20007, USA, 1989)

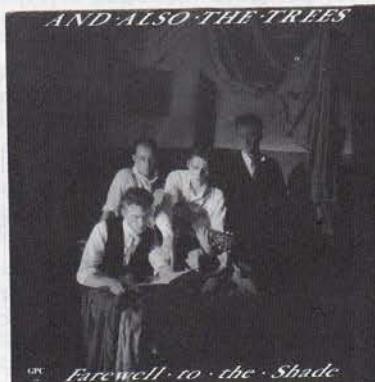
Ο δίσκος αυτός μας έφτασε μέσω

Βελγίου από το φίλο μας Bart Kennis, και πραγματικά αποτελεί κάτι ξεχωριστό, αφού η μουσική των Shudder To Think είναι ένα δείγμα μιάς ολόκληρης από μόνης της κουλτούρας, που καλο θα ήταν να προσεχτεί ιδιαίτερα. Δεν παίζουν ακριβώς hardcore, σίγουρα δεν ανήκουν στη σχολή του Seattle, δεν παίζουν punk, ούτε garage. Ακροβατούν σ'ένα rock'n'roll ιδίωμα προσωπικό και αυτό οφείλεται στο ταλέντο που διαθέτουν να ξεφεύγουν από τα καθιερωμένα χρησιμοποιώντας φωνητικά (Stuart Hill), τα οποία κάπου, επίτηδες, τα αφήνουν ελεύθερα σε σχέση με τη γρήγορη μουσική τους. Με άλλα λόγια δεν τα αφήνουν να "καπελλωθούν" απ'αυτή. Συν τοις άλλοις διαθέτουν ένα ποιητικό πρόσωπο με στίχους τόσο μελετημένους, όσο και αυθόρμητους, εξαρτάται βέβαια πως το βλέπει καθένας μας. "The rain sounds good it knocks on wood and drowns my house. But it can't swallow me and I can drink it. It's the 'Jade Dust Eyes'. "Jade-dust eyes I love you and I lust time as much" και πολλά άλλα που δείχνουν ένα πολύ δεμένο συγκρότημα και σίγουρα και ο πιό απαιτητικός ακροατής μένει ευχαριστημένος, ακριβώς επειδή ο Shudder To Think είναι μιά έκπληξη όσον αφορά την Dischord που ειδικεύεται σε αρκετά σκληρότερες, μα είσουν δημιουργικές προσπάθειες αμερικανικών συγκροτημάτων

AND ALSO THE TREES

- Farewell to The Shade

(LP GPC, 1989)

GPC Farewell to the Shade

Με μερικά χρόνια στην πλάτη, οι And Also The Trees, εξόρμούν γιά την ολοκληρωτική πλέον εισβολή τους στο rock κατεστημένο της Βρετανίας. Θα μπορούσαμε να πούμε πως πρόκειται γιά μιά μεταμφύκωση των σκοτεινών οραμάτων που πρόσφεραν οι αρχικοί Sisters of Mercy στις αρχές των 80s. Ομως οι AATT παρουσιάζονται σε μιά στιγμή που τα μουσικά πράγματα στην Αγγλία είναι αρκετά συγκεχυμένα, γιά να δώσουν με το "Farewell to the Shade" τον τόνο εκείνο της μελαγχολίας που χρειάζεται οποιοσδήποτε γιά να δημιουργήσει. Η σκοτεινή -πολλές φορές πειραματική- έκφρασή τους έχει πολλά να πει και κομμάτια σαν το The Horse Fair Mackbeth's Head, The Nobody Inn

και η dark διασκευή της των αρχών των 70s επιτυχίας του. Μουσουλμάνου πλέον και πάλι ποτέ ταλαντούχου μπαλλαντίστα Cat Stevens, "Lady d'Arbanville" οδηγεί το όχημα του γκρούπ σε διαμαντένιες σφάρες. Κάποτε, πριν χρόνια, το κύμα που εκπροσωπούν οι And Also The Trees, είχε μάι επιτυχία άνευ προηγουμένου, λόγω κοινωνικών συνθηκών και εν γένει αγγλικής νοοτροπίας. Σήμερα, με την αρχή της νέας δεκαετίας, που τα πάντα φίνονται αμήχανα, ευκαιρία να χωθούμε -γιά λίγο- στον εαυτό μας ψάχνοντας το "εγώ" μας. Ισως οι And Also The Trees, απαντήσουν σε πολλά ερωτήματα.

THE SOMELOVES

- "Something or Other"

(LP, White Label/Pilgrim, 1989)

Η καλύτερα, τι συμβαίνει όταν ένας Stem, συναντάται έναν Lime Spider αλλά και πάλι σας δυσκολεύων. Η μουσική που βγάζουν αυτοί οι δυό Αυστραλοί βετεράνοι είναι αποδεκτή σχεδόν αμέσως. Πως θα μπορούσε κανείς να αδιαφορήσει, ακούγοντας, ένα μελωδικό δημιουργήμα σπιντάτης pop, πως θα μπορούσε να γυρίσει το κεφάλι, τη στιγμή που τα ηχεία του στερεοφωνικού σταύρου μέλι βγαλμένο μέσα από κιθαριστικές μελωδίες ερωτικών εξαίσιων διηγημάτων όπως το "Girl Soul" ή το "Melt" και το "I didn't mean That" που κατασκευάζουν κύκλους νοσταλγίας γιά παλιές αγάπες και συναισθηματικές συγκρούσεις. Το "Something or Anything" στο σύνολό του, είναι δίσκος γεμάτος ζωή. Υπάρχουν στοιχεία που σε καθηλώνουν στο πρώτο άκουσμα και μιά δύναμη που ανεβάζει αργά μα σταθερά την ένταση κάθε κομματιού. Όλα εξισώνονται μέσα σε ένα πλέγμα ρυθμού μελωδίας, δεν υπάρχουν πουθενά λιτότητες ή φανφαρονισμοί και το ντουέτο (Darryl Mather και Dom Mariani) συμπυκνώνει τη μουσική της ψυχής του που σε τελευταία ανάλυση είναι η ψυχή όλων των ελεύθερων από παρωπίδες ανθρώπων

ALICE DONUT

- "Mule"

(LP Alternative Tentacles, 1990)

Καλωσορίστε τους νέους αντιστάρ της αμερικανικής Hardcore σκηνής. Από τη Νέα Υόρκη, αυτοί οι αιτιώροι σαματάταζήδες, έχουν πουλήσει ήδη την βρώμικη σκέψη τους στο Σατανά, και αισθάνονται τόσο περήφανοι γι'αυτό που τολμάν να παρουσιάζουν ένα μουσικό τρόπαιο, ασταμάτητης rock'n'roll οντότητας, κάτι που αντιπροσωπεύει πολλά ακόμα νέα παιδιά, στις ΕΠΑ, τα οποία περιμένουν στη σειρά γιά μιά θέση στον ήλιο. "Mother of Christ" "Roadkill" "My boyfriend's back" και μερικοί ακόμα καταπέλτες, οδηγούν το τρίτο άλμπουμ των αδερφών Simpson στην αιωνιότητα. Είρωνες του Αμερικανικού ονείρου και του τρόπου ζωής των πατεράδων τους, οι Alice Donut

κάνουν την επιλογή τους και υμνούν όλα εκείνα τα απαίσια συμβάντα που ο κάθε ευηπόληπτος πολίτης αυτής της "σπουδαίας" χώρας, οφείλει να αποφεύγει. Ο κίνδυνος βρίσκεται προ των πυλών και είναι οι ίδιοι οι Alice Donut, που έχουν πετάξει τις αλληγορίες και τα "έξυπνα" τεχνάσματα και κατευθύνονται ολίσια προς την κόλαση, κάνοντας μεγάλη φασαρία.

VARIOUS ARTISTS

- "Fast'n'Bulbous" (1988)
- "If Six Was Nine" (1990)
(*Imaginary/Pilgrim*)

Δυό συλλογές από νέα συγκροτήματα, άλλα γνωστά και άλλα άγνωστα, ως επί το πλείστον της ανεξάρτητης παγκόσμιας σκηνής που αποτελούν δύο ξεχωριστά αφιερώματα σε ισάριθμους μεγάλους του ροκ.

Η πρώτη είναι ένας φόρος τιμής στον Πατέρα της δημιουργικής παράνοιας, τον Don Van Vliet, περισσότερο γνωστό σαν Captain Beefheart. Δώδεκα τραγούδια του από δώδεκα σύγχρονες μπάντες και καλλιτέχνες που ανακαλύπτουν στο δικό τους στυλ, την απέιρου μοναδικότητας γιγάντια παρουσία του πάλαι ποτέ συνεργάτη του Zappa, μάς προσωπικότητας, που σίγουρα άλλαξε πολλά πράγματα στο rock'n'roll ιδώμα. Δεν ξέρω τι περισσότερα θα μπορούσε να γράψει κάποιος, στιγμή που συγκροτήματα σαν τους Sonic Youth, τους That Petrol Emotion, ή τους Scientists και τον King of Luxembourg, σφραγίζουν ανεξίτηλα τις συνθέσεις του Beefheart.

Η δεύτερη συλλογή οδηγείται από το πνεύμα του μεγάλου Hendrix, ο οποίος αν ζούσε σήμερα θα ήταν σχεδόν πενηντάρης. Ενας φυσικός χείμαρος από δεκατρείς αυτή τη φορά, μάντες, ανάμεσα στις οποίες βρίσκουν τον πραγματικό τους εαυτό οι (o) Bevis Frond, Corn Dollies, Giant Sand, Thin White Rope καθώς και οι Σκωτσ Σαμεν που βομβαρδίζουν τις αισθήσεις μας με μιά ψυχο-hip-hop διασκευή του "Purple Haze". Οι καιροί έχουν αλλάξει σε τεράστιο βαθμό από την εποχή που ο Jimi Hendrix μάγευε τα πλήθη στο Γουντστοκ ή το Μοντερέι με την κιθάρα του. Κι όμως, τα τραγούδια του μένουν πάντοτε επίκαιρα, ακριβώς γιατί όλοι οι νέοι ρορ δημιουργοί συναντούνται την άπλετα φωτεινή υπερβατική μορφή του.

BIFF BANG POW!

- Songs for the Sad Eyed Girl
(LP, 1990, *Creation/Pilgrim*)

Τη στιγμή που κλείνει το τελευταίο κομμάτι του νέου αλμπουμ της παρέας του "boss" της Creation, μένεις με ένα κενό στο στομάχι. Παρακαλάς, αυτό το αριστούργημα ερωτικής ποίησης να διαρκούσε όλη τη νύχτα, να ανανεώνει τα κομμάτια να ξαναγυρίζει στα προηγούμενα, στα πλάσια μιάς εξαιρετικής μπχανής. Το "Songs," απόπου

και να το πιάσεις, δε θα βρεις άλλο φεγγάδι, πέρα από τη μικρή του -σχετικά- διάρκεια. Ο Alan McGee και ο Edward Ball έχουν αυτή τη φορά να μιλήσουν κατ'ευθείαν στην καρδιά του ακροατή. Επτά κομμάτια, το ένα καλύτερο από το άλλο, σε μιά χαμηλότονη κρίση συναντιθηματικού αδειεδόσου. Απόδειξη ότι ο έρωτας, υπάρχει ακόμα ζωντανός και θριαμβευτής. Η αγωνιώδης φωνή του McGee στο "Religious" είναι ένα απαράμιλλο ξέσπασμα απελπισίας γιά εκείνη που ζητά και θέλει: "All I ever wanted, All I ever needed, All I want is you." Κυτάζοντας την υπέροχη φωτογραφία στο εξώφυλλο, καταλαβαίνεις ο τί θέλει να πει. Ο δίσκος είναι αφιερωμένος σ'όλους όσους αγαπά το γκρούπ, δηλαδή σε μας. Είναι ένα πίνακας με σκούρα χρώματα, μα αν τραβήξεις το μουσαμά, ξέρεις πως από κάτω υπάρχει η χαρά και η απόλαυση.

THE BEVIS FROND

- "Ear Song"
(LP 1990, *Reckless, 79 Upper St.
London N1 ONU, U.K.*)

Ο Nick Saloman, είναι πολύ μεγάλος. Και απ' ότι φαίνεται θα μας λείψει τις μέρες που έρχονται, μιας και αποφάσισε να σταματήσει την καριέρα του. Στις 5 Νοέμβρη κυκλοφόρησε σε 5000 κομμάτια αυτή η έκδοση του "Ear Song" που στην πρώτη του πλευρά περιλαμβάνει αυτό και το "Olde World" από το φετεινό άλμπουμ "Any Gas Faster" στις 45 στροφές, ενώ η δεύτερη είναι live, παίζεται στις 33 και έχει ηχογραφηθεί μαζί με όλη την μπάντα του στο Faellen Parken της Κοπενχάγης στις 11 Αυγούστου, μπροστά σε ένα πλήθος 20000 και περιλαμβάνει τέσσερα κομμάτια από τα οποία το "Radio Bloodbeast" είναι ακυκλοφόρητο. Δεν χρειάζονται ιδιαίτερες συστάσεις για το τι θα ακούσετε. Απλά αράτε πίσω το κεφάλι σας, ανάψτε ότι θέλετε να ανάψετε και αφεθείτε ελεύθεροι στις προσταγές της μουσικής του Nick Saloman. Αν δε νοιώσετε καλύτερα, πρέπει οπωσδήποτε να σας δει γιατρός.

THE DEVIL DOGS

- The Devil Dogs
(LP, 1989)
 - Big Beef Bonanaza
(LP, 1990)
- (*Crypt/Hitch Hyke*)

Ηρωες του δρόμου, έτσι ακριβώς όπως θα έπρεπε να είναι όσοι αγαπούν το Μπρούκλιν Μερικές ανάκατες κραυγές πρωτογενούς punk στο ύφος των Stooges ή των Dolls που σ' αφήνουν άγρυπνο με το χέρι στο όπλο. Τα Σκυλιά του Διαβόλου δεν έχουν αυτάπατές για τη ζωή τους. Ο τρόπος σκέψης τους είναι καθαρός Γυναίκες, sex, μπόλικες πλάκες και rock' n' roll. Υπάρχουν όχι για να ξεσκώνουν συνειδήσεις, αλλά για να κάνουν το σήμερα πραγματικότητα. Για να επιβιώσεις πρέπει να μην έχεις οίκτο σ' αυτή την πόλη. Οι Devil Dogs ξυπνούν αργά το απόγευμα, παίρνουν τις κιθάρες τους και βγαίνουν στη γειτονιά να μαζέψουν στάχτες για τα τραγούδια τους.

VARIOUS ARTISTS

- "Songs We Taught The Fuzztones"
(*Way Back/Hitch Hyke*, LP, 1990)

Ενας διπλός δίσκος, διπλό αριστούργημα, αυτή η συλλογή, με αφορμή την δέκατη επέτειο των Fuzztones που έκλεισε το Σεπτέμβρη, σηματοδοτεί την ιστορία του αμερικανικου garage, με rock'n'roll αναφορές στον Billy Haley τον Bo Diddley και δεκάδες άλλες γνωστών

ή άγνωστων ηρώων, που έγραψαν ένα ζωντανό κομμάτι της σύγχρονης μουσικής. Παιδιά όλων αυτών είναι όχι μόνο οι Fuzz, αλλά και τόσοι άλλοι που κυριολεκτικά αλώνισαν τα χνάρια των "προγόνων" τους την περασμένη δεκαετία. Shadows of Knight, Outcasts, Kenny and the Casuals, Sonics, ? and the Mysterians, Blue Magoos και κάμποσοι άλλοι. Αν αυτά τα ονόματα δε σας λένε τίποτε, τότε... καιρός να τα μάθετε. Κι αν τα ξέρετε, υπάρχουν κι άλλοι πολλοί που θα έπρεπε να μάθετε. Ισως η καλύτερη συλλογή του είδους. Και το εξώφυλλο! Ενα θαύμα διαστροφής και απέιρου καλουσ, σχεδιασμένο από τον κύριο Rudi Protrudi.

ΤΡΥΠΕΣ

- "Τρύπες στον Παράδεισο" (1990, Virgin, LP)

Κάποιοι έγραφαν γιά τον τρίτο δίσκο των παιδιών από τη Θεσσαλονίκη, ότι είναι μετριότερος από τους δύο προηγούμενους. Εδώ, σηκώνονται ερωτηματικά, δηλ. τι σημαίνει κατώτερος, ή μετριότερος. Ο Γιάννης Αγγελάκας, είναι, το θέλει δεν το θέλει, ποιητής. Και μάλιστα πολύ καλός. Συναισθάνεται τι γίνεται γύρω του και το προσαρμόζει στην περιπλάνηση της μουσικής των "Τρυπών". Ήχογραφημένο υπό την επίβλεψη του Νίκου Παπάζογλου, σε παραγωγή του (δύο του γκρούπ, το "Τρύπες στον Παράδεισο") αποτελεί ένα δείγμα ότι οι Τρύπες δεν απέχουν από το να είναι το σημαντικότερο ελληνόφωνο γκρούπ του. πλανήτη. Διάχυτη υπάρχει η απελπισία του έρωτα, η αναζήτηση, τραγούδια σαν το "Γίνομαι Αντρας" και "Υπάρχει η Αγάπη" ηχούν απρόσμενα και καινούργια, ενώ η μουσική τους προχωράει ακόμα ένα βήμα μπροστά. Είναι ωραία στον Παράδεισο και ακόμα καλύτερα με τις Τρύπες. Δείτε τους οπωσδήποτε live !

SPOT 1019

- "Still... Again"
- (Frontier, 1990, LP)

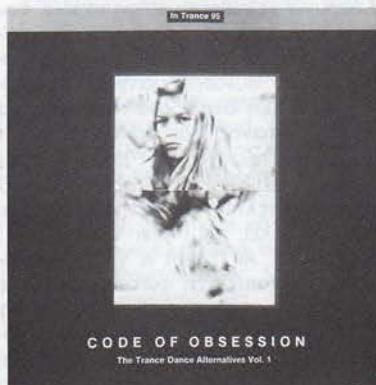
Από το Φοίνιξ της Αριζόνα, στο τρίτο τους LP (Τα προηγούμενα ήταν το ομώνυμο και το "This World Owes me a Buzz"). Παιδιά της ερημάς, που δεν αφήνουν όμως τη σκόνη και τους θάμνους να χαλάσουν τα κέφια τους. Καταπίανονται με όσα στυλ rock' n' roll γουστάρουν και τα δίνουν όλα σε πολύπλευρες ηχητικές διαστάσεις. Αρχίζοντας από country western, διασχίζοντας λειμώνες rhythm and blues, οι SPOT 1019 καταλήγουν να πυρπολούν τα χνάρια του Beechheart του Zappa και σων θέλησαν ν' αλλάξουν τη ροή της σύγχρονης μουσικής παιδείας. Τα ονόματα των παιδιών δεν έχουν σημασία, θα μπορούσαν να ανήκουν σε όλους μας, ούτε και παρηφανεύνται για άπειρα κονσέρτα. Ενα απίθανο εξώφυλο και μιά δυνατή μουσική, μαζί με μπόλικο χιούμορ κάνουν τη ζωή τους (και τη δική μας), πιο εύκολη.

IN TRANCE 95

- "Code Of Obsession"
- (Wipe Out)

Οι εναλλακτικές προτάσεις για χορό που προβάλλουν χωρίς αντιρρήσεις οι IT 95 στο πρώτο μεγάλο τους επιχείρημα, είναι γεμάτες από σχηματικές αναπαραστάσεις. Μια άριστη ανεξάρτητη παραγωγή και επτά συνθέσεις γεμάτες με την computer τεχνολογία, έχουν να πουν πολλά πράγματα. Μακριά από την πλειοψηφία των ελληνικών συγκροτημάτων οι IN 95, έχουν έτοιμη την απάντηση. Οι φανερές τους επιρροές από την ρυθμική ευρωπαϊκή σχολή της Play It Again Sam (στο

ανάλογο section της εταιρίας), σημαίνουν την εποχή μας, συμβολίζουν την ηχητική απομόνωση και την "υπολογι-

στική" κλίμακα. Έχουν τον κύκλο³ των οπαδών τους, ανήκουν στην νέα γενιά και όλες οι αμφιβολίες για την χρήση των computers θα πέφταν στο κενό. Οι IT 95, είναι απαραίτητοι σε μιά σκηνή που έχει βαρεθεί τις κιθάρες. Ισχα στην υπόλοιπη να μην λένε τίποτε, αλλά η μουσική δεν έχει όρια και κάθε περιχαράκωση, μόνο καλό δεν κάνει. Πολύ καλοί (Η μια πλευρά στις 45 και η άλλη στις 33).

THE SQUIRES

- "Going All The Way"
- (Crypt/Hitch Hike, LP, 1986)

Μην πείτε, "ουφφ, ακόμα ένα garage συγκρότημα" γιατί ετούτοι εδώ, στα 60's που λειτουργησαν είχαν την τύχη να κατεβάσουν μερικές πολύ όμορφες ιδέες, να παίξουν το "Gloria" μ' ένα δικό τους τρόπο και να οδηγούνται από έναν κατά τα φαινόμενα πολύ έξυπνο μουσικό, τον κιθαρίστα Mike Bouyea. Συνθέσεις όμορφες και αρκετά πρωτότυπες, αν λάβουμε υπ' όψη την εποχή, folk αγκαλιάσματα και ρομαντικές αναπολήσεις. Δεν ξέρω, κατά πόσον οι Squires, αναγνωρίστικαν αν και οι πληροφορίες, που είναι κάμποσες και περιέχονται σε ένθετο με μιά συνέντευξη του Mike, τους θέλουν και με το αρχικό τους όνομα Rogues ευρύτατα γνωστούς. Αν μη τι άλλο, απολαυστικοί

THE WEDDING PRESENT

- George Best (LP, 1987)
 - Tommy (LP 1988)
- (Reception/Pilgrim)

Πολλά έχουν γραφτεί κατά το παρελθόν στον Τύπο για τα δύο αυτά άλμπουμ, ενός από τα σταθερά πιά γκρούπ της Βρετανικής σκηνής. Οι Wedding Present, από τις πρώτες κιόλας δουλειές τους απόδειξαν ότι ίσως αυτή τη στιγμή να κρατάν τα σκήπτρα ενός όμορφου συνδιασμού, rock pop. Οι σκληρές, αποφασιστικές κιθάρες

τους είναι η καλύτερη προοπτική για να μην φοβούνται το μέλλον τους. Οι δύο αυτοί προάγγελοι των νέων φετεινών τους επιδόσεων είναι οριακοί. Και ο ένας και ο άλλος δίσκος, κυλάνε μέσα στην απλότητα των συνθέσεων μιας εναλλακτικής μουσικής πρότασης. Κάθε φορά που υψώνεται η ένταση σε κάθε τραγούδι, αναρρωτηθείτε τι θα συμβεί την επόμενη ώρα και νοιώστε τις γοητευτικά επικίνδυνες δονήσεις που στέλνει το γκρούπ σε όλες τις κατευθύνσεις.

COP SHOOT COP

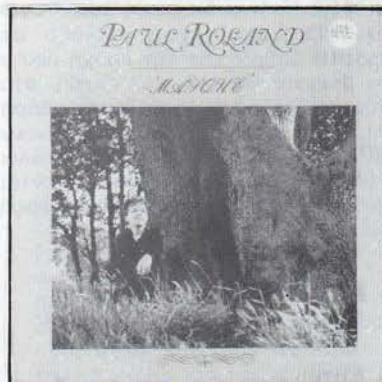
- "Consumer Revolt"
- (Circuit, LP, 1990)

Νέα Υόρκη. Χρονιά του Διαβόλου. Περισσότερο θύριφος. Πιο δυνατά. Μη χρήση οργάνων κλασικών (π.χ. κιθάρα), τύμπανα από ατσάλι, ουρλιαχτά και φωνητικές κόντρες. Ενας χαμηλότονος εφιάλτης, βγαλμένος μέσα από ασύστολες κραυγές ενάντια στο Σύστημα Που Καταρρέει. Τα ίχνη των Sonic Youth και των Prong, χάνονται μέσα στην ηχητική τρέλα κάποιων αναβιώτων του Τρόμου. Το όμορφο δύναμά τους και οι προκλητικοί στίχοι, ανακατεύουν στομάχια και τα κόκκαλα αρχίζουν να λυγίζουν στην ακαριαία μουσική δολοφονία των Cop Shoot Cop. Η Αμερική έχασε το παιχνίδι το Κόλπο. Είναι αργά για περισσότερες επιστρατεύσεις. Η Κόλαση δεν έχει Ορία και η Ερημη Χώρα παίζει κάτω από τα κενά χρώματα του Ήλιου. Μεγάλη υπόθεση αυτός ο δίσκος. Και είναι μόνο η αρχή.

PAUL ROLAND

- "Masque"
- (LP, 1990, Di Di)

Ευτυχώς, το παιδί είναι μιά χαρά. Να μην πω μεγάλη κουβέντα, αλλά ίσως είναι καλύτερα από ποτέ. Αφού μας τρόμαξε. .λιγάκι με το "Duel" την περ-

σινή σκληρή" και όχι τόσο προσιτή δημητριγία του, αποφασίζει να επιστρέψει τάχιστα στα παλιά καλά λημέρια της "hoggor" και "fun" μελωδίας. Ο καινούργιος δίσκος του, συνοδεύεται από ένα EP με τέσσερα κομμάτια και μας αναγκάζει για μιά ακόμα φορά να του

βγάλουμε το καπέλλο. Οι λυρικές επάρσεις του Roland, εξακολουθούν να ζωντανεύουν άλλες εποχές, το απίθανο βιολί του Peter Robey και τα keyboards του εξαίρετου κυρίου Chris Randall δυναμώνουν το στίχο και ολόκληρη η νέα απόπειρα δεν έχει τίποτα να ζητεί από τις περασμένες του. Ο Roland όπως τον αγαπήσαμε, ένα "μοντέρνο" alter ego του Ian Anderson των 70's, μας γνέφει μέσα από τα σκοτεινά σοκκάκια του Λονδίνου να τον ακολουθήσουμε στην περιπέτεια και τον κίνδυνο, ν'ανακαλύψουμε μαζί του πράγματα που μόνοι δεν τολμάμε. Ενας ισχυρός, μάς εποχής όμορφης και επικίνδυνης, κουβαλάει τη μουσική απλότητα μέσα στο σακάκι του.

PAT THOMAS

- "Too Close To The Ground"
(LP 1990, Di Di)

Θα θυμάστε βέβαια εκείνο το γκρουπάκι από το Ρότσεστερ της Ν. Υόρκη, τους Absolute Grey με κείνη την πάνγλυκεια κοπελίτσα που τραγουδούσε και τον παράξενο συνοδό της, ονόματι Pat Thomas? Αν όχι, εσείς είστε οι χαμένοι. Μετά τη δάλυση του γκρούπ αυτού, ο Pat, αφού περιπλανήθηκε κάμποσο, αποφάσισε ότι η πόλη του δεν πρόσφερε κανένα σχεδόν άλλοι στη μουσική του. Ετσι, άλλαξε παραστάσεις και παρέες, εγκαταστάθηκε στο Σαν Φρανσίσκο και βρήκε την ησυχία του. Έκανε ένα άλμπουμ με τίτλο "It's a Long Way to Nebraska." προτού μετακομίσει και φέτος παρουσιάζει το "Too Close To The Ground". Ενα ακουστικό χάρισμα για ευαίσθητες ψυχές και αλλόκοτες σκέψεις. Εντεκα τραγούδια που αποσαρφίνουν την καινούργια folk αντίληψη μέσα από νέα στάδια μουσικής γοητείας. Ακουστικός περισσότερο, με ψήγματα ηλεκτρισμού, ο δεύτερος αυτός δίσκος του Pat Thomas, αναζητεί την τελείωση της μοναξιάς. Κάμποσοι φίλοι, τον συνοδεύουν στο ταξίδι του και ο ίδιος αισθάνεται μάλλον ευτυχισμένος στη νέα του θέση, ανάμεσα στους ήρωες της τοπικής σκηνής.

PURPLE OVERDOSE

- "Indigo"
(LP, 1990, Pegasus)

Η δεύτερη δισκογραφική παρουσία των P.O. αρχικά ξαφνίαζε. Ενα άλλο βήμα, μακριά από την αυθεντικότητα της ψυχεδέλειας που περνούσε στον περασμένο δίσκο τους. Ακούγοντας προσεκτικά τα επτά κομμάτια του "Indigo" ανακαλύπτεις που βρίσκεται η διαφορά. Για να ξεκαθαρίσουμε τα πράγματα, σας λέμε ότι πρόκειται για ένα δίσκο μακριά από τα σύγχρονα αναβιωτικά και μη δημιουργήματα. Η μάλλον, η αναβίωση των P.O. ακολουθεί δρόμους που λόγω ίσως "κολλήματος" άλλοι δεν δοκίμασαν καν. Μία στροφή σε progressive φόρμες και ήσυχες στιγμές που σε τρεμούν και σε συγκεντρώ-

νουν στο εκάστοτε αντικείμενο. Το ταλέντο και η τίμια προσπάθεια του Κώστα Κωνσταντίνου, μπορεί να σας ξενίσουν. Μα κυτάξτε καλύτερα τα γεγονότα και αναλογισθείτε, τελικά σε πόσους παράμετρους χωρίζεται το rock'n'roll. Ακούστε το πρώτο κομμάτι "Moonlight Sunshine" θυμηθείτε οι παλιότεροι κάτι βραδιές που ανασκαλεύατε τις στάχτες της προσωπικότητάς σας στο άκουσμα του "Hero and Heroine" των Stawbs και μάθετε οι νεώτεροι πως λίγο πριν από τους Pistols και τους Kennedys, ή τους Neubauten, υπήρξαν κάποιοι άλλοι με το δικό τους στίγμα

Οι βασιλιάδες του rock πειραματισμού επέστραφαν δυό χρόνια μετά το "Daydream Nation" αποφασισμένοι γιά όλα. Το "Goo" έχει κάτι καινούργιο και πολλά παλιά. Ο αέρας της οικονομικής άνεσης, πρωθεί τις Sonicές δυνάμεις σε ένα χορά εξωφρενικό. Ανάμεσα στις παράμετρους του "Tunic (Song For Karen)" τα παράξενα τοπία του "My Friend Goo" και του Hit "Kool Thing" όπου ο Chuck D των Public Enemy δανείζει τη φωνή του να δέσει απόλυτα με το παραμιλητό της Kim Gordon, παραμονεύει ένα θηρίο, έτοιμο να μας κατασταράξει. Η απειλητική δύναμη του γκρούπ, έχει απλωθεί επικίνδυνα και το ενδιαφέρον παραμένει αμείωτο.

THE TOMMYKNOCKERS

- "The Tommyknockers"
(LP 1990, Unique/Hitch Hike)

Το νέο γκρούπ του ex Fourgiven, Rich Coffee, στην νέα του περιπέτεια. Γκαράζ, η αγάπη του Rich, μέσα από επτά κομμάτια που οδηγούν σε συνθέσεις ανάλογες του ύφους. Σίγουρα ο Coffee είναι κυρίαρχος του είδους και έρει ακριβώς πως να το παρουσιάζει χωρίς να επαναλαμβάνει τις περασμένες όμορφες αμαρτίες του παλιού του γκρούπ. Ο ήχος είναι φρέσκος, το Faceless συγκινητικό και το Will you Wait δυναμικό. Με πάνω από δέκα χρόνια προσφόρα στο είδος, ο κύριος αυτός έχει ακόμα πολλά να πει και απότι φαίνεται θα τα λέει για πολύ καιρό ακόμα.

VARIOUS ARTISTS

- "The Fundamental Hymnal"
(LP, 1990, Fundamental/Penguin)

Μία παρέλαση μερικών από τους συντελεστές του όντως μοναδικού ήχου της εταιρίας Fundamental, είναι ότι πρέπει για ένα πιό ευχάριστο χειμώνα. Μέσα από το βυνιλιακό αυτό περίγραμμα, οι Savage Republic, οι Naked Prey οι Shiva Burlesque, οι Butthole Surfers, ο Ευγένιος Chandbourne και κάποιοι ακόμα καλλιτεχνικοί παρατηρητές τη μουσικής εξέλιξης των ΕΠΑ, μουσουργούν καλλωπιστικές και μη ωδές γεμάτες ιδέες που έχουμε και δεν έχουμε ακούσει. Κόντρες μέσα στον διάδιαλο του rock, στηλ και θόρυβοι, συνθέτουν τη συλλογή αυτή που συνιστάται απαραίτητα στα πλαίσια εκτενέστερης μελλοντικής εξέτασης των δημιουργών της, για κάθε σοβαρό άνθρωπο.

VARIOUS ARTISTS

- "Welcome to Rock'n'Roll Hell"
(LP 1989, LSD, Hauptstr 30, 1000 Berlin 62, Germany)

Αν ο τίτλος δε σας λέει και πολλά πράγματα, ο υπότιτλος "A Tribute to AC/DC and Motorhead" μάλλον είναι αρκετός. Εντεκα νέες γερμανικές μπάντες, αποτίουν το δικό τους φόρο τιμής, στους εν ζωή ακόμα μάστορες του

και το δικό τους χώρο. Οι Purple Overdose, ήρθαν πάλι για μιά ακόμα φορά να μας εκπλήξουν και να σιγουρέψουν αυτό που αγαπάνε πραγματικά. Οι υπόλοιποι που βολεύεστε στα εύκολα, σωπάστε.

SONIC YOUTH

- "Goo"
(LP 1990, WEA)

Οταν ο Thurston Moore έμαθε ότι ο δίσκος των Babes In Toyland στοίχησε 1500 \$ και τον βρήκε ισάξιο με το "Goo" κόντεψε να πάθει αποπληξία. Οι Sonic Youth είχαν ξοδέψει για τον δικό τους 150.000 \$, όσα δηλαδή τους έδωσε η νέα τους πολυεθνική εατιρία, η Geffen. Ωστόσο είναι ζωντανοί. Η καταξίωσή τους στο πιό εμπορικό κοινό, φαίνεται να είναι γεγονός. Και μη νομίσετε ότι "πρόδωσαν" τις αρχές τους. Κάθε άλλο.

Ο ΗΧΟΣ ΤΟΥ ΑΥΡΙΟ
Γράφει ο Θοδωρής Κούτσης

JANE'S ADDICTION

- "RITUAL DE LO HABITUAL"
- (WEA, 1990, LP)

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΠΟΥ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝΕΙ ΤΟΥΣ JANE'S ADDICTION, ΕΙΝΑΙ ΟΙ LED ZEPPELIN ΚΑΙ ΜΑΛΙΣΤΑ ΑΥΤΟΙ ΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ ΜΕΤΑ ΤΟ "HOUSES OF HOLLY", ΑΚΑΘΙΣΤΕΣ ΛΑΒΥΡΙΝΘΩΔΕΙΣ ΣΥΝΘΕΣΕΙΣ, ΜΕ ΤΙΣ ΚΙΘΑΡΕΣ ΣΕ ΠΡΩΤΟ ΡΟΛΟ ΚΑΙ ΟΡΓΑΣΤΙΚΟΥΣ ΡΥΘΜΟΥΣ ΣΤΑ ΚΡΟΥΣΤΑ. ΤΟ ΑΤΟΥ ΟΜΩΣ ΤΩΝ J.A. ΕΙΝΑΙ Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ PERRY FARRELL, ΤΟΥ ΔΙΑΝΟΟΥΜΕΝΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗ ΤΟΥ ΓΚΡΟΥΠ. ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΙΔΙΟΤΡΟΠΗ ΑΝΔΡΟΓΥΝΑΙΑ ΧΡΟΙΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΣΧΕΔΙΟΝ ΜΟΙΡΟΛΑΤΡΙΚΟ ΤΡΟΠΟ ΠΟΥ ΕΧΕΙ ΟΤΑΝ ΤΡΑΓΟΥΔΑΙ. ΕΝΑ ΜΟΙΡΟΛΟΙ, ΟΔΥΝΗΡΟ ΚΑΙ ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΑ ΛΥΤΡΩΤΙΚΟ ΓΙΑ ΟΠΟΙΟΝ ΣΥΜΜΕΤΕΧΕΙ. ΜΙΑ ΑΚΟΥΣΤΙΚΗ ΕΜΠΕΙΡΙΑ ΚΑΘΑΡΣΗΣ. ΤΕΤΟΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΑΚΡΟΑΣΗ ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΚΑΤΑ ΣΕΙΡΑ ΛΑΜΠΟΥΜ ΤΩΝ JANE'S ADDICTION, "RITUAL DE LO HABITUAL". ΕΧΟΥΝ ΠΡΟΗΓΗΘΕΙ ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟ MINI ΖΩΝΤΑΝΑ ΗΧΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟ ΣΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ ΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟ ΠΟΛΥΕΘΝΙΚΟ "NOTHIN' SHOCKIN'", ΠΟΥ ΠΑΡΑ ΤΟΝ ΤΙΤΛΟ ΤΟΥ, ΤΟ ΣΟΚ ΠΟΥ ΠΡΟΚΑΛΕΣΕ ΉΤΑΝ ΚΑΤΙ ΠΑΡΑΠΑΝΩ ΑΠΟ ΔΥΝΑΤΟ. ΓΙΑΤΙ ΟΙ J. A. ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΕΣΣΕΡΕΙΣ ΑΚΟΜΑ ΜΑΚΡΥΜΑΛΛΗΔΕΣ ΜΕ ΚΑΚΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ ΑΠΟ ΤΟ LOS ANGELES. ΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ PERRY FARRELL, ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ, ΔΕΝ ΜΕΝΟΥΝ ΜΟΝΟ ΣΤΟ ΣΤΟ ΕΠΙΠΕΔΟ ΤΗΣ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑΣ, ΑΛΛΑ ΠΡΟΧΩΡΟΥΝ ΣΕ ΠΡΩΤΑΣΕΙΣ ΖΩΗΣ ΚΙ ΌΛΑ ΑΥΤΑ ΜΕΣΑ Σ' ΕΝΑ ΣΤΙΒΑΡΟ ΗΧΗΤΙΚΟ ΥΠΟΒΑΘΡΟ ΠΟΥ ΑΝΤΛΕΙ ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ: ΑΠΟ ΤΟ PUNK, ΤΗΝ ΨΥΧΕΔΕΙΑ, ΤΟ HARD ROCK. ΤΟ "RITUAL DE LO HABITUAL", ΠΟΥ ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ ΠΡΟΣΦΑΤΑ, ΙΣΩΣ ΣΤΕΡΗΣΕΙ ΑΠΟ ΤΟΥΣ J.A. ΤΗΝ CULT ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑ, ΑΦΟΥ ΑΡΧΙΖΕΙ ΝΑ ΣΚΑΡΦΑΛΩΝΕΙ ΣΤΑ CHARTS. ΕΝΑ ΕΙΝΑΙ ΣΙΓΟΥΡΟ: ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΜΕ ΠΟΛΛΑ ΑΚΟΜΑ ΑΠΟ ΑΥΤΟΥΣ ΤΟΥΣ ΠΟΛΥΧΡΩΜΟΥΣ ΚΛΟΟΥΝ - ΔΙΑΝΟΟΥΜΕΝΟΥΣ ΤΟΥ LOS ANGELES. ΟΙ ΔΥΟ ΠΛΕΥΡΕΣ ΤΟΥ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΛΑΜΠΟΥΜ, ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΟΥΝ ΤΑ ΔΥΟ ΤΟΥΣ ΠΡΟΣΩΠΑ: ΑΥΤΟ ΤΩΝ

ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΩΝ ROCKERS ΚΑΙ ΑΥΤΟ ΤΩΝ ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΩΝ ΑΡΓΟΣΥΡΤΩΝ ΑΝΑΖΗΤΗΣΕΩΝ.

ΟΙ JANE'S ADDICTION, ΞΩΡΙΣ ΝΑ ΒΙΑΣΘΟΥΝ ΚΑΘΟΛΟΥ, ΑΠΟΤΕΛΟΥΝ ΣΤΙΣ ΜΕΡΕΣ ΤΗΣ ΚΡΕΤΙΝΟΠΟΙΗΣΗΣ ΣΕ ΌΛΑ ΤΑ ΕΠΙΠΕΔΑ, ΜΙΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΛΙΓΟΣΤΕΣ ΕΛΠΙΔΕΣ ΤΟΥ ROCK ΓΙΑ ΤΑ 90's.

JELLO BIAFRA WITH D.O.A.

- "LAST SCREAM OF THE MISSING NEIGHBORS"
- (ALTERNATIVE TENTACLES, LP, 1989)

ΗΤΑΝ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ ΥΠΟΛΟΓΙΣΜΕΝΟ ΟΤΙ ΚΑΠΟΤΕ ΘΑ ΣΥΝΑΝΤΙΟΝΤΟΥΣΑΝ. Ο ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ BIAFRA ΕΒΑΛΕ ΦΩΤΙΑ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ ΓΙΑ ΚΑΜΠΟΣΑ ΧΡΟΝΙΑ ΜΕ ΤΟΥΣ DEAD KENNEDYS, ΕΠΑΙΞΕ ΜΕ ΤΗΝ ΦΩΤΙΑ, ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΕΙ ΥΣΤΕΡΑ, ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΛΟΜΕΤΩΠΗΝ ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΟΥ ΚΑΤΕΣΤΗΜΕΝΟΥ ΣΤΗΝ ΓΝΩΣΤΗ ΥΠΟΘΕΣΗ "PENNIS LANDSCAPE". ΟΙ DEAD KENNEDYS ΔΙΕΛΥΣΑΝ, ΑΦΟΥ ΤΙΟΛΕΜΗΣΑΝ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ ΚΑΙ Ο ΝΟΜΟΣ ΝΙΚΗΣΕ...

ΟΙ D.O.A. ΉΕΡΑΝ ΑΠΟ ΑΥΤΑ. Η ΥΠΟΘΕΣΗ "ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑΣ" ΤΩΝ "5 ΤΟΥ BANKOYBER", ΑΝ ΚΑΙ ΑΦΟΡΟΥΣΕ ΤΟΥΣ ΟΜΟΓΑΛΑΚΤΟΥΣ ΤΟΥΣ SUB-HUMAN, ΔΕΝ ΤΟΥΣ ΑΦΗΣΕ ΑΛΩΒΗΤΟΥΣ. ΜΟΝΟ ΠΟΥ ΟΙ D.O.A. ΉΤΑΝ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΕΣ ΑΠΟ ΤΟΝ JELLO ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΥΠΟΛΟΠΟΥΣ D.K., ΠΡΑΓΜΑ ΠΟΥ ΤΟΥΣ ΒΟΗΘΗΣΕ ΝΑ ΕΠΙΒΙΩΣΟΥΝ ΌΛΑ ΑΥΤΑ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ, ΑΠΤΟ 1979, ΟΤΑΝ ΠΡΩΤΟΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΑΝ ΤΟ "TRIUMPH OF THE IGNORIDS", ΕΝΑ LIVE EP ΜΕ ΕΚΤΡΟΧΙΑΣΜΕΝΟ ΘΥΕΛΛΩΔΕΣ PUNK, ΜΕΧΡΙ ΤΟ "LAST SCREAM..." 10 ΧΡΟΝΙΑ ΑΡΓΟΤΕΡΑ.

Ο ΔΙΣΚΟΣ ΣΤΗ ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΛΕΥΡΑ ΦΙΛΟΣΕΝΕΙ ΕΝΑ ΔΕΚΑΤΡΙΛΕΠΤΟ ΜΑΝΙΦΕΣΤΟ - ΚΑΤΑΠΕΛΤΗ, ΜΕ ΤΙΤΛΟ "FULL METAL JACK OFF". ΕΝΑ ΑΥΤΟΤΡΟΦΟΔΟΤΟΥΜΕΝΟ HARD DRIVING ROCKER, ΤΟΣΟ ΒΑΡΥ ΚΑΙ ΕΥΚΙΝΗΤΟ, ΣΑΝ ΔΙΑΣΤΑΥΡΩΣΗ ΟΔΟΣΤΡΩΤΗΡΑ ΜΕ E-TYPE, ΚΑΤΙ ΜΕΤΑΞΕΥ MUDHONEY ΚΑΙ DEEP PURPLE.

ΠΑΝΩ ΣΕ ΜΙΑ ΣΤΙΒΑΡΗ ΓΡΑΜΜΗ ΜΠΑΣΣΟΥ ΚΑΙ ΝΤΡΑΜΣ, ΑΠΑΝΩΤΕΣ ΆΛΛΗΛΟΣΥΓΚΡΟΥΟΜΕΝΕΣ ΚΙΘΑΡΕΣ, ΑΡΧΙΖΟΥΝ ΣΙΓΑ - ΣΙΓΑ ΝΑ ΟΥΡΛΑΙΟΖΟΥΝ, ΕΝΩ ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΜΙΑ ΑΡΚΟΥΝΤΩΣ ΕΦΙΑΛΤΙΚΗ ΕΙΣΑΓΩΓΗ, ΑΝΟΙΓΟΥΝ ΟΙ ΠΥΛΕΣ ΤΟΥ ΧΑΟΥΣ ΚΙ ΑΡΧΙΖΕΙ Ο JELLO BIAFRA ΝΑ ΑΠΑΓΓΕΛΕΙ ΜΑΛΛΟΝ, ΠΑΡΑ ΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΑΙ, ΣΤΙΧΟΥΣ - ΜΑΧΑΙΡΙΑ ΣΤΑ ΠΛΕΥΡΑ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΚΗΣ, ΚΑΤΑΚΡΕΟΥΡΓΩΝΤΑΣ ΤΟ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΟΝΕΙΡΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΨΕΥΔΑΙΣΘΗΣΗ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ (FREE COUNTRY), ΚΑΘΩΣ ΟΙ D.O.A. ΞΕΣΑΛΩΝΟΥΝ, ΠΑΡΑΣΥΡΜΕΝΟΙ ΣΤΟΝ ΣΤΡΟΒΙΛΟ ΕΝΟΣ ΠΑΡΟΡΜΗΤΙΚΟΥ HARD ROCK, ΤΟ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΚΡΕΣΕΝΤΟ ΤΟΥ ΟΠΟΙΟΥ ΜΟΙΑΖΕΙ ΝΑ ΜΗΝ ΕΧΕΙ ΤΕΛΟΣ. Η "ΔΙΕΘΝΗΣ" ΤΩΝ 90's.

Η ΆΛΛΗ ΠΛΕΥΡΑ, ΠΕΡΙΕΧΕΙ ΠΕΝΤΕ ΑΚΟΜΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ - ΑΣΚΗΣΕΙΣ ΣΤΟ ΙΔΙΟ ΥΦΟΣ, ΜΕ ΕΞΕΧΟΥΣΑ ΣΤΙΓΜΗ ΤΗΝ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΔΥΝΑΜΙΚΗ ΔΙΑΣΚΕΥΗ ΤΟΥ "WE GOTTA GET OUT OF THIS PLACE", ΠΟΥ ΚΛΕΙΝΕΙ ΤΟ ΔΙΣΚΟ, ΕΦΙΖΟΝΤΑΣ ΑΥΤΟΜΑΤΑ ΓΙΑ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΣΚΛΗΡΟΤΡΑΧΗΛΟ HEAVY METAL PUNK ROCK.

DANZIG

- DANZIG II - LUCIFUGE
- (DEF AMERICAN, P.O.BOX 1425 CHANCEREL RD., LONDON W6 9QB, ENGLAND, LP, 1990)

ΑΠΟ ΤΑ ΠΛΕΟΝ ΣΚΛΗΡΟΠΥΡΗΝΙΚΑ PUNK ΣΥΝΟΛΑ ΤΩΝ ΑΡΧΩΝ ΤΗΣ ΔΕΚΑΕΤΙΑΣ ΤΟΥ '80, ΤΕΛΗ '70, ΟΙ MISFITS ΉΤΑΝ ΤΟ ΜΠΑΣΤΑΡΔΟ ΠΑΙΔΙ ΤΩΝ RAMONES ΜΕ ΤΟΥΣ KISS, ΜΙΑ ΕΚΤΡΩΜΑΤΙΚΗ ΕΙΚΟΝΑ ΑΦΙΟΝΙΣΜΕΝΩΝ PUNKS, ΠΟΥ ΛΑΤΡΕΨΑΝ ΤΙΣ ΤΑΝΙΕΣ ΤΡΟΜΟΥ ΤΩΝ 50's.

Ο ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗΣ ΤΟΥΣ, GLENN DANZING ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ ΠΡΙΝ ΜΕΡΙΚΟΥΣ ΜΗΝΕΣ, ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΑΛΜΠΟΥΜ ΜΕ ΤΟ ΣΥΓΚΡΟΤΗΜΑ ΠΟΥ ΦΕΡΝΕΙ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ (DANZING) ΚΑΙ ΜΑΣ ΕΣΤΕΙΛΕ ΑΔΙΑΒΑΣΤΟΥΣ...

ΗΔΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ MISFITS, ΕΙΧΕ ΑΡΧΙΣΕΙ ΝΑ ΔΙΑΦΑΝΕΤΑΙ Η ΔΙΕΣΤΡΑΜΜΕΝΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ. ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΥΧΑΙΟ ΠΟΥ ΟΙ MISFITS ΉΤΑΝ - ΕΙΝΑΙ - ΚΑΙ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΙΟ ΚΑΛΟΚΥΡΜΜΕΝΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΥ PUNK ΚΑΙ ΤΟ ΑΠΟΛΥΤΟ CULT ΓΚΡΟΥΠ.

ΟΙ DANZING, Σ'ΑΥΤΟ ΕΔΩ ΤΟ ΑΛΜΠΟΥΜ, ΚΑΤΑΦΕΡΝΟΥΝ ΤΟ ΑΔΥΝΑΤΟ. ΦΛΕΡΤΑΡΟΥΝ ΑΓΡΙΑ ΜΕ ΤΟ ΚΑΚΟ (EVIL) ΚΑΙ ΜΕΤΑΦΕΡΟΥΝ ΑΥΤΟΥΣΑ ΤΗΝ ΚΑΥΤΗ ΕΜΠΕΙΡΙΑ ΤΟΥΣ, ΑΝΤΙΣΤΟΧΗ Μ'ΑΥΤΗ ΤΩΝ DOORS ΣΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ.

ΜΟΥΣΙΚΑ ΟΙ DANZING ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΑΣΦΥΚΤΙΚΑ ΔΕΜΕΝΟ BLUES ROCK ΣΥΝΟΛΟ ΠΟΥ ΠΑΛΛΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΙΣ ΔΟΝΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΗΣ ΕΡΜΗΝΕΙΑΣ ΤΟΥ GLENN. ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΚΑΚΟ ΠΟΥ ΔΙΕΚΔΙΚΕΙ ΜΑΝΙΑΣΜΕΝΑ ΤΟ ΜΕΡΙΔΙΟ ΤΟΥ ΣΤΗΝ ΜΟΙΡΑΣΙΑ ΚΑΙ Ο ΕΚΩΝ/ΑΚΩΝ ΑΓΓΕΛΟΦΟΡΟΣ ΤΟΥ, Ο DANZING, ΠΟΥ ΞΕΣΚΙΖΕΙ ΤΑ ΣΩΦΙΚΑ ΤΟΥ ΣΤΗΝ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΤΟΥ ΝΑ ΛΥΤΡΩΘΕΙ, ΑΛΛΟΤΕ ΤΡΑΓΟΥΔΩΝΤΑΣ ΑΠΕΙΛΗΤΙΚΑ BOOGIE ΚΑΙ ΑΛΛΟΤΕ ΜΟΥΡΜΟΥΡΙΖΟΝΤΑΣ ΑΛΛΑ ELVIS, ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΕΣ ΑΚΟΥΣΤΙΚΕΣ ΜΠΑΛΑΝΤΕΣ.

ΠΡΟΕΚΤΕΙΝΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΣΤΙΧΟΥΡΓΙΚΗ ΤΟΥ MORRISON, Ο DANZING ΤΡΑΒΑΕΙ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑ ΣΤΑ ΑΚΡΑ, ΕΝΩ ΟΙ ΥΠΟΛΟΠΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΕΝΑ ΥΠΟΥΛΟ BACK TO THE ROOTS ROCK, ΚΑΤΑΦΕΡΝΟΥΝ ΝΑ ΦΤΙΑΞΟΥΝ ΕΝΑ ΑΛΜΠΟΥΜ, ΠΟΥ ΜΑΖΙ ΜΑΥΤΟ ΤΩΝ ΝΕΟΥΟΡΚΖΩΝ PRONG, ΚΡΑΤΑΝΕ ΓΙΑ ΆΛΛΗ ΜΙΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟ ROCK N' ROLL ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΙ ΟΥΦ, ΠΑΕΙ ΚΙ ΑΥΤΟ..MAMA, CAN I GO OUT AND KILL TONITE ?

μεταλλικού rock Πιό γνωστοί οι What...For οι Jingo De Lunch, και οι Louder Than God, ρίχνουν τους δίκους τους κεραυνούς, διασκευάζοντας μερικές επιτυχίες και μη των δύο πασίγνωστων γκρούπ Ακουστε τα Bomber Ace of Spades και Locomotive, ή τα Overdose, It's a long Way to the Top και Sin City όπως δεν τα ξέρετε και τα συμπεράσματα όλα δικά σας.

WOODCOCKS

- "Woodcocks"

(LP, 1990, Still Sane/FM)

Περσινός δίσκος, που φέτος κυκλοφορεί και στην Ευρώπη. Το αν οι Woodcocks, μέλλουν να είναι τα νέα αστέρια πάνω από τον ουρανό της Αριζόνα, θα φανεί σε λίγο καιρό. Γιά την ώρα η πρώτη απόπειρα ενός γκρούπ από το Τούσον που αποτελούν μέλη των Sidewinders και των πιό γνωστών Naked Prey είναι αρκετή. Σκληρό rock, παιγμένο στις γραμμές της καινούργιας αισθητικής, αυτό είναι το έμβλημα του Dave Seger (Naked Prey) και του Rich Hopkins (Sidewinders), που ήδη χαίρουν μεγάλης εκτίμησης ανάμεσα στο αμερικανικό κοινό, λόγω της μακράς τους προσφοράς στα μουσικά γεγονότα της περιοχής τους. Σλόους της χρονιάς, το αξιόρετο This Old Man, ενώ έπονται με γοργούς ρυθμούς τα Worth και Wagoneer. Ενα συνεργείο από μεγάλα ονόματα βοηθάν σ'αυτή την έκδοση, όπως οι Tom Larkins και Scott Garber (Giant Sand, Naked Prey), Bruce Harper (Rainer and his Combo, Sidewinder) και Mark Perrodin (Sidewinders).

PLASTICLAND

- "Let's Play Polyanna"

(EP 1990, Repulsion/Hitch Hyke)

Μμμμ..! Επι τέλους και κάτι καινούργιο από μιά μπάντα που μας είχε αναστάτωσει αρκετά πριν μερικά χρόνια. Προάγγελος νέου άλμπουμ, το EP αυτό των τριών κομματιών (κυκλοφορεί και σε σιγκλ με το Enchanted Forestry στη b-side σε λευκό βινύλιο), μπορεί να αρχίζει νέο κεφάλαιο στην καριέρα των Glenn Rehse και John Francovic. Το ομώνυμο τραγούδι βάζει σε νέα πλαστική, πάντα στο ψυχεδελικό ύφος βέ-

βαια, τον ήχο του γκρούπ, ενώ το Radiant Fuzzbox Wig, είναι μιά πολύ όμορφη ψυχεδελική μπαλλάντα. Το Kaleidoscopic Glance που κλείνει το EP μόνο και μόνο από τον τίτλο μπορείτε να καταλάβετε τι αποτελεί. Η συνέχεια σε λίγο ελπίζουμε.

VILLA 21

- "Hellucinations"

(LP 1990, Penguin)

Επι τέλους, μετά από πολλά προβλήματα, πρέπει να κυκλοφορεί την ώρα που διαβάζετε το περιοδικό, το ολοκαίνουργιο άλμπουμ των Villa 21. Εμεινα αρνητικός γιατί το γκρούπ, ένα από τα παλιότερα στο χώρο, κινείται με εξαιρετική άνεση στο νέο κλίμα του rock'n'roll ζεσπάσματος των 90's. Το "Hellucinations" βρίσκει τους Villa, σε μεγάλη φόρμα και στην καλύτερή τους, δισκογραφικά τουλάχιστον περίπτωση. Ήδη από τα κονσέρτα τους θα ξέρετε το Voodoo Baby ένα μεστό αριστούργημα που πολύ καλά κάνει και αποτελεί το hi-light του γκρούπ. Στο ίδιο ύφος κινούνται και τα υπόλοιπα οκτώ τραγούδια του δίσκου και προσωπικά προτιμώ τα Feel So Bad και Gone to Far Raw rock, υψηλώς προδιαγραφών και παραγωγής, μας αφήνει όλους ικανοποιημένους και μαζί με των Drive, αποτελεί τον δίσκο της χρονιάς.

THE ANGRY SAMOANS

- "Return to Samoa"

(LP 1990, Shakin Street/Hitch Hyke)

Τώρα που ο τραγουδιστής τους, ο Jeff Dahl, έφτιαξε δικό του γκρούπ και τα πάει αρκετά καλά, οι Angry Samoans, ανήκουν στο ευχάριστο παρελθόν Η αγγλική Shakin Street, βράζει σαν φινάλε, ένα άλμπουμ, με χαμένες ταινίες, live, ραδιοφωνικό υλικό και άλλα θαυμαστά, αυτού του ιστορικού πλέον αυστραλέζικου γκρούπ. Μέσα από μπλε βινύλιο, οι Samans ξεπατρεύουν γιγα μιά ακόμα φορά τις αξίες και ηθικές του μάταιου κόσμου μας. Αγρια ροκάδικα με όλη τη σημασία της λέξης, τραγούδια, ανεκδιήγητες διασκευές (1981-Trip or Freak, που δεν έναινταν άλλο από το 1970 των Stooges με αλλαγμένα τα λόγια, Wild Thing, αναπροσαρμοσμένο στα. φεμινιστικά ιδεώδη, Matchstick Man, vai, το πρώτο χιτ των Status Quo) και μιά ωμότητα ανευ προηγουμένου. Αν κάτι που δεν εύχομαι, έχετε κάποια φανατική φεμινίστρια φίλη, το "Return to Samoa" είναι ότι πρέπει για να πάψει να κοιμάται μόνη!

BARBARA MANNING

- "Lately I Keep Scissors"

(LP, 1990, Didi)

Ανάλογα λόγια θα πρέπει να ισχύουν και γιά τη νέα Χάρη της αμερικάνικης folk. Μιά φωνή ιδιαίτερης σημασίας γιά

την επόμενη αναβίωση οποιουδήποτε είδους μουσικής, η Barbara μαζεύει τα ψαλίδια της, μιλά όλη τη νύχτα, αγαπά τους. Fall, μιλά γιά Θάνατο και Ψέμματα, όλα βρίσκονται στην ψυχή της. Δεκαπέντε πρόσωπα ενισχύουν την προσπάθειά της και η ίδια στέκεται περήφανη ανάμεσα στο χώρο και χρόνο που σιγά σιγά ξεζουμίζουν τις αισθήσεις της. Ενα ακόμα βήμα για την επιτυχία από ένα κορίτσι που στέκεται παντού με την κιθάρα της και τραγουδάει "άγριες" μπαλλάντες, οργισμένα τραγούδια και ψαλιδίζει τα σωθηκά μας. Ισως θά πρεπει να την χαρακτηρίσουμε από τώρα μιά από τις γνησιότερες μορφές της μουσικής σκηνής στην Καλιφόρνια. Η θάτεια της πριν μερικά χρόνια σε κάποιους μεγάλους, αλλά άτυχους 28th Day την κάνει να συνεχίζει ένα δρόμο δύσκολο και γοητευτικό. Τα αυτιά σας ας μάθουν τι σημαίνει "να ακούς"

THE DENVER MEXICANS

- "The Denver Mexicans"

(LP 1988, Still Sane/Hitch Hyke)

Ανάμεσα από καπνούς αμέτρητων τσιγάρων και ατελείωτα μεθύσια, οι Aaron Price (γνωστός στους κύκλους της Πόλης των Αγγέλων), David Provost (ex Dream Syndicate, νυν Droogs), σε τρία κομμάτια του δίσκου έχει αντικαταστα-

θεί από τον Marko Fox (ex Slaves of Fashion) και Steve Birdowski (ex Hollywood Hillbillies, Steriles), φτιάχνουν ένα άλμπουμ (στις ΕΠΑ κυκλοφόρησε σαν μινι), που ασελγεί πάνω σε όλες τις δομές του παλιού και σύγχρονου rock. Μία διασκευή του John Coltrane's Stereo Blues των Syndicate, ένα Rain κι ένα Too Far Gone φτάνουν για να πείσουν τον ακροατή σε τι Θεό πιστεύουν οι D.M.. boogie, blues, c&w σκληρό καλό rock και ότι άλλο βαστάει η καρδιά σας.

MARY JANE FANZINE

Γιάννης Κοκκίνης
Τ.Θ. 1099
26 110 ΠΑΤΡΑ

ΠΟΡΝΟΓΡΑΦΙΑ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΣΗ ΣΠΥΡΟΣ ΤΣΑΚΙΡΗΣ

"When a New York baby says "goodnight"
it's early in the morning,
goodnight, sweetheart..."

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΉΤΑΝ ΠΟΛΥ ΔΥΝΑΤΗ ΚΙ ΕΙΜΑΙ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΠΟΥ ΓΟΥΔΙΑ ΚΡΑΣΙ.

ΑΝΑΓΚΑΖΟΜΟΥΝΑ ΝΑ ΟΥΡΛΙΑΖΩ.
ΕΝΙΩΘΑ ΣΑΝ ΕΝΑΣ ΑΠΟΕΚΕΙΝΟΥΣ
ΤΟΥΣ ΑΝΩΜΑΛΟΥΣ, ΛΙΠΑΡΟΚΩ-
ΛΟΥΣ ΣΚΗΝΟΘΕΤΕΣ ΤΟΥ ΧΟΛΙ-
ΓΟΥΝΤ.

"ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΧΑΜΟΓΕΛΑΣ ΣΤΟ
ΓΔΥΣΙΜΟ. ΕΙΝΑΙ ΧΥΛΑΙΟ. ΝΑ ΤΟ
ΘΥΜΑΣΑΙ: ΕΙΣΑΙ ΜΙΑ ΚΥΡΙΑ, ΑΦΗ-
ΝΕΣΑΙ ΕΔΩ ΚΑΤΩ, ΜΠΡΟΣΤΑ Σ' ΑΥ
ΤΟΥΣ ΤΟΥΣ ΝΤΑΒΑΔΕΣ. ΑΝΟΘΕΟΣ
ΕΙΧΕ ΜΟΥΝΙ, ΤΟΤΕ ΘΑ ΣΟΥΝ Ε-
ΣΥ Ο ΘΕΟΣ. ΧΑΛΑΡΩΣΕ ΛΙΓΟ Α-
ΚΟΜΗ, ΜΗ ΣΦΙΓΓΕΣΑΙ. ΣΚΕΨΟΥ
ΟΤΙ ΕΙΣΑΙ ΜΙΑ ΑΓΙΑ, ΕΙΣΑΙ ΜΟ-
ΝΑΔΙΚΗ. ΔΕΙΞ' ΤΟΥΣ ΤΙ ΜΠΟ-
ΡΕΙΣ ΝΑ ΚΑΝΕΙΣ."

ΣΗΚΩΘΗΚΑ ΚΑΙ ΠΗΓΑ ΣΤΟ ΜΠΡΟ-
ΣΤΙΝΟ ΔΩΜΑΤΙΟ. Σ' ΕΝΑ ΣΠΙΤΙ,
ΣΤΗΝ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΓΩΝΙΑ ΤΟΥ
ΔΡΟΜΟΥ ΕΙΔΑ ΜΙΑ ΝΕΑΡΗ ΝΟΙ-
ΚΟΚΥΡΑ. ΦΟΡΟΥΣΕ ΕΝΑ ΚΟΝΤΟ,
ΣΤΕΝΟ ΚΑΦΕ ΦΟΡΕΜΑ. ΚΑΘΟ-
ΤΑΝ ΣΤΑ ΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ
ΤΗΣ, ΑΚΡΙΒΩΣ ΑΝΤΙΚΡΥ ΜΟΥ Ε-
ΒΛΕΠΑ ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΚΑΤΩ ΑΠΟ
ΤΟ ΦΟΥΣΤΑΝΙ ΤΗΣ. ΤΗΝ ΠΑΡΑ-
ΚΟΛΟΥΘΟΥΣΑ ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΙΣ
ΚΟΥΡΤΙΝΕΣ ΤΟΥ ΠΑΡΑΘΥΡΟΥ,
ΜΕ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΜΟΥ ΚΑΡΦΩΜΕ-
ΝΑ ΣΤΑ ΜΠΟΥΤΙΑ ΤΗΣ. ΕΡΕΩΙ-
ΣΤΙΚΑ. ΤΡΑΒΗΕΑ ΑΚΟΜΑ ΜΙΑ
ΜΑΛΑΚΙΑ. ΠΛΥΘΗΚΑ, ΑΛΛΑ-
ΞΑ ΡΟΥΧΑ ΚΑΙ ΚΑΠΝΙΣΑ ΆΛΛΟ
ΕΝΑ ΠΑΚΕΤΟ ΤΣΙΓΑΡΑ. ΓΥΡΩ
ΣΤΙΣ 5μ. βγήκα για μία μεγά-
λουτσική βολτα. περπαθή-
σα για μία ώρα περπού
"Ε, προσέχε! λερωθήκες με
βούτυρο!"

Stobbs '90

ΝΕ", ΕΙΠΕ Η ΓΚΡΕΗΣ, "ΒΡΩΜΟΜΠΑΣΤΑΡΔΕ, Η ΛΩΡΑ ΕΙΝΑΙ ΦΙΛΗ ΜΟΥ" "ΣΕ ΓΑΜΑΩ" ΕΙΠΑ. "ΤΟ ΝΟΙΩΘΕΙΣ ΠΟΥ ΑΝΟΙΓΕΙ ΤΟ ΜΟΥΝΙ ΣΟΥ ΣΤΑ ΔΥΟ;" "ΜΗ ΜΟΥ ΛΕΣ ΤΕΤΟΙΑ, ΘΑ ΜΕ ΤΡΕΛΑΝΕΙΣ" "ΣΕ ΓΑΜΑΩ" ΕΙΠΑ, "ΣΕ ΠΗΔΑΩ, ΣΕ ΞΕΣΚΙΖΩ, Σ' ΑΡΕΣΟΥΝ ΤΑ ΠΟΥ ΤΣΟΣΚΑΜΠΙΔΑ, ΚΟΥΦΑΛΑ, ΓΟΥ ΣΤΑΡΕΙΣ, Ε ΩΩΩ ΤΙ ΩΡΑΙΑ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ, ΠΡΟΣΤΥΧΟ, ΒΡΩΜΕΡΟ, ΆΛΛΑ ΤΗ ΒΡΙΣΚΕΙΣ, ΣΕ ΓΑΜΑΩ, ΣΕ ΓΑΜΑΩ, ΣΕ ΓΑΜΑΩ..." "ΒΟΥΛΩΣΤΟ ΠΟΥΣΤΗ, ΒΟΥΛΩΣΤΟ" "ΜΟΥ ΜΕΓΑΛΩΝΕΙ ΣΚΛΗΡΑΙΝΕΙ, ΤΟ ΝΟΙΩΘΕΙΣ;" "ΝΑΙ, ΝΑΙ..." "ΘΕΕ ΜΟΥ ΧΥΝΩ...ΧΥΝΩ..." ΕΧΥΣΑ ΚΑΙ ΤΡΑΒΗΧΤΗΚΑ. "ΜΕ ΒΙΑΣΕΣ ΚΩΛΟΠΑΙΔΟ, ΜΕ ΒΙΑΣΕΣ" ΨΙΘΥΡΙΣΕ. ΔΕΝ ΉΘΕΛΕ ΝΑ ΜΕΙΝΕΙ ΠΙΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ, ΜΟΥ ΕΙΠΕ ΟΤΙ ΔΕΝ ΤΟ ΑΝΤΕΧΕ Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ. ΤΡΕΛΟΓΚΟΜΕΝΑ.

ΤΗΝ ΆΛΛΗ ΜΕΡΑ ΑΓΟΡΑΣΑΜΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΚΙ ΑΡΧΙΣΑ ΤΟ ΨΑΞΙΜΟ ΣΤΙΣ ΑΓΓΕΛΙΕΣ. ΣΥΣΚΕΥΑΣΤΗΣ ΠΑΚΕΤΩΝ, ΚΛΗΤΗΡΑΣ, ΘΥΡΩΡΟΣ, ΙΔΙΩΤΙΚΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ ΣΕ ΣΟΥ ΠΙΕΡ ΜΑΡΚΕΤ ΒΟΗΘΟΣ ΣΕ ΟΙΚΟ ΑΝΑΠΗΡΩΝ, ΔΙΑΝΟΜΕΑΣ ΤΗΛΕΦΩΝΙΚΩΝ ΚΑΤΑΛΟΓΩΝ...ΠΕΤΑΞΑ ΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΣΕ ΜΙΑ ΓΩΝΙΑ ΚΑΙ ΠΗ-

ΓΑ ΣΤΟ ΠΡΩΤΟ ΠΟΤΟΠΩΛΕΙΟ ΠΟΥ ΒΡΕΘΗΚΕ ΜΠΡΟΣΤΑ ΜΟΥ ΚΑΙ ΚΑΝΟΝΙΣΑ ΜΙΑ ΜΠΟΥΚΑΛΑ ΓΙΑ ΝΑ ΠΙΩ, ΓΙΑ ΤΟ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟ ΠΟΥ ΜΟΛΙΣ ΕΧΑΣΑ.

ΤΟΠΙΟ ΠΙΘΑΝΟ ΕΙΝΑΙ ΟΤΙ ΔΕ ΘΑ ΤΗΣ ΑΡΕΣΑΝΕ ΑΥΤΗΝΗΣ ΤΑ ΣΑΛΙΓΓΑ-

ΚΟΡΜΙ ΣΟΥ ΓΥΜΝΟ, ΚΑΙ ΤΟΤΕ ΘΑ ΔΕΙΣ ΕΝΑΝ ΤΟΣΟ ΧΟΝΤΡΟ ΚΑΙ ΡΥΤΙΔΙΑΣΜΕΝΟ ΛΑΙΜΟ ΓΑΛΟΠΟΥ ΛΑΣ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΟΥ ΠΟΥ ΘΑ ΣΕ ΚΑΝΕΙΝΑ ΤΟΝ ΘΥΜΑΣΑΙΚΑΙΣ' ΑΥΤΟΝ ΑΚΟΜΗ ΤΟΝ ΠΑΓΩΜΕΝΟ ΤΑΦΟ ΠΟΥ ΘΑ ΣΕ ΞΑΠΛΩΣΟΥΝΕ ΜΙΑ

ΜΕΡΑ. ΕΧΩ ΜΙΑ ΠΕΛΩΡΙΑ, ΚΥΡΤΗ ΨΩΛΗ, ΜΕ ΜΙΑ ΚΑΜΠΥΛΗ ΣΩΣΤΟ ΔΡΕΠΑΝΙ ΠΟΥ' ΧΕΙ ΞΕΚΟΥ ΦΙΑΣΕΙ ΑΡΚΕΤΑ ΜΟΥΝΙΑ ΜΕΧΡΙΣ ΕΔΩ, ΕΝΩ ΕΚΑΝΕ ΤΟΥΣ ΚΑΥΤΟΥΣ ΤΟΥΣ ΧΥΜΟΥΣ ΝΑ ΣΤΑΖΟΥΝ ΣΤΟ ΠΑΤΩΜΑ ΟΠΟΥ ΚΑΙ ΡΟΥΦΙΟΝΤΟΥ ΣΑΝ ΑΠ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΧΝΟΥΔΑΤΟ ΚΑΙ ΣΚΟΡΩΦΑΓΩΜΕΝΟ ΧΑΛ ΠΟΥ ΒΛΕΠΕΙΣ ΚΑΤΩ. ΆΛΛΑ ΠΡΩΤΑ ΑΠ' ΟΛΑ ΑΣΕ ΜΕ ΝΑ ΑΔΕΙΑΣΩ ΑΥΤΗ ΤΗ ΜΠΟΥΚΑΛΑ ΩΣ ΤΟ ΤΕΛΟΣ.

ΒΕΒΑΙΑ. ΣΕΡΒΙΡΙΣΟΥ ΜΟΝΟΣ ΣΟΥ ΕΞΑΦΑΝΙΣΤΗΚΕ ΠΑΛΙ ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΥΡΤΙΝΑ. ΟΤΑΝ ΞΑΝΑΦΑΝΗΚΕ, ΦΟΡΟΥΣΕ ΕΝΑ

ΑΛΛΟ ΚΟΥΣΤΟΥΜΙ. ΚΑΙ ΕΙΧΕ ΒΑΛΕΙ ΆΛΛΟ ΔΙΣΚΟ.

ΠΙΑ ΚΙ ΟΙ ΚΩΛΟΤΡΥΠΙΔΕΣ ΤΟΥΣ. ΤΑ ΚΑΛΑΜΑΡΑΚΙΑ ΕΙΝΑΙ ΆΛΛΟ ΠΡΑΜΑ. ΝΑ, ΑΛΗΘΕΙΑ, ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΘΑ ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΔΟΚΙΜΑΣΕΤΕ ΚΙ ΕΣΕΙΣ. ΣΑ ΜΩΡΟΥΔΙΣΙΑ ΔΑΧΤΥΛΑ ΣΕ ΛΙΩΜΕΝΟ ΒΟΥΤΥΡΟ. ΜΩΡΟ ΜΟΥ ΣΕ ΛΙΓΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ ΘΑ ΣΟΥ ΞΕΣΚΙΣΩ ΑΥΤΟ ΤΟ ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟ ΥΦΑΣΜΑ ΓΙΑ ΝΑΦΗΣΩ ΤΟ

Η επιλογή κειμένων έγινε μέσα από διάφορα βιβλία του Τσ. Μπουκόφσκι, που κυκλοφορούν από τις εκδόσεις ΑΠΟΠΕΙΡΑ και ΟΔΥΣΣΕΑΣ.

Σταύρος Καραϊβαζής

DEAD BABIES

Από τον Σωτήρη Καραλή

Είναι Σάββατο βράδυ στο ROCK PALAIS. Οι Mayday Overdrive, που μόλις την προηγούμενη βραδιά δώσαν μιά πολύ καλή συναυλία, κατεβαίνουν απ' τη σκηνή. Σειρά έχουν οι DEAD BABIES στην πρώτη τους συναυλία. Υπάρχει μιά οθόνη για προβολή σλάιντς αριστερά της σκηνής και ένα προτζέκτορ απέναντι. Όσο ακούμε τους Sisters Of Mercy στα μεγάφωνα, ένα σεντόνι με πάνω του ζωγραφισμένη μία τεράστια νεκροκεφαλή κρεμιέται πίσω απ' τα ντράμς. Αρχίζουμε να εγκλιματίζομαστε κι ενώ λίγες αμφιβολίες μας μένουν γιά το ύφος της μουσικής που πρό-

κειται ν' ακούσουμε, επιτέλους κάποιοι τύποι ανεβαίνουν και πάιρνουν θέση στη σκηνή. Τελευταίες ετοιμασίες, ο κόσμος περιμένει. Η παράσταση αρχίζει. Με τα πρώτα μέτρα του πρώτου κομματιού, τα σλάιντς διαδέχονται το ένα το άλλο στο ρυθμό μιάς μουσικής σκοτεινής μεν, μα ωστόσο γεμάτης ένταση και υποβολή. Είναι ζωγραφική από μορφές αλλόκοτες ή παραμορφωμένες, από τοπία νεκρικά και αφιλόξενα. Δεν ξέρω ακριβώς αν τα σλάιντς συνοδεύαν τη μουσική ή το αντίστροφο. Σίγουρα καμιά αίσθηση δε μένει αδιάφορη και όσο προχωρά η

συναυλία βρίσκομαι όλο και πιό πολύ κυκλωμένος απ' αυτό το ηχόχρωμα, όλο και πιό πολύ κουκουλωμένος από το σάβανο που οι DEAD BABIES απλώνουν πάνω απ' το κεφάλι μου. Πως ήταν η μουσική; Ειλικρινά δεν μπορώ να πω. Πάντως η συναυλία ήταν σπουδαία.

Οι DEAD BABIES αποτελούνται από τον Μανώλη Κατσιαδάκη (φωνή), την Kargen Μοσχοπούλου (φωνή), τον Δημήτρη Βιτάλη (ντράμς), τον Κώστα Βιτάλη (μπάσο), τον Αρη (κιθάρα) και τον Τρύφωνα Ξένο (συνθετικές). Σχηματίστηκαν το Φλεβάρη του 1990.

Λίγες μέρες αργότερα συνάντησα τον Μανώλη και είχαμε μιά περισσότερο κατατοπιστική κουβέντα.

MMB: Πως και γιατί αποφασίσατε να δώσετε στο συγκρότημα αυτό το -DEAD BABIES-

όνομα,

Μανώλης Πρώτα-πρώτα επειδή όλοι αγαπάμε το ομώνυμο τραγούδι του Alice Cooper. Αυτό απλά, θα μπορούσε να είναι το έναυσμα. Αν το δούμε διαφορετικά, ένα νεκρό μωρό είναι απ' τη μιά ο συμβολισμός μιάς ζωής που πάει να ξεκινήσει κι απ' την άλλη ο θάνατος, πάνω στην απαρχή της. Είναι ο θάνατος γιά κάτι που έχει γενηθεί έχει πολλά να δώσει, αλλά τελικά εμποδίζεται.

MMB: Οι επιρροές σας, αν κρίνω από τα κομμάτια που διαλέξατε να παίζετε είναι Sisters Of Mercy, Joy Division, Cure...

Μανώλης Παίξαμε κι ένα κομμάτι του Iggy Pop, κι ένα των B-52.

MMB: Πάντως, η εικόνα που παρουσιάσατε με τα σλάιτς, το σκηνικό

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ:
LP, CS

THE LAST DRIVE

BLOOD NIRVANA

ΔΙΑΝΟΜΗ ΑΘΗΝΑ: HITCH-HIKE, ΚΟΣΤΜΑ ΜΠΑΛΑΝΟΥ 5 11636, ΤΗΛ. 9233472, FAX 7249370
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: FM RECORDS, ΠΑΥΛΟΥ ΜΕΛΑ 48, ΤΗΛ., FAX 279678 ΥΠΟΛΟΓΙΤΗ ΕΛΛΑΔΑ:
FM RECORDS ΚΝΩΣΣΟΥ 7 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ 2221524 2912127 FAX 2221603

Στις 10 Νοέμβρη, ημέρα Σάββατο, έγινε η πρώτη "επίσημη" διοργάνωση του περιοδικού μας, μιά συναυλία των LAST DRIVE και των MAYDAY OVERDRIVE. Οι λόγοι για την εκδήλωση αυτή που συντελέστηκε στο ROCK PALAIS, ήταν βασικά, δύο. Κατ' αρχήν κλείσαμε ένα χρόνο από την έκδοση του περιοδικού και δεύτερον θέλαμε να ενισχυθούμε οικονομικά, σκοπεύοντας στην βελτίωση του τεύχους που κρατάτε στα χέρια σας. Ο πρώτος στόχος πήγε καλά. Το κλαμπ γέμισε, παρά το γεγονός ότι η απόσταση ίσως δεν βοήθησε πολλούς και ότι ταυτόχρονα γίνονταν τρεις ακόμα συναυλίες στην Αθήνα (Τρύπες στο ΑΝ, Εκτός Ελέγχου στην VILLA AMALIA και το διήμερο heavy metal στο ΡΟΔΟΝ). Ο δεύτερος, παρότι δεν μπήκαμε μέσα, θα μπορούσε να πάει καλύτερα. Τέλος πάντων, καλά περάσαμε, σας ευχαριστούμε όλους που μας προτιμήσατε, ιδιαίτερα τους φίλους μας που μας ενίσχυσαν και τα παιδιά από την Βέροια και το Νίκο, που ήρθαν για τη συναυλία. Ελπίζουμε σύντομα να μπορέσουμε να επαναλάβουμε το εγχείρημα σε μεγαλύτερο χώρο.

TO PARTY TOY MERLIN'S

Οι Mayday Overdrive στο Rock Palais (10/11/90)

Φωτο: Σπύρος Τσακίρης

ΜΙΚΡΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΟΥ ΣΩΚΡΑΤΗ ΚΑΜΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

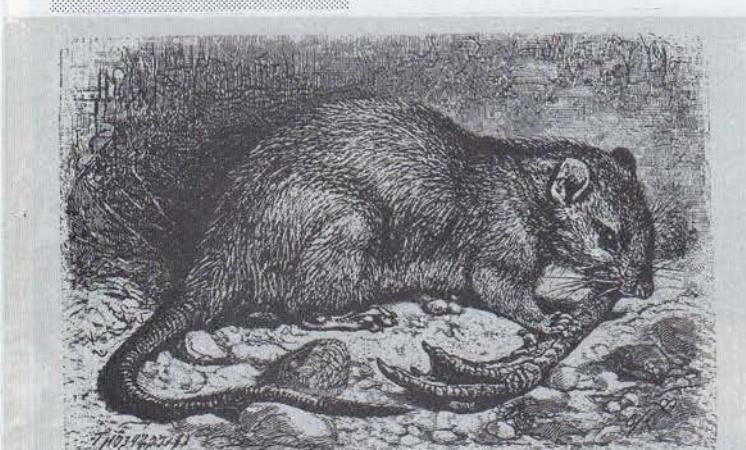
Μια φορά κι ένα καιρό είχε βρεθεί στην Αυστραλία ένα μικρό ποντικάκι. Εκλαγε που είχε χάσει τη μαμά του κι όλο γύριζε από δω κι από κει για να τη βρει.

Οπου, μιά μέρα, συνάντησε ένα καγκουρώ και νομίζοντάς το για τη χαμένη του μαμά, έτρεξε δίπλα του κι έκανε χαρές. Το καγκουρώ όμως, κλώτσησε το ποντικάκι, λέγοντάς του πως δεν είναι παιδί του γιατί δεν έχει σακούλα στην κοιλιά.

Το ποντικάκι άρχισε πάλι να κλαίει, το καγκουρώ όμως επέμεινε ότι χωρίς σακκούλα δεν μπορούσε να κάνει τίποτε κι έτρεξε μακριά.

Απογοητευμένο το μικρό ποντίκι σκέφτηκε πως δεν του έμενε άλλο από το να αποκτήσει κι αυτό μιά σακουλίτσα στην κοιλιά του.

Ελπίζοντας λοιπόν σ' αυτό, πήρε ένα μεγάλο μαχαίρι, το έχωσε στην κοιλιά του και την έσκισε πέρα για πέρα...

ROGER WATERS

THE WALL BERLIN '90

του ΣΩΤΗΡΗ ΚΑΡΑΛΗ

Bερολίνο, τέλη Ιούλη Το Rock στην Υπηρεσία της Ευρωπαικής ολοκλήρωσης

Σίγουρα ο Roger Waters πήρε εκείνη την ημέρα την εκδίκησή του από τους υπόλοιπους PINK FLOYD. Μπορώ να φανταστώ τον Gilmour και τους άλλους, στημένους μπροστά στην τηλεόραση, να ξεφυσάνε από την τσαντίλα τους, παρακολουθώντας όλη αυτή την κολοσσιαία επιχείρηση, όλη την φαντασμαγορία των λέιζερ και των ελικοπτέρων σ'ένα σώου που δεν το φαντάστηκαν ούτε στα πιό φιλόδοξα δινειρά τους. Αυτή δεν ήταν

μιά συναυλία σαν κι αυτές που έτυχε να παρακολουθήσουμε μέχρι τώρα. Πρωτοφανή τεχνικά μέσα: Γερανοί κινητές εξέδρες και πλατφόρμες, εκατοντάδες τεχνικοί και ηθοποιοί δεκάδες session μουσικοί γνωστοί rockers, συντέλεσαν σ'αυτό το ρωμαϊκό θρίαμβο.

Παράλληλα ο Waters δικαιωνόταν θηκά και ανέβαινε ένα μπό πάνω απόλους τους άλλους. Βλέπετε, είναι διαφορετικό να τσεπώνεις τα λεφτά από τις εισπράξεις, ιδίως όταν είσαι "too old to rock'n'roll, too young to die" από το να χρηματοδοτείς φιλανθρωπικούς οργανισμούς, όπως το Memorial Fund For Future Disasters, για να επουλώσουν τις πληγές που ο καπιταλισμός, ή αν θέλετε, το σύστημα της μισθωτής εργασίας δεν σταματάει να ανοίγει στον πλανήτη και τους ανθρώπους του.

Μα ας πάρουμε τα πράγματα απ'την αρχή. Κατ'αρχήν κανένας δεν πρέπει να κατηγορήσει τον Waters γιά ασυνέπεια ή μεγαλομανία. Ο περφειονισμός των Floyd όσον αφορά τα σκηνικά και ηχητικά μέρη των συναυλιών τους, οι πειραματισμοί τους, ήδη από το "Ummagumma" στους ηλεκτρονι-

κούς ήχους, οι νταλίκες με τον εξοπλισμό και οι δεκάδες τεχνικοί που τους ακολουθούσαν στις περιοδείες τους, η χρησιμοποίηση συμφωνικών ορχηστρών και χορωδιών από το "Atom Heart Mother" ήταν πράγματα που τα έξαρμε. Από την άποψη αυτή, τούτο το σώου ήταν το επιστέγασμα, η κορωνίδα σ'αυτήν την πορεία της εκζήτησης, όσον αφορά το θέαμα. Το εφφέ. Ταυτόχρονα όμως, ήταν και η απογύμνωση του συγκεκριμένου έργου από την ουσία του, από το περιεχόμενο που είχε το 1979, που ήταν σαφώς πιό προσωπικό, πιό αυτοβιογραφικό.

· Πραγματεύοταν πέρα από τις πάμπολλες αναφορές του, κυρίως την προσωπική αποξένωση, την απώλεια του ενθουσιασμού, την αδυναμία της επικοινωνίας, ειδικά αυτήν την τελευταία που συμβολίζταν με το περίφημο Τείχος. Η δύναμη της αλήθειας που έκφραζαν τότε, τόσο ο δίσκος, όσο και η ταινία -λίγα χρόνια μετά- του Alan Parker ήταν πραγματικά συγκλονιστική, είτε αρεσκόταν κάποιος, είτε όχι στη μουσική. Εντεκα χρόνια μετά την κυκλοφορία του, το Τείχος, αποτυχημένα και αυθαίρε-

τα, κατά την γνώμη μου, ταυτίστηκε με εκείνο του Βερολίνου, που ήδη είχε καταρρεύσει, ενώ το άλλο μένει ακέραιο ολόγυρά μας και τίποτε δε φαίνεται ικανό να το κλονήσει. Και γι'αυτό βέβαια κάνει ότι μπορεί η πολιτική και επιχειρηματική κουστωδία με επικεφαλή τον κύριο Ντελόρ που κάτι μάσαγε στα γαλλικά μέσα στην τηλεοπτική μετάδοση. (Υποθέτω γιά ειρήνες, δημοκρατίες κλπ.)

Ετσι η συναυλία αυτή, έγινε η φιέστα, η μεγάλη γιορτή, αγκαλιασμένη από την ευρωπαϊκή κοινότητα κι όλο τον πολιτικό κόσμο της γερμανικής ενοποίησης (ή καλύτερα, της προσάρτησης της Α.Γερμανίας στη Δυτική) και της ευρωπαϊκής καπιταλιστικής ολοκλήρωσης.

Επέτρεψε στους διάφορους μεγαλόσχημους να ξεφουρνίσουν ανοησίες γιά δημοκρατία και ειρήνη, εξωραίζοντας το πρόσωπο ενός οικονομικού υπεριαλισμού (του Ευρωπαικού), που μπορεί να ξέρει να λέει όμορφα λόγια, μα κατά βάθος, δεν έχει τίποτα να ζηλέψει, από τον κυνισμό και την ωμότητα των ανταγωνιστών του, Αμερικανών και Γιαπωνέζων

ΑΝΑΔΡΟΜΗ

στη Δεκαετία του

70

ΕΙΔΙΚΑ
ΓΙΑ ΣΥΛΛΕΚΤΕΣ

ΑΓΑΠΑΝΘΟΣ
ΗΡΑΚΛΗΣ ΚΑΙ DNA
ΣΩΤΗΡΗΣ ΚΟΜΑΤΣΙΟΥΛΗΣ
THE FACES
THE DALTONS
ΣΤΑΥΡΟΣ ΛΟΓΑΡΙΔΗΣ
THE SOUNDS
THE JAGUARS
SUNSET
GAZUAMA SINCHARTCHAS

MUSIC BOX
MI
INTERNATIONAL

Το παρόντο αυτό ταξείδι μας μεταφέρει στις αρχές της Δεκαετίας του '70 στην καλύτερη και ουσιαστικότερη εποχή των Ελληνικών rock συγκροτημάτων. Ολα τα τραγούδια του δίσκου αυτού κυκλοφόρησαν μόνο σε μικρούς δίσκους στο διάστημα 1972-1975 με συμμετοχή αρκετών γνωστών ονομάτων της Ελληνικής μουσικής σκηνής, όπως των: ΧΑΡΗ ΚΑΤΣΙΜΙΧΑ (ΑΓΑΠΑΝΘΟΣ), ΝΙΚΟΥ ΑΝΤΥΠΑ (SUN SET), ΗΡΑΚΛΗΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΔΗ (ΗΡΑΚΛΗΣ ΚΑΙ DNA), ΠΩΡΓΟΥ ΜΠΟΥΛΟΥΓΟΥΡΑ (FACES), ΤΑΚΗ ΑΝΤΩΝΙΑΔΗ (SOUNDS), ΣΤΑΥΡΟΥ ΛΟΓΑΡΙΔΗ. Οι Sounds λίγο πριν την οριστική διάλυσή τους, φάνταν στο κορύφωμα της μουσικής τους καριέρας, ο ΣΤΑΥΡΟΣ ΛΟΓΑΡΙΔΗΣ με τους ΑΚΡΙΤΑΣ μετά την διάλυση των POLL, και λίγο πριν την κυκλοφορία του θρυλικού πια LP «ΑΚΡΙΤΑΣ», ο DALTONS στο δεύτερο μικρό τους δίσκο, ο SUN SET στην πρώτη και δυναμικότερη παρουσία τους, ο ΣΩΤΗΡΗΣ ΚΟΜΑΤΣΙΟΥΛΗΣ με την εκπληκτική χρήση οργάνου, οι ΑΓΑΠΑΝΘΟΣ μετεξέλιξη των MORKA πριν τον πρώτο τους μεγάλο δίσκο, οι GAZUAMA SINCHARTCHAS πρωτοποριακό Πειραιώτικο σχήμα με παράλληλη επιτυχημένη χρήση rock και παραδοσιακών ρυθμών και ο FACES στη μοναδική διασκευή του δίσκου, μας προσκαλούν στο μαγικό έντονο κλίμα των συναυλιών και των μικρών δίσκων των πρώτων χρόνων της δεκαετίας του '70. Ενα κάλεσμα για ένα ταξείδι με τη χρονομηχανή περιμένει την ανάλογη ανταπόκρισή μας.

ΘΕΟΔΩΡΗΣ ΚΡΙΘΑΡΗΣ - ΑΚΗΣ ΛΑΔΙΚΟΣ

DI DI MUSIC

ΝΕΕΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΕΣ

Κυκλοφόρησε ο
καλύτερος δίσκος των
Courage of Lassie
"The Temptation To
Exist"
(*DiDi* 167)

PAUL ROLAND
MASQUE
DIDI 164/5
+12")

PAT THOMAS
TOO CLOSE TO
THE GROUND
DIDI 149

Σύντομα κυκλοφορούν
Green Pajamas
"Ghosts of Love"
(*DiDi* 166)
Jeff Kelly
"Coffee in Nepal"
(*DiDi* 168)

BARBARA MANNING
LATELY I
KEEP SCISSORS
DIDI 152

SERVICE
IN NONSENSE
IS STRENGTH
DIDI 158

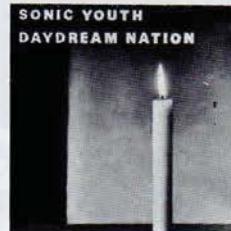
Sonic Youth On

BAD MOON RISING-
DIDI 127

SISTER-DIDI 111

DAY DREAM NATION-
DIDI 145

THE WHITEY ALBUM-
DIDI 130

SONIC DEATH-DIDI 148

P.O. BOX 31327 • 100 35 ATHENS GREECE
TEL.. (01)8618078 • FAX (01)8616663

ΕΘΝΙΚΑ ΔΗΜΟΣΙΑ - ΕΠΙΛΑΙΡΩΣ ΣΗΜΑΤΑ

praxis

RECORDING STUDIO

ΤΟ ΝΕΟ ΟΝΟΜΑ ΣΤΑ ΣΤΟΥΝΤΙΟ ΗΧΟΛΗΨΙΑΣ

- STUDIO A: FULL ANALOG SECTION
- STUDIO B: FULL MIDI SECTION

ΑΤΤΑΛΕΙΑΣ 2, Π.Δ. ΝΕΑΣ ΣΜΥΡΝΗΣ
ΤΗΛ.: 9338961

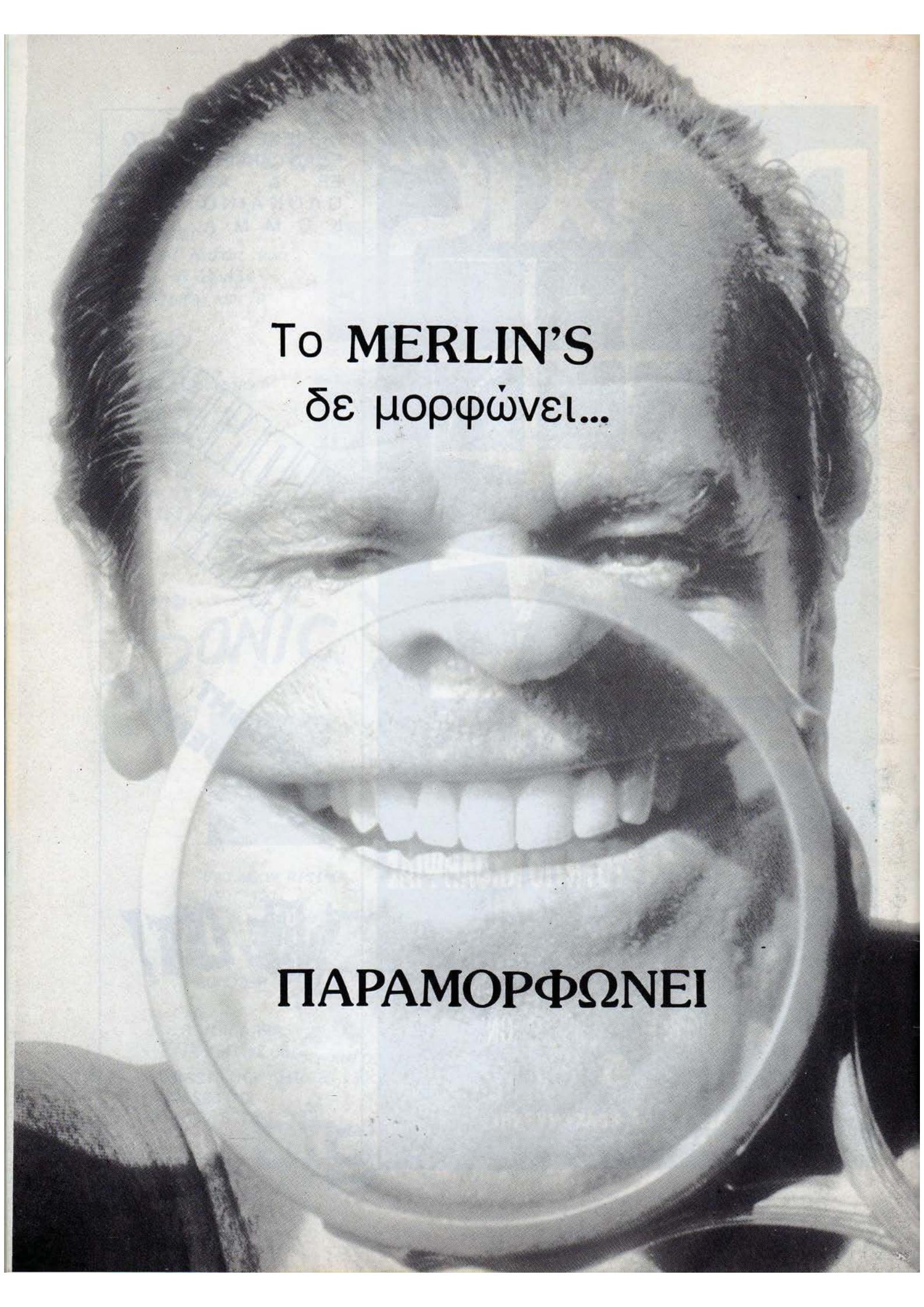
ΠΕΡΙΕΧΕΙ ΤΟ ΠΡΩΤΟ
ΕΞΑΝΤΛΗΜΕΝΟ ΤΟΥΣ
ΕΡ & ΆΛΛΑ 6
ΟΛΟΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ
ΚΟΜΜΑΤΙΑ

MIDNIGHT
MEN

MIDNIGHT
CONFIDENTIAL

WIRE CITY
RECORDS

ΑΡΚΑΔΙΟΥ 6,
185 34, ΠΕΙΡΑΙΑΣ
ΤΗΛ. (01) 4122458
(01) 6927417
TLX: 226129 KOUL GR

Το MERLIN'S
δε μορφώνει...

ΠΑΡΑΜΟΡΦΩΝΕΙ